

Giới thiệu Yêu Anh Đừng Nên Bỏ Rơi Anh

Truyện Yêu Anh Đừng Nên Bỏ Rơi Anh, câu chuyện tình cảm rất lãng mạn và hài hước, một cô gái rất xinh đẹp cũng không kém phần lém lỉnh khi dám ngỏ lời tỏ tình với anh hàng xóm kể bên mà cô mới vừa quen.

Cô mới dọn tới khu gần nhà anh chưa được bao lâu thì cô chủ động làm quen với anh còn dẫn anh về nhà mình chơi mặc dù biểu hiện gương mặt của anh khá là ngây ngô không biết chuyện gì đang diễn ra. Cô còn ngỏ lời tỏ tình với anh, chẳng lẽ một người từng bị tổn thương thế rằng sau này sẽ không dám yêu cô gái nào mà bây giờ cô ấy đi vào lòng anh rất dễ dàng.

Tại sao khi thấy có người khác níu kéo cô thì lòng anh lại hoang mang, một cảm xúc khó tả. phải chăng hình bóng cô ấy đã in sâu trong tim anh và hồi sinh cho anh có một tình yêu ấm áp mới.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đừng Nên Bỏ Rơi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Mây đen nặng nề bao phủ cả bầu trời, không khí ngột ngạt làm mọi người gần như không thở nổi, cộng thêm mưa xối xả như trút nước từ sáng sớm đã không ngừng, khắp nơi đều ướt sũng, càng khiến mọi người cảm thấy phiền não.

Giữa thời tiết như thế trên con đường này người đi đường không có vẻ gì lo lắng, bên cạnh ban công nhỏ cũ nát, những nước mưa rơi xuống bắn tung toé văng vào một thùng giấy nhỏ, bên trong thùng giấy phát ra âm thanh rất nhỏ, thế nhưng không ai quan tâm tới sinh linh bé nhỏ bên trong thùng giấy ấy cả.

Không biết bao lâu sau, âm thanh ở đó càng lúc càng yếu ớt đi, bỗng nhiên một đôi giày da dính nước mưa dừng lại trước thùng giấy.

"Mây cũng bị vứt bỏ à?" Giọng nói khàn khàn vang lên hòa cùng tiếng mưa, giọng nói rõ ràng lạnh lùng khiến người bên ngoài khó có thể phát hiện hay hình dung ra nỗi đau và bi thương trong đó.

Giống như nghe được lời nói thì thậm chí giữa không khí lạnh lẽo ẩm ướt, bỗng dưng sinh linh bé nhỏ bên trong thùng giấy khẽ động đậy, ngẩng mặt lên rồi chậm rãi mở mắt, một đôi mắt xanh biếc long lanh nhìn chằm chằm đón nhận ánh mắt của chủ nhân giọng nói vừa thì thầm, sạch sẽ trong sáng giống như thiên thần trên thiên đường.

"Nếu không chê, chúng ta cùng nhau làm bạn nha." Giọng nói trong trẻo lại vang lên, bàn tay trắng nõn thon dài ôm lấy sinh linh sinh linh bé nhỏ bên trong thùng giấy, cẩn thận đem thân thể nhỏ bé kia nhẹ nhàng bỏ vào bên trong áo khoác, tránh mưa gió.

Cuộn mình lại trong ngực ấm áp, sinh linh sinh linh bé nhỏ thoải mái phát ra tiếng kêu rất nhỏ, chậm rãi nhắm đôi mắt xanh biếc lại, an tâm rơi vào mộng đẹp.

Hỏi tôi là ai? Có ai không! Đem những người không có mắt lỗi ra ngoài chém chết đi!

Keng keng keng, đứng cho vững cẩn thận mà lắng nghe cho tôi, đại gia tôi từ nhỏ đã ăn trên ngồi trước, nhìn mọi thứ bằng một con mắt!

Cái gì? Còn không biết tôi vĩ đại như thế nào?

Hừ! Mọi người đáng chết đúng là mọi người đáng chết, quả nhiên kiến thức nông cạn, không có trình độ, để đại gia tôi nói chút sự nghiệp to lớn phong phú cho các người nghe một chút, mở mang đầu óc!

Theo lịch sử xưa ghi lại, khi có một nhân vật vĩ đại ra đời, nhất định thời tiết sẽ bất thường, không phải gió lớn, mưa to, chính là sấm chớp vang trời, ngày đại gia tôi ra đời đương nhiên cũng không ngoại lệ, lúc đó ông trời bị cảm động đến nước mắt ròng ròng, khóc đến mức tràn ra khắp nơi, ngập đường phố, chết bảy con chuột, lịch sử tai ương đó bảy con chuột lận nha.

Chỉ là cái này cũng chưa là gì cả, đại gia tôi đặc ý nhất là vừa sinh ra thì đã một người chuyên phục vụ tôi ăn uống vệ sinh, đi ngủ, không cần làm gì cả, chuẩn bị cho tôi đồ ăn ngon, chăm sóc tôi.

Mẹ nó! Chưa từng thấy qua người làm nào tốt như vậy, muốn cùng đại gia ta tranh giành?

Người sang tự biết, hiểu hay không? Những người ngốc nghếch nhanh chóng đi chết đi, đi về trước xem mình đáng giá bao nhiêu, trốn được móng vuốt của tôi thì trở lại!

Lười phải nói nhiều, người làm đang gọi tôi rồi.

"Độc Nhân, ăn com."

Bên trong phòng cũ kỹ mang phong cách pha trộn, một giọng nói đàn ông lạnh lùng trong trẻo dễ nghe từ trong không khí truyền tới, một làn da trắng nõn, ngũ quan tinh tế mà xinh đẹp, nhìn thoáng giống một cô gái có dáng vẻ đàn ông gầy gò hiếm có, nâng khoe môi lên tuyệt đẹp, đôi mắt đen chăm chú nhìn cách đó không xa một đôi mắt xanh lục.

"Meo meo"

Phát ra tiếng kêu, Độc Nhân — toàn thân trắng tuyết, duy chỉ có xung quanh con mắt trái có một vùng lông đen, giống như mang bịt mắt. Đầu tiên con mèo lười biếng duỗi lưng một cái, sau đó thu lại về bụng dừ nhẹ nhàng nhảy xuống ghế sa lon, chuyển động thân thể to gấp hai lần mèo bình thường tới trước mặt người đàn ông, vùi đầu ăn ngấu ăn nghiền hưởng thụ những thức ăn cao cấp trong bát, liên quan tới vấn đề giảm cân cũng giữ đáng, không tồn tại trong đầu con mèo béo ú tròn trịa kia.

"Độc Nhân nhìn mày không ra hình dạng mèo nữa rồi!" Bỗng dưng, một người đàn ông thân hình cao lớn, tướng mạo cân đối, vừa nhìn khối khổng lồ kia không giống như con mèo Độc Nhân vẫn đang cố gắng chui đầu vào bát thức ăn, thì không khỏi lắc đầu cười nói, đồng thời bị một người một mèo liếc mắt.

"Meo meo!" Không lẽ độ! Đại gia tôi vóc dáng uyển chuyển, lại dám nói tôi không phải hình dáng mèo? Bất mãn ngẩng đầu lên kháng nghị. Độc Nhân mài móng vuốt đầy vẻ uy hiếp, không ngại bất cứ lúc nào xông lên cào, trên mặt mèo đầy vẻ hung ác dừ tợn giống như khắc bốn chữ to đùng "Gọi tôi lưu manh".

Bên cạnh, chủ nhân con mèo lưu manh — Tề Thiệu Khải gương mặt xinh đẹp tinh tế không có phản ứng gì, giọng nói trong trẻo lạnh lùng "Sao lại tới đây?"

"Mang đồ ăn tới." Nhắc tới liền quơ quơ hai túi thức ăn lớn trong tay, người đàn ông cao lớn phong cách điềm tĩnh — Ôn Thiệu Hằng mỉm cười nói: "Tôi dám lấy toàn bộ gia sản đánh cược, trừ thức ăn cho mèo Độc Nhân cùng sữa tươi bên ngoài, trong phòng này khẳng định không tìm được bất kỳ đồ ăn gì."

A. . . . Anh biết rất rõ cái này bởi vì ở nước ngoài du học nên biết, ở Đài Loan du học sinh tiếng tăm lừng lẫy, lén lút bị đùa là "Băng sơn quái nhân".

Băng sơn dĩ nhiên là chỉ về bề ngoài của Tề Thiệu Khải, phong cách cùng thái độ ứng xử với người; mà quái nhân. . . . một người có thể bởi vì sợ vật nuôi đói bụng, đã đi hai tiếng đồng hồ trong tuyết để mua về một túi thức ăn lớn cho mèo, hơn nữa lại đem một chú mèo hoang nuôi giống như heo, nhưng lại không chút nào coi trọng tới cái bụng của mình, có thể liên tục trong mấy ngày dựa vào sữa tươi mà sống, giống như không ăn com mà chỉ ngửi hương, sắp mọc cánh thành tiên, người như thế còn có thể không tặng cho anh ta một chữ "Quái" sao?

Hình như bị anh ta nói đúng, mặt Tề Thiệu Khải không thay đổi chỉ khẽ hừ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới "Người tạp vụ" không mời mà đến, mình ngồi ở trên ghế sa lon lật xem quyển sách trên tay.

Sớm quen với thái độ lạnh nhạt này của anh, Ôn Thiệu Hằng cười cười, xách theo hai túi thức ăn lớn đi xuống bếp, đồng thời lời nói quan tâm truyền tới "Thiệu Khải, không hy vọng xa vời bạn biết bật bếp nấu com, cho nên mua đồ ăn dùng được lò vi sóng, trước bỏ vào trong tủ lạnh, đói bụng lúc nào thì phiền bạn làm một việc, đem đồ ăn cho vào lò vi sóng hâm lại, yêu cầu này không quá đáng chứ?" Nếu ngay cả việc như vậy cũng lười, vậy anh thật sự không có cách gì nữa.

"." Không buồn lên tiếng, không muốn trả lời.

"Thiệu Khải, có nghe thấy mình nói gì không? Đừng có ba bữa com chỉ uống sữa tươi thôi." Phía phòng bếp liên tục truyền đến giọng cầu nhàu.

"Meo meo." Chẳng biết lúc nào, Độc Nhân ăn xong đồ ăn của mình, thân thể mập mạp nhanh nhẹn nhảy lên đùi Tề Thiệu Khải, lấy cái mặt béo ú tròn vo dụi dụi vào tay anh.

"Anh ta vẫn thích cầu nhàu như trước, đúng không?" Ánh mắt tà ác nhìn thẳng mắt Độc Nhân đang ngược lên, Tề Thiệu Khải khẽ lầu bầu, nhưng bờ môi tuyệt đẹp hình như hơi nhếch lên một chút, khuôn mặt tuy lạnh lẽo nhưng có chút tia ấm áp.

"Meo meo!" Chó không thể bỏ thói quen ăn cứt, người cũng không thể thay đổi được thói quen.

"A. như vậy dễ chịu chứ?" Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve trên thân thể béo ú trắng tuyết của Độc Nhân.

"Ngao." Đúng vậy! Người hầu, làm rất khá, tiếp tục! Tiếp tục! Thoải mái nheo đôi mắt xanh biếc lại, Độc Nhân thích đến miệng lệch mắt nghiêng, chỉ kém không có lẫn lộn.

Chợt nghe dưới phòng bếp còn không ngừng truyền đến tiếng cầu nhàu đứt quãng, tuy nhiên bên trong phòng khách một người một con mèo cũng không có đi xuống, đang đắm chìm vui đùa cùng mèo. Ách ~ đối với mèo mập mà nói, đang hưởng thụ người làm xoa bóp trong sự vui sướng, cho đến một lúc lâu sau, cuối cùng Độc Nhân cảm thấy đã rất thoải mái, lúc này mới lười biếng phe phẩy cái đuôi nhảy xuống đất, bước đi kiêu ngạo, chạy tới cửa đi ra ngoài, trong chớp mắt không thấy đâu nữa.

Thấy thế, trong lòng biết nó nhất định là chuẩn bị đi lêu lổng, Tề Thiệu Khải thu hồi ánh mắt, chỉ thấy "Người tạp vụ" đã xử lý xong đồng thức ăn, từ phòng bếp đi ra.

"A? Độc Nhân đâu?" Trở lại phòng khách, không thấy con mèo mập kia, Ôn Thiệu Hằng không khỏi tò mò cười hỏi.

"Đại khái là ra bên ngoài quyền rũ mèo hoang rồi!" Khẽ dò xét liếc mắt nhìn anh ta một cái, Tề Thiệu Khải vẫn như cũ ngồi ở ghế sa lon bất động.

Nghe vậy, Ôn Thiệu Hằng bật cười nhạo báng. "Nó ở Mĩ đã có mèo con mèo cháu chạy đầy đường, bây giờ chuẩn bị trở về Đài Loan phát triển huyết mạch hay sao?"

"Mùa xuân đến." Tề Thiệu Khải trả lời vừa đơn giản lại ngắn gọn.

Mùa xuân đến? Hiện tại vừa vào thu mà!

Thăm nghĩ trong bụng, Ôn Thiệu Hằng cười khẽ một tiếng, nhìn vòng quanh mặc dù đã sửa sang lại sạch sẽ, nhưng vẫn không giấu được dấu vết của năm tháng trong căn phòng cũ, cuối cùng tầm mắt rơi trên người Tề Thiệu Khải trước mắt kém anh hai tuổi. "Không nghĩ sau khi về Đài Loan, lại chọn khu nhà cũ kĩ này ở."

Với khả năng của anh ta, mua nhà cao cấp để ở cho thoải mái tuyệt đối không phải là vấn đề, nhưng anh ta lại không làm như vậy, ngược lại ở nơi phòng ốc cũ kỹ, đây cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người.

"Không phải là mình chọn." Anh phủ nhận.

Không phải anh ta? Cũng thú vị.

"Nếu không phải bạn, vậy là người nào?" Lòng tràn đầy nghi ngờ, Ôn Thiệu Hằng cũng không biết là ai lại có thể làm cho "băng sơn" người không để ý thứ gì làm theo.

Thần nhiên liếc mắt dò xét một cái, Tề Thiệu Khải chậm rãi nói ra một người khiến Ôn Thiệu Hằng thế nào cũng không ngờ đến cái tên này. "Độc Nhân."

"." Im lặng hồi lâu, Ôn Thiệu Hằng không dám đi hỏi anh ta, cuối cùng Độc Nhân là như thế nào lại chọn trú gian phòng cũ kĩ này, mà lập tức quyết định nói sang chuyện khác. "Có rảnh nhớ đến công ty một chút, tốt xấu gì cũng nên quan tâm một chút."

Khó hiểu nhìn anh ta, Tề Thiệu Khải trên khuôn mặt xinh đẹp mặt có chút nghi ngờ. "Công ty nào?"

"Thiệu Khải, chẳng lẽ bạn quên công ty của chúng ta rồi?" Chán nản xoa trán, Ôn Thiệu Hằng nhắc nhở.

"." Đúng là anh đã quên! Hờ hững dời ánh mắt đi, Tề Thiệu Khải chú ý tới quyển sách trong tay, không hề hứng thú trả lời một câu. "Là công ty của bạn, liên quan gì tới mình?"

"Cái gì công ty của mình? Đừng quên bạn cũng có hơn một nửa cổ phần, là cổ đông lớn nhất của công ty, nếu bạn muốn, còn có thể bỏ chức tổng giám đốc của mình nữa!" Đối với thái độ không liên quan tới mình, Ôn Thiệu Hằng không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

Nhớ ngày đó, sau khi học xong, tính gây dựng sự nghiệp, nhưng không đủ kinh phí, không ngờ Tề Thiệu Khải biết được, lập tức gom một khoản cho anh, cũng vì thế, mới có tiếng tăm lừng lẫy trong giới làm ăn như hôm nay, hàng năm thu đều được nhiều lợi nhuận, thị trường chứng khoán tồn tại "Tiếp đức điện tử".

Ai biết người có cổ phần lớn nhất "Tiếp đức", nhưng căn bản không đem chuyện này để trong lòng, hàng năm chỉ cần ngồi hưởng hoa hồng là tốt rồi. . . .

Khoan đã! Với thái độ không thêm để ý gì, nói không chừng cũng quên mất hàng năm còn có một khoản hoa hồng khá lớn này.

Nghĩ như vậy, Ôn Thiệu Hằng không có chút hy vọng hỏi thăm. "Bạn cũng không đi xem tài khoản ngân hàng ở Đài Loan sao?"

"Những năm này đều ở Mĩ, tất cả tiền bạc đều rút từ tài khoản ngân hàng nước ngoài, kiểm tra tài khoản ở Đài Loan làm gì?" Tề Thiệu Khải còn cảm thấy anh ta có chút khó hiểu!

Quả nhiên!

Lần nữa rơi vào trạng thái im lặng, Ôn Thiệu Hằng thờ dãi nhắc nhở. "Thiệu Khải, công ty chúng ta kinh doanh rất tốt, hàng năm thu được rất nhiều, hàng năm mình tính lãi của bạn rồi gửi vào tài khoản ngân hàng ở Đài Loan, bạn cũng nên thỉnh thoảng đi xem một chút, mình nghĩ trong tài khoản đã tích lũy được một khoản con số rất lớn đó."

"Biết." Lạnh lùng thần nhiên nói, không chút hứng thú nào với số tiền lãi trong ngân hàng.

Sớm biết được anh ta sẽ phản ứng như vậy, Ôn Thiệu Hằng bắt đầu đi lác đác. "Thôi! Mình không nói nữa, đi trước. Nhớ ăn đủ ba bữa cơm, có rảnh mình sẽ trở lại thăm." Dứt lời, vẫy tay với nụ cười ôn hoà yểu ớt rồi đi.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn theo bóng của anh ta đi qua khoảng sân nhỏ đã lâu không có người chăm sóc cây cối, rồi biến mất ngoài cánh cửa sơn đỏ đã hoen rỉ, giọng nói dừng dừng khẽ lâu bầu truyền từ phòng khách tới.

"Điều nói nhiều như vậy, còn nói là không nói nhiều, thật sự nói rất nhiều." Giọng nói lạnh lùng oán trách có chút ảm áp, khoe môi của chủ nhân giọng nói đó khẽ nhếch lên mà người ngoài không thể thấy được.

"Hàng xóm mới?" Trong bữa ăn tối trên bàn ăn của nhà họ Đường, tiếng nói dễ nghe đầy hồ nghi bỗng vang lên, tóc dài buộc giống đuôi ngựa, gương mặt chưa thể nói là xinh đẹp, nhưng thanh tú làm người ta nhìn cực kỳ thoải mái, giờ hiện đầy vẻ kinh ngạc.

"Đúng vậy! Hàng xóm mới cách vách đến ở mấy ngày rồi!" Gật đầu liên tục chứng minh không nói dối, dáng người dần dần phát triển theo chiều ngang Đường mẹ giống như thường ngày ở trên bàn cơm cùng người nhà nói chuyện tán gẫu. "Từ một năm trước lão Trương cách vách sau khi qua đời, phòng ở kia bỏ không cho tới giờ, cuối cùng hôm nay cũng bán đi, có hàng xóm mới vào ở rồi."

Trời! Nhà cửa chỉ cần lâu không có người ở, thiếu hơi người, sẽ hỏng cực nhanh.

Ở nơi này các gia đình cũng đã là hàng xóm 2,3 mươi năm rồi, tình cảm hai bên rất tốt, cũng biết từng cọng cây ngọn cỏ, cho dù lão hàng xóm đi rồi, cũng không chịu được khi thấy bởi vì không người nào sửa sang mà căn nhà dần dần bị hỏng, giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng có người chuyển vào sống, lần này sẽ không sợ không ai bảo vệ dọn dẹp.

"Mẹ nói thật hay là giả? Thực sự bên cạnh có hàng xóm mới đến?" Trố mắt nhìn chằm chằm thẳng em đang cúi đầu ăn cơm, Đường Dĩ Kỳ không dám tin hỏi, hi vọng nó xác nhận.

"Là thật!" Dáng người không cao không lùn, không mập không gầy sinh viên đại học— Đường Tuấn Trung, nghe nói nụ cười rạng rỡ của cậu làm say mê không ít con gái trong trường, gật đầu thật mạnh để khẳng định câu trả lời, đồng thời không quên quét ngang thức ăn trên bàn.

"Vậy sao chị không thấy người?" Gặp quý! Nếu hàng xóm mới đã đến rồi, sao nhiều ngày như vậy, cũng không trông thấy bên cạnh có dấu hiệu là có người sống?

"Thật ra thì em cũng chỉ thấy qua một lần, hơn nữa còn là lúc ba giờ sáng khi em đi chơi về" Trong miệng còn ngồn đầy thức ăn, mặt Đường Tuấn Trung còn giả bộ thần thần bí bí chum đầu nói nhỏ.

Hôm trước nửa đêm trở về, thật kinh ngạc khi thấy xuất hiện khuôn mặt tuần tú của một người đàn ông ở ngôi nhà bên cạnh nhưng sắc mặt lại trắng bệch gần như trong suốt thiếu chút nữa làm anh sợ tới mức suýt hét lớn, nếu lúc đó không phải nhìn thấy đèn đường chiếu xuống người đàn ông đó có bóng người, suýt nữa cho rằng mình gặp phải quỷ.

"Thực sự mà nói, năm giờ sáng hôm qua mẹ dậy chuẩn bị đi tập thể dục ở công viên thì mới nhìn thấy mặt người hàng xóm bên cạnh." Bất chước bộ dạng thần bí của con trai, bà Đường cũng nói khẽ, nhưng khoe miệng trên mặt kích động vui mừng nói không nên lời.

Liếc nhìn mẹ mình một cái, trong bụng Đường Dĩ Kỳ hiểu rõ. "Nói vậy hàng xóm mới bên cạnh là một người trẻ tuổi đẹp trai sao?"

"Làm sao biết?" Hiếm khi, hai mẹ con trầm miệng một lời kêu lên.

Quái! Cô rõ ràng chưa từng thấy qua, không phải sao?

"Dùng đầu gối nghĩ cũng biết!" Liếc xéo mẹ mình trong mắt lóe lên tia mơ mộng, Đường Dĩ Kỳ cười nhạo nói: "Mẹ, con làm con gái mẹ đã 25 năm, còn không hiểu mẹ sao? Mẹ đang nói tới người hàng xóm mới bên cạnh thì thái độ giống như xem phim thấy nam chính đẹp trai vậy."

Nói đến thật là bất đắc dĩ, trong cuộc đời mẹ cô không có ham mê gì, nhưng "Trước khi già lại hồi xuân", tâm hồn trở về hồi trường thành, xem mấy phim bộ thần tượng đang lưu hành của thanh niên, thì rất yêu thích.

Lần trước nếu không phải cô ra sức ngăn cản, sợ rằng mẹ sẽ chạy tới phi trường đón Bùi cái gì tuần cơ, vậy thì thật mất thể diện!

Vừa nói ra, mẹ "Trước khi già lại hồi xuân" cũng cảm thấy xấu hổ, Đường Tuấn Trung không nhịn được cười ha ha, gật đầu liên tục bày tỏ đồng ý.

"Không giống nhau! Không giống nhau!" Ngay cả sau một hồi lúng túng cười mĩa, bà Đường vẫn nhịn không được hưng phấn kêu lên: "Hàng xóm mới của chúng ta so với những minh tinh thần tượng trên ti vi còn đẹp trai hơn!"

Ai chà! Khó trách từ trước đã có người nói người xinh đẹp thật sự sẽ không đi thi hoa hậu, xem ra người đẹp trai cũng sẽ không đi làm ngôi sao thần tượng đóng phim hay ca hát, mà sẽ giấu mình vào cuộc sống bình thường — thí dụ như người hàng xóm mới ở nhà bên.

Khác hẳn với bà mẹ đang hưng phấn, hai đứa con nhà họ Đường đối với hàng xóm có đẹp trai hay không cũng không quá để ý, ngược lại đối với thời gian hoạt động lại cảm thấy khá hiếu kỳ, hơn nữa còn hăng hái thảo luận —

"Mọi người không cảm thấy thời gian hàng xóm mới xuất hiện rất kì lạ sao?" Gắp cơm trong bát, Đường Dĩ Kỳ chỉ ra điểm đáng ngờ.

Một lần là nửa đêm lúc ba giờ, một lần là năm giờ sáng, hai người gặp hàng xóm mới đều là vào thời gian mà người bình thường còn đang nằm trên giường ngủ, thật sự rất kỳ lạ, cũng không phải là người chỉ dám xuất hiện vào đêm khuya, chuyên làm chuyện xấu, hoặc là bọn trộm cướp.

"Có lẽ người ta hoạt động về đêm." Nhún vai một cái, Đường Tuấn Trung không cảm thấy có vấn đề.

Dạo này, khắp nơi đều là cú, chính anh cũng thường xuyên như vậy, chỗ xấu duy nhất chính là hôm sau phải vác hai con mắt gấu mèo.

"Cho dù là họ hàng với cú mèo, chẳng lẽ ban ngày không phải đi làm sao? Nhưng mẹ cũng chưa từng gặp hàng xóm mới vào ban ngày, rất khả nghi".

"Có thể người ta trực ca đêm a!" Buồn cười nhìn chị gái mình một cái, Đường Tuấn Trung cảm thấy chị mình bị bệnh đa nghi khá nặng.

"Nếu nói trực đêm, nửa đêm ba giờ nên đi làm rồi, làm sao có thể ở ngoài cửa để cho em bắt gặp?" Kiên nhẫn, Đường Dĩ Kỳ cố ý cùng em trai tranh luận, luôn luôn tìm ra lý do cãi vã.

"Nói không chừng người ta là tộc SO-HO." Đường Tuấn Trung cũng không phải là kẻ dễ bị bắt nạt, tìm cho ra đáp án đối đáp lại.

Ha ha, hiện tộc SO-HO càng ngày càng nhiều rồi, hơn nữa còn không ít người chuyên chọn ngủ ban ngày, buổi tối bắt đầu làm việc, cho nên nửa đêm mới ra ngoài kiếm ăn, hành động cũng không có gì kỳ quái.

Không thể nói thêm điều gì, Đường Dĩ Kỳ nhìn chăm chăm em trai mình đang dương dương đắc ý, cuối cùng cầu nhàu, "Tóm lại, chị vẫn cảm thấy hàng xóm mới này thần bí rất kỳ lạ."

"Yên tâm đi! Dù có kỳ lạ thế nào cũng chẳng sao, dù sao chúng ta cũng đã gặp qua tên pháp y biến thái kia." Cúi đầu ăn cơm, Đường Tuấn Trung đau buồn phẫn nộ kêu lên.

Nếu chị em bọn họ từ nhỏ đến lớn đều bị kiểu "Lạm dụng uy quyền" biến thái nuôi dưỡng, hàng xóm mới có gì phải sợ?

"." Một hồi im lặng, Đường Dĩ Kỳ vô lực vỗ vỗ vai em trai, tán thành lời nói của em trai "Em nói đúng! "

Bên cạnh, bà Đường nghe hai đứa con chửi người khác lần nữa, lập tức trợn mắt. "Người ta ưu tú như vậy, mấy đứa tại sao có thành kiến với anh ta?" Thiệt là! Bà thực sự thích người ưu tú không như hai chị em này!

Ưu tú?

Hai chị em nhà họ Đường nghe xong nhìn trộm nhau, không hện mà cùng rùng mình, hơn nữa Đường Tuấn Trung còn tức giận kêu to —

"Mẹ, cái tên pháp y biến thái đó ưu tú chỗ nào? Mẹ quên khi còn bé anh ta còn trộm véo con, hại con đau đến mức khóc oa oa, trên đùi có hai vết 'thâm tím' phải mấy ngày mới tan sao? Tên kia căn bản là biến thái! Là biến thái!" Làm người ta nổi giận, lúc ấy anh khóc rồi về tố cáo với mẹ mình, nhưng không có ai tin anh, làm cho anh hận tới tận bây giờ.

"Không sai! Không sai!" Gật đầu như giả vờ phụ họa, Đường Dĩ Kỳ là người duy nhất tin lời em trai, bởi vì cô chính mắt thấy lúc ấy đúng là cao trung sinh pháp y biến thái đối với em trai "Xuống tay độc ác", chỉ tiếc cái tên biến thái kia thường ngày che giấu quá tốt, không có ai tin tưởng vào lời tố cáo của chị em cô, đáng hận không!

"Mấy đứa lúc nào chẳng vậy?" Liếc xéo hai chị em một cái, bà Đường cười mắng, "Chị em con từ nhỏ bướng bỉnh, ở con hẻm này đã làm chuyện xấu nhiều đến mức đếm không hết, còn luôn vu oan, thật may là đứa bé kia từ trước đến giờ ưu tú hiểu chuyện, không cùng hai chị em các con so đo, nếu không mẹ chắc phải trốn không dám gặp ai rồi."

Hắn mà không so đo? Cái tên biến thái kia so đo nhiều rồi đấy! Chẳng qua là cũng âm thầm đến báo thù mà thôi.

Thầm nghĩ, Đường Dĩ Kỳ nhìn về phía em trai, lại thấy nó cũng oán hận nhìn cô, trong lòng hai chị em đầy phần hận không chỗ phát tiết, chỉ có thể ôm đầu khóc với nhau, vừa lúc đó.

"Meo meo —"

Bỗng dung, một tiếng mèo kêu vang lên, làm ba mẹ con nhà họ Đường không hện mà cùng nhìn về phía phát ra, lập tức chỉ thấy bên ngoài rèm cửa sổ làm bằng lụa mỏng có một đôi mắt, xem ra đó là mặt của con vật khổng lồ.

"Ha ha ha ha." Người đầu tiên ôm bụng cười như điên, Đường Dĩ Kỳ dường như không thể tin được vào mắt của chính mình. "Mẹ! Con mèo này. Con mèo này không phải là quá mập nha! Ha ha ha."

"Thật. quá mập nha!" Đường Tuấn Trung trố mắt khen ngợi, bội phục vô cùng.

Ôi! Nhà ai nuôi mèo, có thể nuôi thành hình dạng này, thật sự không đơn giản nha!

"Tại sao có thể có mèo hoang chạy vào đây?" Bà Đường kinh sợ kêu.

"Thật là quá mập, không cho nó ăn để mập hơn một chút, thật có lỗi với lương tâm nha!" Chưa từng thấy con mèo nào mập như heo, Đường Dĩ Kỳ hưng phấn vừa nói vừa cười, không nói hai lời liền lấy một con cá mang ra ngoài, chuẩn bị cho con mèo khổng lồ kia ăn.

Cô vừa đến sân, chỉ thấy con mèo nhảy xuống khỏi rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, tiến lại gần cô mà kêu một tiếng "Meo meo", trong đôi mắt xanh lục đầy cảnh giác, nhưng tầm mắt nó thì không rời khỏi con cá được rán vàng óng.

Không ngờ khi đi ra ngoài, thái độ đối lập nhau, thấy rõ ràng nhìn bộ dạng có chút tà ác thì Đường Dĩ Kỳ buồn cười, thân thể rung rung bật cười thật to

ra ngoài, thật lâu không cách nào dừng lại. "Ha ha ha ha. Lại còn đeo ‘bịt mắt đen’, con mèo này đáng đáp thật hay."

"Meo meo!" Không có lễ phép, lại dám trước mặt mình cười như thế!

"Đừng nóng! Đừng nóng!" Nhìn con mèo trước mắt ưỡn người kêu meo meo, Đường Dĩ Kỳ có thể cảm nhận được từ cặp mắt kia phát ra sự tức giận, lập tức vội vàng cố nín cười, giờ lên con cá trong tay. "Có muốn ăn không? Ăn thật ngon đó! Tới đây nào. Ngoan."

"Meo meo ——" hừ! Cho là chỉ một con cá là có thể mua chuộc được mình sao? Hất mặt đi, Độc Nhãn giữ vững lòng tự tôn của loài mèo, nhưng con người xanh lục lại thỉnh thoảng liếc trộm.

Nó vừa muốn kiêu ngạo, lại không chịu nổi cảm dỗ, khiến Đường Dĩ Kỳ nhìn thấy cảm thấy vui vẻ, hận không thể ôm con mèo béo mập này vào trong lòng mà vuốt ve, "Lòng dạ xấu xa" trời dậy cô ngồi xuống, từng bước từng bước lặng lẽ đến gần.

"Có muốn ăn hay không? Cá rán thơm ngào ngạt, ăn thật ngon đó." Đi đến gần phía trước một bước.

"Meo meo!" Cầu xin mình à!

"Tới ăn đi. Làm ơn. Tới ăn nào! Ăn thật ngon." Lại đến gần một bước.

"Meo meo ——" nhìn người đang cầu xin mình, cho cô một chút thể diện vậy! Kiêu ngạo quay đầu liếc một cái, lúc này Độc Nhãn tự hạ thấp bản thân, chậm rãi tới gần cô.

A! Mắc câu!

Nếu không phải sợ con mèo mập này bỏ chạy, Đường Dĩ Kỳ đã sớm nhảy lên hoan hô, bây giờ thì phải nín thở chờ nó dần dần tiến lại gần, đúng lúc chỉ cách một cánh tay là có thể đem nó ôm vào lòng cầu vẻo thì——

"Meo meo!" Khẽ kêu lên, Độc Nhãn nhanh như chớp nhảy lên, nhanh chóng cướp con cá rán vàng óng trong tay cô, hơn nữa trong chớp mắt nhảy lên tường rào, ngồi xổm ở trên, hải lòng giải quyết xong con cá rán, lúc này miệng nó mới cong lên một vòng cười nhạo, liếc nhìn cô đầy vẻ đắc ý lắc lắc cái đuôi, nhẹ nhàng nhảy xuống, biến mất sau tường rào bên kia.

Oaoa —— đó là cười sao?

Mèo biết cười sao?

Thật ra chính cô cũng không thể tin được vào mắt của mình, khóe miệng Đường Dĩ Kỳ run run. "Mình bị con mèo một mắt cười nhạo sao?"

Dạo này, ngay cả súc sinh cũng có thể to gan như vậy sao?

Bị một con súc sinh xem thường, nếu truyền ra ngoài, cô còn có thể làm người sao? Không được! Phải thay mọi người đòi lại công bằng mới được, nếu không về sau không ngóc đầu lên được!

Trong lòng đã quyết, Đường Dĩ Kỳ không nói hai lời liền leo lên tường chỗ mèo mập biến mất, thật vất vả mới leo được lên tường, lấy khuỷu tay đỡ cơ thể lộ đầu ra hướng tường rào bên kia để nhìn vào sân, không ngờ đập vào mắt là một người cao gầy, ngũ quan tinh xảo mà xinh đẹp, nhưng sắc mặt lại không đáng sợ mà là đẹp, hơn nữa người đàn ông kia trắng trẻo lạnh lùng ánh mắt hờ hững còn nhìn thẳng cô.

Má ơi!

Nếu không phải lúc trước nghe mẹ cùng em trai nói qua bên cạnh có hàng xóm mới, hơn nữa con mèo một mắt vừa rồi cười nhạo cô còn đang nằm trong lòng người đó, còn giờ chân lên dọa cô, thì nhất định cô cho là mình gặp quỷ!

Trong nháy mắt cô bị dọa, nhịp tim Đường Dĩ Kỳ còn chưa trở lại bình thường liền lập tức đỏ mặt, ăn trộm bị bắt tại tường rào lúng túng cười khan. "Ách. Anh, Xin chào, tôi tên là Đường Dĩ Kỳ, là hàng xóm của anh, Đến chào hỏi."

Ồ. Muốn chết! Không ngờ con mèo mập kia là do hàng xóm mới bên cạnh nuôi, càng không nghĩ tới lần đầu tiên gặp hàng xóm mới là tình huống lúng túng này, người ta có thể cho là cô cố ý trêu tường rình mò hay không?

Đứng yên ở bên trong sân, ánh mắt Tề Thiệu Khải lạnh nhạt liếc mắt nhìn phía sau tường rào đột nhiên thấy một khuôn mặt thanh tú, còn xấu hổ thì anh im lặng, sau đó mới hơi vuốt cằm.

"Tề Thiệu Khải." Đưa ra ba chữ, sau đó xoay người vào nhà, giống như là đã chào hỏi.

"Meo meo ——" hắc hắc he he. Chết đi, cô đòi đấu với tôi sao! Trèo ở trên vai "Người làm", Độc Nhãn không quên ngoái đầu nhìn lại còn tặng một cái nụ cười đắc ý.

A a —— đây là tình huống gì? Người ta chào hỏi, thế nhưng ném ra cái tên liền quay đầu đi, không phải là lấy lệ sao, quá nhạt nhẽo?

Còn con mèo mập kia nữa. Tại sao con mèo mập kia có thể hèn như vậy à?

Nhìn người đàn ông kia cùng con mèo một mắt "Ngoái đầu nhìn lại cười ác " biến mất, vẫn còn đang ở trên tường Đường Dĩ Kỳ không thể ngờ chính mình bị bỏ rơi.

Ngay cả đạo lý cùng láng giềng hoà thuận cũng không hiểu, thật không có lễ phép!

Trong bụng thầm nghĩ, cô nhảy xuống đất, nhớ tới mẹ cùng em trai hai lần gặp hàng xóm mới vào thời gian kỳ lạ, theo bản năng cô nhìn đồng hồ đeo tay. Kim giờ chỉ hướng bảy giờ.

Ừ. Có lẽ cô nên cảm thấy an ủi, ít nhất cô nhìn thấy hàng xóm mới vào thời gian bình thường hơn mẹ và em trai cô.

Sân nhà bên kia cỏ hoang dây leo, hoa và cây cảnh cũng lụi, khác xa cảnh vật tràn đầy sức sống trong trí nhớ, thật là một trời một vực, thật là khiến người sầu não a!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đừng Nên Bỏ Rơi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương thứ hai

Shit! Cái gì cái nhà cũ nát này là tôi chọn sao? Bịa đặt! Tất cả đều là tên người làm kia bịa chuyện bậy bạ!

Bằng vào bản đại gia ta đây thông minh đẹp trai, thân phận cao quý, lại chọn trúng cái nhà cũ nát này sao? Mẹ nguoi nha! Nói đến đây, đại gia tôi cả một bụng oan ức.

Nhớ ngày đó, tôi cùng với người hầu đi ngang qua nơi này thì chợt nghĩ thấy được mùi chuột, hưng phấn đến mức tôi bất chấp người làm gọi, liều chết nhảy xuống xe đuổi theo mùi hương tuyệt diệu đó chạy vào căn nhà cũ nát này chơi trò mèo vờn chuột, ai ngờ người làm vì vậy cho là tôi thích nhà này, hơn nữa quyết định mua vào ở.

Shit! Thật không phải đại gia tôi muốn oán trách, nhưng có chút tức giận, không hài lòng!

Phải nói thật mặc dù bình thường người làm phục vụ tôi rất thoải mái, hoàn toàn không có nghi ngờ, nhưng trong chuyện này, anh ta thật sự kém cỏi.

Rõ ràng bình thường chúng tôi rất ăn ý, đừng nói một chút, coi như ngàn điểm, vạn điểm cũng vô cùng ăn ý, chỉ cần tôi nhếch cái miệng lên, là anh ta biết tôi muốn thái, hôm đó đầu anh ta bị kẹp cửa, hoàn toàn không chú ý tôi ở bên cạnh kêu meo meo, tự quyết định mua ngôi nhà cũ nát này, còn dám nói với người khác là tôi chọn nữa chứ.

Shit! Đại gia tôi có mắt nhìn kém như vậy sao? Người làm phá hư danh dự của tôi, làm tôi cực kì khó chịu cùng buồn bực, nhưng phía sau ngôi nhà này, nhà cách vách thỉnh thoảng sẽ cung cấp cho tôi món cá rán vàng óng thơm nức, tôi đành miễn cưỡng chấp nhận. Ở nơi này tuy nhà cửa cũ nát cũng không tệ.

"A —— con cá trên bàn lại không thấy!" Bây giờ tôi, bên trong bếp nhà họ Đường, nhìn chằm chằm chỗ đáng lý ra phải có con cá đã rán vàng thơm, hôm nay lại chỉ còn lại cái đĩa không trên bàn ăn, Đường Dĩ Kỳ nổi gân xanh trên trán, gào to lên tức giận vì mấy ngày đều như vậy rồi.

Đáng ghét! Nhất định là con mèo mập bên nhà hàng xóm!

Nhất định là nó!

"Trời ạ! Vừa xoay người không để ý tới, không nghĩ nhanh như vậy đã bị tha đi rồi." Nghe tiếng gào, bà Đường thật nhanh từ phòng khách chạy vào bếp, mắt thấy "Bảo vật" đã bị trộm, giờ chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

"Tay chân con mèo mập đó rất linh hoạt, rất thích hợp làm ăn trộm!" Đi theo sau, Đường Tuấn Trung trộm một miếng sườn xào chua ngọt cho vào mồm, vừa ăn nhưng không quên khen con mèo kia một chút.

"Không được!" Vô bàn kêu to, Đường Dĩ Kỳ oán hận nói: "Hiện tại cái gì cũng tăng giá, chỉ có tiền lương là không tăng, mua nhánh hành cũng phải tính toán chỉ li rồi, con mèo mập kia còn luôn chạy tới ăn trộm cá của nhà chúng ta, thật sự rất đáng giận rồi." Dứt lời, đứng đờ đẫn tức giận tiến ra cửa.

"Dĩ Kỳ, con đi đâu?" Nhìn chằm chằm bóng lưng đang đi, bà Đường sững sờ gọi.

"Con đi sang nhà hàng xóm tìm chủ nhân con mèo mập kia nói chuyện, bảo anh ta dạy dỗ lại vật nuôi của mình!" Hét to nhưng người thì đã không thấy đâu nữa.

"Dĩ Kỳ, quay lại! Nếu vì chuyện nhỏ này mà làm hỏng tình cảm hàng xóm láng giềng, thì không tốt lắm." Bà Đường muốn hoà thuận với hàng xóm, lập tức kinh hãi vội vàng đuổi theo ngăn cản lại bị đứa con trai đằng sau kéo lại.

"Trời! Mẹ, mẹ kệ chị ấy đi, để cho chị ấy đi sang hàng xóm nói chuyện, nếu không chúng ta muốn đề phòng con mèo “cướp bóc” cũng rất mệt đó!"
Cười ha ha, Đường Tuấn Trung cũng học theo con mèo “cướp bóc”, bàn tay lại hướng tới đĩa sườn xào chua ngọt.

Ba!

Âm thanh thanh thúy “dễ nghe” của da thịt bị đánh vang lên, không chút lưu tình đập vào tay tên trộm đang bốc đồ ăn, bà Đường cười mắng, "Nhà chúng ta phải phòng kẻ ăn trộm là con đầu tiên! Đói bụng đi lấy com ăn, chứ lớn như vậy rồi, còn bốc tay ăn vụng, so với con mèo còn không bằng."

"Oa ——" kêu thảm thiết vì đau, Đường Tuấn Trung nhe răng trợn mắt xoa tay, tràn đầy tức giận. "Kẻ ăn vụng gì chứ? Vì sao lấy con ra so sánh với con mèo mập kia, thật là quá đáng! Dù sao con cũng là con của mẹ nha"

Ô. Không ngờ trong lòng mẹ, anh không bằng một con mèo mập, thật đáng buồn!

bbs. . cn

Bị ốm sao?

Hơi nghiêng đầu liếc nhìn vật hình tròn trắng tuyết đang cuộn tròn trên sofa, Tề Thiệu Khải trầm nghĩ, không tự chủ được đưa mắt nhìn bát thức ăn của mèo vẫn còn đầy ắp.

Sao lại thế nhỉ?

Đã liên tục mấy ngày, chén thức ăn của mèo gần như không giảm bớt, với sức ăn bình thường của nó, không thể nào lại như thế này được!

Nhưng nếu là bị bệnh, thì xem ra tinh thần rất tốt, hơn nữa cũng không gầy, thậm chí có cảm giác là mập hơn trước một chút, rất cuộc.

"Mày đã ăn những thứ gì?" Khẽ nhú mảy, rất cuộc anh không nhịn được hỏi ra điều nghi ngờ trong lòng.

"Meomeo." Người làm, là cá thom phức, béo ngậy! Liếm móng vuốt, Độc Nhãn vẫn chưa thỏa mãn.

"Có phải bị ốm không?" Bàn tay trắng nõn xoa bóp bụng mềm mại, coi nó như người, vẻ mặt Tề Thiệu Khải nghiêm túc hỏi thăm.

"Meo meo!" Xí! Ta thân thể cường tráng, nhìn giống như bị bệnh sao? Chớ nguyên rủa lung tung!

"Không phải sao?" Nghe như meo meo là lời phủ định, Tề Thiệu Khải nhú mảy chặt hơn, đúng lúc đang âm thầm lo lắng không biết là nơi nào có vấn đề

"Leng keng! Leng keng." Bỗng dưng, tiếng chuông cửa chọt vang lên.

Ai tới tìm anh? Chẳng lẽ là Ôn Thiệu Hằng cái tên nói nhiều đó?

Ngắn người một chút, Tề Thiệu Khải cùng Độc Nhãn liếc mắt nhìn nhau, theo bản năng nhìn đồng hồ đeo tay. bây giờ tối.

Thời gian này, công việc của anh ta còn chưa xong chắc chắn còn chưa rời công ty, ở Đài Loan, trừ Ôn Thiệu Hằng, sẽ không có người nào tìm anh, như vậy người bên ngoài nhấn chuông cửa là ai?

"Leng keng! Leng keng! Leng keng."

"Meo meo ——" người làm, không đi mở cửa sao?

"Có thể là nhân viên chào hàng, không ra." Nhìn thấy trong đôi mắt xanh lục muốn hỏi, Tề Thiệu Khải ôm Độc Nhãn chui vào bên trong sofa tự lằm bằm, hoàn toàn không có ý định đi ra ngoài xem.

"Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng." Nhưng thật đáng tiếc chính là, người bên ngoài cũng rất cố chấp, từng tiếng chuông cửa giống như đòi mạng không ngừng vang lên, không có ý định bỏ đi.

Gần như cố ý so tính nhẫn nại, nghe tiếng chuông cửa như đòi mạng thúc giục, nhưng người đàn ông đang ngồi trên sofa coi như tiếng gió thổi qua không để ý, chỉ chăm chú vuốt ve con mèo mập trong lòng, cho đến khi tiếng chuông cửa phải vang lên chừng hai mươi một tiếng, hơn nữa còn có dấu hiệu tiếp tục, khi cái lỗ tai nhạy cảm của Độc Nhãn rốt cuộc không chịu nổi.

"Meo meo meo meo!" người làm, ta ra lệnh anh hãy đi ra bên ngoài đánh cho cái người tạo ra âm thanh này một trận! Giãy dụa thân thể mồm mồm, Độc Nhãn táo bạo uốn éo trong lồng ngực người làm, lòng tràn đầy khó chịu meo meo hung ác gọi.

Nhìn thấy bộ dạng vật nuôi đang tức giận, không thể tiếp tục so tính nhẫn nại với “con rùa”, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy tiến tới sân, hé khuôn mặt lạnh như băng ra khỏi cánh cửa sơn đỏ, ai ngờ đập vào mắt anh lại là.

Là cô ấy!

Mặt không thay đổi nhìn chăm chăm hàng xóm mấy ngày trước treo trên tường, Tề Thiệu Khải lấy giọng điệu mà người ngoài không thể biết được cảm xúc chậm rãi mở miệng, "Có chuyện gì?"

Trời —— người này ở nhà mà để cho cô bấm chuông cửa lâu như vậy, may mà tính nhẫn nại của cô rất cao, nếu không chắc anh ta còn không chịu ra khỏi cửa đâu!

Trong lòng thầm bất mãn, tuy là tới hỏi tội, Đường Dĩ Kỳ nghĩ là người văn minh với nhau, quyết định tiên lễ hậu binh. "Tề tiên sinh, xin hỏi “vòng đen” nhà anh đâu?"

"Vòng đen?" Nhú mày, không hiểu cô đang nói đến cái gì?

"Chính là con mèo bụi mà anh nuôi nó thành heo." Rất lễ phép nở nụ cười vô tội rớt rớt nhất, cô vui lòng giải thích.

". . . ." Rơi vào trạng thái im lặng một lúc, cuối cùng giống như là không chịu nổi khi vật nuôi yêu quý của mình bị gọi thô lỗ như vậy, rốt cuộc không nhịn được Tề Thiệu Khải mở miệng sửa lại. "Nó gọi là Độc Nhãn."

"Độc Nhãn?" Phốc! Không nghĩ tới con mèo mập kia còn có tên tuổi uy phong như thế.

Cổ nín cười, mặc dù cảm thấy gọi là “vòng đen” hợp lý hơn. Nhưng Đường Dĩ Kỳ vẫn nể mặt gặt đầu liên tục tán dương. "Tên rất hay! Tên rất hay! Quá hợp với nó."

Không nhìn ra trong mắt cô lóe lên nụ cười, chẳng biết tại sao, tính tình từ trước đến giờ điềm đạm mà giờ Tề Thiệu Khải lại hình như cảm thấy có chút tức giận, lập tức dùng giọng nói lạnh lùng lần nữa hỏi: "Xin hỏi cô tìm Độc Nhãn có chuyện gì?"

"Tính sổ!" Hai cánh tay ôm ngực, "Tiên lễ" đã xong, hiện tại bắt đầu "hậu binh" rồi.

"Tính sổ?" Khẽ nheo mắt, Tề Thiệu Khải học cô hai cánh tay ôm ngực. "Xin hỏi tính sổ cái gì?"

"Tiên sinh, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, mặc dù tôi không rõ gia quy nhà anh như thế nào, nhưng sẽ không có điều nào là đi ăn trộm cá nhà khác chứ? Hơn nữa còn kéo dài mấy ngày!" Giương mặt thanh tú mỉm cười lễ phép nhưng có một ít giễu cợt, cô chờ xem anh ta sẽ nói thế nào.

Cuối cùng anh cũng biết mấy ngày qua, nguyên nhân tại sao thức ăn mèo trong bát không có giảm bớt chút gì!

Trong bụng thầm nghĩ, ánh mắt Tề Thiệu Khải theo bản năng nhìn về phía sau, chỉ thấy Độc Nhãn chẳng biết lúc nào đã di chuyển cơ thể béo bự, đứng đĩnh đi tới ngoài hành lang nhìn hai người, vẫn chưa liếm móng vuốt xong, biểu hiện giống như đang Cười!

"Meo meo ——" muốn tìm người làm của tôi tố cáo? Vô ích! Tôi mới là chủ, tôi nói gì người làm nghe nấy, người phụ nữ xấu xa, mau về đi!

Nghe tiếng, ánh mắt sắc bén của Đường Dĩ Kỳ quét tới, nhìn thấy nó liếc mắt, phe phẩy cái đuôi, bộ dạng xấu xa, vốn là giả bộ người văn minh trong nháy mắt không còn, cực kỳ tức giận giờ chân tố cáo. "Anh nhìn xem! Anh nhìn đi! Có con mèo nào giống như nó. núng na núng nính như vậy sao?"

Vốn định nói chữ bi ối, gần đến khoe miệng thì đột nhiên nghĩ từ này quả thật có chút khó nghe, không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng đổi cách nói.

Quả thật. Có chút núng nính!

Mình nuôi nó sẽ biết cá tính nó thế nào, bản thân rõ nhất, Tề Thiệu Khải hoàn toàn không có cách phủ nhận, Độc Nhãn đúng là ăn trộm cá nhà người ta, cách giải quyết chính là ——

"Bao nhiêu tiền? Tôi trả cô!" Âm thanh lạnh lùng hỏi thăm, anh không ngại tốn tiền giải quyết tại vạ, nhanh chóng chấm dứt tranh cãi.

Cái gì? Anh ta cho là cô cố ý tới gây sự vì tiền của anh ta sao?

"Đây không phải là đền hay không đền tiền, mà là vấn đề dạy dỗ!" Lòng tràn đầy khó chịu, mặt Đường Dĩ Kỳ đỏ lên kêu: "Tôi không cần anh đền tiền, chỉ cần anh để ý kỹ con mèo của anh."

Dừng một chút, liếc xéo Độc Nhãn, nhưng mặt nó cũng rất đẹp, thật đáng yêu, không nhịn được bổ sung một chút, "Nếu như nó đừng ăn trộm, mà là quang minh chính đại tới nhà tôi chơi, tôi sẽ cho nó ăn." Thật sự là muốn ôm lấy thân thể mập mạp trắng tuyết kia mà đùa bỡn một cái!

"Meo meo!" Shit! Ta là thần phận cao quý, còn cần người phụ nữ như cô cho ăn sao? Chưa từng nghe qua vợ không bằng bò, bò không bằng trộm sao? Trộm được đồ mới thấy quý, mới thấy ngon, có hiểu hay không?

Hất mặt, Độc Nhãn khinh thường phe phẩy cái đuôi, cao ngạo đi vào trong nhà.

Nó nó nó. Nó có thái độ gì?

Đường đường là người mà lại một lần nữa bị một con mèo mập khi dễ, khoe miệng Đường Dĩ Kỳ run run, nhưng lại không thể đuổi theo so đo với một

con thú nuôi, để tránh mất phong độ, lập tức cố mỉm cười. "Tề tiên sinh, điều tôi muốn nói đều đã nói xong rồi, không quá rầy, gặp lại!" Dứt lời, xoay người rời đi.

"Chờ một chút!" Ngoài dự đoán, Tề Thiệu Khải bỗng dừng gọi cô lại.

"Chờ, làm gì?" Kinh ngạc quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy cảnh giác, không biết anh ta còn có lời gì cần nói.

"Xin hỏi. . . ." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng hơi có chút chần chờ. "Vấn đề gas nên đến đâu giải quyết ?

"Gas?" Nhất thời Đường Dĩ Kỳ không kịp phản ứng.

Cô vừa nghe thấy cái gì? Vì sao đề tài lại bị chuyển sang cái này?

"Đứng, gas!" Gật đầu một cái, khuôn mặt từ trước đến giờ lạnh nhạt giờ lại lộ ra một chút bối rối. "Xung quanh đây đường ống khí gas có phải có vấn đề hay không, không có gas 2, 3 ngày rồi." Và anh, 2, 3 ngày nay đã phải tắm nước lạnh rồi.

Nghe vậy, Đường Dĩ Kỳ ngây người một lúc, sau đó hiểu được vấn đề của anh là ở chỗ nào, lập tức không nhịn được cười. "Ở ngõ hẻm này nhà mọi người đều cũ kỹ, không có dùng đường ống dẫn khí, mọi người đều gọi bình gas tới."

"Bình gas?" Lúc này đổi lại là Tề Thiệu Khải sững sờ.

"Đứng!" gạt đầu, Đường Dĩ Kỳ vui lòng hướng dẫn "Trên mỗi thùng gas sẽ có số điện thoại của cửa hàng, nếu dùng hết rồi, anh chỉ cần gọi điện thoại báo họ mang đến là xong."

Bình gas? Anh ở đây mới có hai tuần, đã từng thấy qua vật như vậy sao?

Vuốt cằm, Tề Thiệu Khải im lặng thật lâu.

Vừa thấy vẻ mặt này của anh, chẳng biết tại sao, trong lòng Đường Dĩ Kỳ có dự cảm kỳ lạ. "Ách. chẳng lẽ anh không biết bình gas nhà anh để chỗ nào sao?"

"." Đáp lại cô, là một sự im lặng cùng ánh mắt vô tội.

Không cần nói, cô đã biết đáp án.

"Quên đi!" Hướng lên trời liếc mắt, Đường Dĩ Kỳ quyết định làm người tốt đến cùng.

"Tôi vào tìm giúp anh vậy." Dứt lời, không để ý ánh mắt kinh ngạc của anh, cất bước xuyên qua cỏ hoang dây leo trong sân thì ánh mắt không tự chủ được nhìn xuống, ngay sau đó lắc đầu một cái, tự mình đi vào nhà.

Gần như không biết được cô sẽ làm như vậy, Tề Thiệu Khải không khỏi ngăn ra, không rảnh suy nghĩ nhiều vội vàng đi theo vào trong.

Chỉ thấy cô đi thẳng đến phía sau bếp, ánh mắt quan sát xung quanh một vòng, cuối cùng dừng chỗ góc có tủ dài nhất, không nói hai lời đi đến kéo cửa tủ ra, chỗ mà người chủ trước để.

"Điện thoại!" Vươn tay, Đường Dĩ Kỳ hướng về phía người đàn ông phía sau.

Lần đầu tiên cảm giác mình như gã ngốc, Tề Thiệu Khải im lặng không nói gì ngoan ngoãn đưa điện thoại di động.

Nhận lấy điện thoại, Đường Dĩ Kỳ lấy số trên thùng gas rồi gọi. "Alo, gas XX phải không? Xin cho một bình gas tới đây, địa chỉ là đường XXX số XX. . . ." Bởi vì là hàng xóm, không cần hỏi cũng biết địa chỉ, rất nhanh đọc địa chỉ, lúc này mới tắt điện thoại, đưa điện thoại di động trả cho anh.

". Cám ơn." Trừ hai chữ này, Tề Thiệu Khải cũng không biết nên nói cái gì.

Vấn đề gây phiền phức cho anh 2, 3 ngày nay, người phụ nữ trước mắt này không cần tới một phút để giải quyết, làm cho anh thật sự. không lời nào để nói.

"Chút chuyện nhỏ, không có gì!" Cười khẩy vẫy tay, ánh mắt Đường Dĩ Kỳ theo thói quen quan sát phòng bếp một vòng, sau đó cảm thấy kỳ lạ.

Không có xoong nồi bát đĩa, không có đồ gia vị, không có thịt cá rau quả. Tóm lại, những thứ để nấu ba bữa cơm nên có, nơi này không có gì cả, phòng bếp to như vậy lại chẳng có thứ gì, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết "đồ ăn đang nấu".

Thật là lạ! Coi như ba bữa cơm ăn ở ngoài, thì cũng nên có hộp đồ ăn ... đồ bỏ đi, nhưng trong thùng rác trừ mấy hộp sữa tươi, không có gì cả.

Cô ấy. muốn uống sữa tươi sao?

Trong bụng trầm nghĩ, thấy cô nhìn chằm chằm vào hộp sữa tươi trong thùng rác, vừa mới được giúp "chút chuyện nhỏ" xong, Tề Thiệu Khải cảm giác mình nên "báo ân", về sau không ai thiếu nợ ai.

"Muốn uống sữa tươi sao?" Nếu là những vật khác, anh không có, nhưng nếu là sữa tươi, ngược lại anh có rất nhiều, không thành vấn đề.

"À?" Cô lại bỏ qua cái gì sao? Tại sao đề tài lại đột nhiên chuyển sang sữa tươi rồi?

Đường Dĩ Kỳ lần nữa tự nhiên bị hỏi đột ngột, đang muốn từ chối, lại thấy anh ta mở tủ lạnh, bên trong chất đầy các loại sữa, nhưngkhông có gì khác nữa!

Thật sự không còn cái gì khác nữa!

Quả thật không thể tin vào mắt của mình, cô kinh ngạc hỏi, "Anh trữ sữa tươi để bán sao?" Oa oa ——nếu sau này sữa tăng giá, cô biết nên tìm ai tính sổ rồi.

"Không phải để bán? Là tôi muốn uống." Theo bản năng phủ nhận.

"Coi như là trừ ba bữa cơm, cũng không uống nhiều như vậy!" Cô vẫn không thể tin được.

"Tôi là uống thay ba bữa cơm." Tề Thiệu Khải không kiêng kỵ thừa nhận ngay, lại nhận thấy có điều gì đó không đúng, chân mày không khỏi hơi nhíu.

Quái! Anh cần gì phải giải thích với cô nhiều như vậy? Anh chưa từng giải thích bất cứ chuyện gì với ai nhiều như vậy!

"Ba bữa cơm anh cũng chỉ uống sữa tươi?" Tròn mắt, Đường Dĩ Kỳ không có chú ý tới người đứng bên cạnh có vẻ ảo não, chỉ khiếp sợ kêu lên, "Như vậy làm sao có thể sống?"

"Trẻ con cũng có thể uống sữa tươi mà lớn, không có lý gì người lớn lại không được." Giọng nói lạnh lùng đưa ra một ví dụ thực tế để chứng minh, và cho đó là dĩ nhiên.

Này này này. Đây là cái lý luận gì? Thậm chí có người ba bữa cơm chỉ uống sữa tươi, người đàn ông này có cuộc sống như thế nào?

Quả thật không thể tin trên thế giới có người như vậy, Đường Dĩ Kỳ chỉ có thể ghen hòng nhìn chăm chăm thân hình có vẻ quá mức gầy gò của anh, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm, chẳng biết tại sao, cảm giác có chút nổi giận.

Bệnh thần kinh! Có tiền mua nhiều sữa tươi như vậy, sao lại không đi mua thịt cá, rau quả về nấu?

Được rồi! Coi như lười nấu, cũng có thể mua sẵn về ăn, ba bữa cơm chỉ uống sữa tươi, muốn giảm cân hay sao? Anh đủ gầy, không cần nha!

Tiếp tục như vậy nữa, thân thể sẽ bị hỏng mất!

Bỗng dưng, tình mẫu tử của Đường Dĩ Kỳ bộc phát, không nói hai lời, kéo cánh tay của anh đi ra bên ngoài.

"Kéo đi đâu, làm gì?" Bị hành động bất ngờ của cô làm cho hoảng sợ, Tề Thiệu Khải bị kéo đi.

"Để thắt chặt tình hàng xóm, mời qua nhà tôi ăn cơm tối!" Ngoái đầu nhìn lại cười tươi nói.

"Tôi không." Vốn là muốn từ chối, nhưng lời nói đến đầu lưỡi, lại nụ cười xinh đẹp của cô mê hoặc, lời định nói bị nuốt trở lại, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào lên tiếng, im lặng, bị kéo đi vào miệng hổ.

Vì vậy, với ý định là sang nhà hàng xóm bảo họ trông coi mèo nhà mình, không cho phép sang ăn vụng nữa, thế nhưng cô ấy lại kéo thêm một người đàn ông về ăn cơm mà người đàn ông bị kéo tới trong bữa cơm tối đứng ngồi không yên, bị ba người nhà họ Đường với tình thân hàng xóm hoà thuận, bị hỏi cả đêm, đến lúc có thể thoát thân thì anh đã không giải thích được tại sao lại đồng ý, sữa sang lại khoảng sân đã bị bỏ hoang khá lâu.

bbs. . cn

"Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng."

9h sáng, ngoài cửa sắt sơn đỏ, một ngón tay thon dài mảnh dẻ chuông điện không thả, tiếng chuông cửa vang lên như gọi hồn chưa từng gián đoạn lấy một tiếng, thế nhưng phía sau cửa vẫn không có động tĩnh gì, chỉ là chủ nhân ngón tay nhỏ nhắn hình như sớm đoán được chủ nhà sẽ "Khoan thai tới chậm", vẫn để ngón tay ở chuông cửa không có buông ra.

Hai bên một trong cửa, một ngoài cửa phải mất ba phút sau, rốt cuộc, có người gõ cửa hàng đầu hàng.

"Chuyện gì?" Kéo thật mạnh cánh cửa nhỏ sơn đỏ, Tề Thiệu Khải mắt đầy đường máu nhìn chăm chăm "Khách không mời mà đến" ngoài cửa, sắc mặt trắng bệch như quỷ, vẻ mặt uể oải nhưng cực kỳ tức giận.

Anh nghĩ, mới ngủ chưa được ba tiếng đã bị đánh thức, không thêm quan tâm tới lễ phép căn bản đối với "người quấy rối giấc ngủ".

"Anh quên à? Tối hôm qua anh với tôi đã hẹn chín giờ hôm nay giúp anh dọn dẹp lại sân nhà." Giả bộ tạo ra gương mặt vô tội, ánh mắt Đường Dĩ Kỳ hướng về phía sau anh trước đây vốn xanh tươi, nhưng giờ sân đã là bãi cỏ hoang, hỗn loạn không được quét dọn.

Ôi Hơn một năm trước, sau khi bác Trương qua đời, từ một cái sân cây cỏ xanh tươi đã trở thành hoang tàn khô héo, cô nhìn thấy rất buồn, nhưng vì không phải chủ nhà, cũng không thể ngày ngày leo tường xâm nhập vào nhà chăm sóc, chỉ có thể mặc kệ bỏ hoang.

Giờ, rốt cuộc nhà này đã có chủ nhà mới, mặc dù người này ngay cả bình gas để ở đâu cũng không biết, càng không thể nào sẽ tự đi dọn dẹp sân nhà, nhưng chẳng sao, chỉ cần anh ta không để ý, cô không ngại sang làm hộ.

Cho nên, trên bàn cơm tối qua, cô đã bày tỏ ý định này với anh ta rồi.

"Tôi, không, có, đồng, ý!" Từng chữ từng câu, Tề Thiệu Khải cắn răng thanh minh, nghĩ đến bữa cơm tối hôm qua, anh liền hối hận suýt chút nữa đem mình ngâm trong sữa tươi để chết đuối.

Ai có thể ngờ, cũng bởi vì nhất thời không để ý, bị kéo sang nhà hàng xóm, khiến cho anh bị ba người nhà họ "Tấn công", một bữa cơm ăn không được tự nhiên, hận không thể bỏ trốn.

Mà "cái hẹn" của cô ấy, cũng là trong buổi tối "Tấn công" hôm qua nói qua, nhưng mà anh không nhớ rõ mình có gật đầu đồng ý không.

"Nhưng anh cũng không có cự tuyệt a!" Đường Dĩ Kỳ phản bác nhanh chóng, rất hợp tình hợp lý.

Mắt đỏ ngầu nhìn cô, Tề Thiệu Khải cố gắng muốn phản bác lại. "Hôm nay cô không cần đi làm sao?"

"Hôm nay là thứ bảy được nghỉ ngơi." Cười khanh khách với ý định đuổi cô về.

"." Một hồi không nói gì, anh không nói lời nào cũng không cho cô vào, cứ như vậy mặt lạnh ngăn ở cửa, định dùng sự lạnh lùng để cô biết khó mà lui giống như nhiều người trước đây.

Thế nhưng, có người không sợ lạnh giá, khả năng chịu rét đặc biệt giỏi, còn có thể mặt dày đắc chí mà nói. "Tôi hy sinh ngày nghỉ làm lao công giúp anh sửa sang lại sân nhà, còn không cần trả tiền công, chuyện tốt như vậy, anh còn không vừa ý cái gì à?"

Anh không cần cô hy sinh!

Vì thiếu ngủ mà thiếu chút nữa làm thái độ lạnh nhạt từ trước tới giờ của anh cũng bị chọc tức mà hét lên, may mà lý trí vẫn đủ mạnh, anh chỉ có thể nổi gân xanh trên trán, âm thầm cắn răng. "Cô Đường, sáng sớm tôi mới lên giường, đến bây giờ." Cố ý nhìn đồng hồ đeo tay một chút, trong ánh mắt tràn đầy tố cáo. "Ngủ không tới ba giờ, tôi rất mệt mỏi, không có tinh thần cùng cô sửa sang lại sân."

Những thứ cô bày ra kia muốn mọc thế nào, dài ra sao, anh hoàn toàn không để ý.

Ngủ không tới ba giờ? Vậy không phải là thức suốt đêm, sáng 6, 7 giờ mới lên giường? Chắc chắn, thật là cuộc sống không lành mạnh a!

Dù sao cũng không biết rõ, cho dù trong lòng không hài lòng, Đường Dĩ Kỳ cũng không có ngốc mà nói ra, nhưng vẫn nở nụ cười gật đầu liên tục. "Dĩ nhiên! Dĩ nhiên! Mời anh tiếp tục vào ngủ, không cần để ý tới tôi, chỉ cần cho tôi vào sân nhà anh, tôi có thể tự làm."

Thật đúng là không ai nở đánh mặt tươi cười, cô không tin anh còn lý do để từ chối.

Nhìn chằm chằm nụ cười quá mức tươi kia, Tề Thiệu Khải lần nữa bị hoa mắt, đợi phục hồi tinh thần lại, không khỏi thâm buồn tình trạng thất thần của mình, cộng thêm không tìm được lý do, tinh thần quá mức uể oải, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian dây dưa, vì vậy tức giận nhưng cố giả bộ lạnh nhạt bỏ lại một câu "Tùy cô", quay đầu đi vào trong nhà, không để ý tới cô.

Thấy mục đích của mình đã đạt được, Đường Dĩ Kỳ đắc ý nhảy vào bên trong cánh cửa sơn đỏ, hơn nữa còn lén sau lưng anh ra dấu tay chiến thắng, cho đến khi thân hình gầy gò biến mất vào trong nhà, hai tay cô mới chống nạnh, nhìn một vòng hoa và cây cảnh lung tung trong sân, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở cái cây đằng góc sân vì không ai chăm sóc mà bị cô đại xâm chiếm, tuy sắp lụi nhưng vẫn cố gắng kết trái thành một quả lựu nho nhỏ, trông mất sáng lên không khỏi nhớ tới chuyện cũ mà trở nên dịu dàng . . .

A. Trước đây, mỗi mùa lựu chín, bác Trương sẽ cho cô cùng em trai cô sang, thường xuyên nhin không được hái xuống là muốn ăn, đứng tại chỗ bóc vỏ ăn luôn, mỗi lần luôn là đầy tay, miệng dính màu đỏ tươi, nhưng không biết mệt.

Quả lựu đỏ tươi, chua chua ngọt ngọt, đó là trí nhớ lúc còn bé, cũng là tưởng nhớ tới bác Trương, cô không muốn nó bị chết!

Quyết định! Bắt đầu dọn dẹp từ cây lựu này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đừng Nên Bỏ Rơi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương thứ ba

Moá!

Cái gì? Dám nói Lâm Bắc thô tục? Moá! Nơi này nói năng thô tục không sai, nhưng nhập gia tùy tục, có hiểu hay không?

Không hiểu? Sĩ nhục! Thật ngu ngốc, còn muốn để Lâm Bắc giải thích.

Ngồi chắc, đứng vững nghe cẩn thận, tối hôm qua Lâm Bắc đi ra ngoài tranh địa bàn đánh nhau suốt đêm, đánh cho mưa gió biến sắc, nhật nguyệt lưu mờ, cuối cùng đánh cho vùng kẻ bên "Kêu nước sẽ kết đông lạnh" Đao Ba ngã trên mặt đất, phục tùng, kêu Lâm Bắc một tiếng lão đại, Lâm Bắc cũng rất rộng lượng nhận hấn làm tiểu đệ.

Tên tiểu đệ này đối với lão đại rất trung thành và tận tâm, rất sốt ruột nói cho lão đại đầu năm nay lưu hành Local!

Local có hiểu không? Lãnh địa, chính là Lãnh địa!

Đao Ba còn nói, lão đại nói Shit là lạc hậu không hợp với nơi này, hơn nữa một chút dũng mãnh cũng không có, lão đại suy nghĩ một chút, cảm thấy không sai, moá chỉ cần phát một âm, so với Shit có khí thế hơn, vừa dũng mãnh lại phù hợp với nơi này.

Cho nên Lâm Bắc quyết định nhập gia tùy tục, đem từ ngoài miệng đổi thành Móa!

Cái gì? Còn hỏi tôi tại sao từ "đại gia tôi" biến thành "Lâm Bắc"? Móa! nói Lâm Bắc cho ngắn, chưa từng nghe sao? Lâm Bắc mới hợp a!

Cuối cùng, lần nữa lại nói —— Móa!

"Meo meo ——"

Tiếng kêu này.

Chợt nghe phía sau tiếng mèo kêu quen thuộc truyền đến, bận rộn tới trưa, vừa mới dọn dẹp sân sạch sẽ, đang chuẩn bị ngồi xuống lấy hơi Đường Dĩ Kỳ lập tức quay đầu nhìn lại, quả nhiên chỉ thấy một con mèo mập sấp thành heo đột nhiên xuất hiện ở trên tường.

"Vòng đen." Nhìn thấy trên mặt con mèo mắt trái có một vòng đen, cô không nhịn được bật cười, buột miệng gọi nó với cái tên mà lần đầu tiên nhìn thấy cô đã gọi.

"Meo meo!" Móa! Ai là vòng đen? Lâm Bắc đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, gọi Độc Nhãn á!

"Ha ha ha. Thật sao! Độc Nhãn thì Độc Nhãn." Chẳng biết tại sao, mặc dù nghe không hiểu ngôn ngữ của mèo, nhưng Đường Dĩ Kỳ biết nó bắt mắt khá ngệ, lập tức vừa cười vừa vội vàng đổi cách xưng hô.

"Meo." Cực kỳ hài lòng, Độc Nhãn kiêu ngạo ngồi ngay ngắn trên tường, ung dung liếm móng vuốt.

Đi? Móng của nó sao giống như.

Nheo mắt lại chăm chú nhìn động tác liếm móng của Độc Nhãn, Đường Dĩ Kỳ tinh bơ đi về phía trước, đang muốn thừa dịp bất ngờ bắt nó.

"Meo meo ——" cảnh giác phát hiện người trước mắt có hành động gây rối, Độc Nhãn cong người lên, lông trên người dựng lên, ánh mắt tà ác, nhìn chằm chằm cô gầm gừ đe dọa.

"Đen, chó khản trương." Biết mình chưa lấy được sự tin tưởng, tay Đường Dĩ Kỳ vội vàng rút về, cố gắng nặn ra nụ cười thân thiện, giọng nói nhẹ nhàng khuyên bảo dụ dỗ, "Tao chỉ là muốn xem chân trước có phải bị thương hay không."

Móa! Lâm Bắc không phải bị thương, mà là chiến tích vinh quang, cô có hiểu không à?

Liếc mắt nhìn một cái, Độc Nhãn không còn dựng lông nữa, lại ngồi ngay ngắn ở trên tường liếm láp móng trước, mặc dù không còn để phòng cô nữa, nhưng không có ý định để cô ấy tiếp cận mình.

Trên tường rào, Đường Dĩ Kỳ không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ ngẩng đầu quan sát móng trước của nó, quả nhiên thấy phía trên rách ra mặc dù không nghiêm trọng nhưng vết thương cũng không phải là nhẹ, hình như còn có vết máu rỉ ra, mà nó cứ như vậy thong thả nhẹ nhàng liếm.

"Mày chạy đi tìm mèo hoang đánh nhau? Đừng tưởng rằng dùng nước miếng mà có thể trừ độc, như vậy không được!" Hai tay chống nạnh, cô giống như đang dạy một đứa trẻ.

"Ngoan ngoãn đợi ở đây không được cử động, tao đi lấy thuốc giúp mày bôi, lập tức sẽ trở lại, không được cử động đó." Vừa nói xong, người đã ra tới ngoài cửa sơn đỏ, chạy về nhà lấy hộp thuốc mang đi.

"Meo meo ——" Móa! Bôi thuốc gì? Bôi thuốc là người yếu ớt mới cần, nước miếng Lâm Bắc là thuốc thần, liếm liếm là tốt á!

Đưa mắt nhìn thân hình mảnh khảnh chạy vào bên trong nhà bên cạnh, Độc Nhân lại liếm móng vuốt, ngay sau đó liếc mắt vào bên trong cửa sổ thủy tinh có bóng người thì nó hưng phấn nhảy xuống tường rào, hoàn toàn không để ý trên chân có thương tích, động tác nhanh nhẹn chạy như bay tới ngoài hành lang thì rèm cửa sổ bằng lụa mỏng vừa lúc được cũng mở, trong mắt vẫn còn vài tia máu mờ mờ, mặc dù vẻ mặt so với vài giờ trước có đỡ hơn, nhưng vẫn nhìn thấy vẻ mệt mỏi của người đàn ông này, chỉ thấy bàn tay anh ta chụp tới, nhanh chóng đem con mèo yêu ôm vào ngực.

"Đêm qua mày lại chạy đi đánh nhau, hử?" Cầm cái chân bị thương lên, Tề Thiệu Khải nhìn xuống kiểm tra, từ trước đến giờ giọng nói trong trẻo lạnh lùng thế nhưng lúc này trầm nhẹ dễ nghe giống như đang nói chuyện yêu đương với người yêu, mà không phải là với một con mèo mập thoát nhìn rất hung ác.

Đúng vậy! Vừa rồi anh ở trong nhà cạnh cửa sổ, đều nghe thấy những gì Đường Dĩ Kỳ nói với Độc Nhân ở tường rào.

Trên thực tế, lúc trước dù trong lòng không vui vì bị cô quấy rầy, bỏ lại một câu "Tùy cô" rồi quay đầu vào nhà định tiếp tục ngủ, nhưng không biết vì sao, khi nằm trên giường, dù rất buồn ngủ, nhưng anh cứ lẩn qua lộn lại không cách nào ngủ say.

Sau một giờ trần trọc, anh đành đầu hàng với chính mình, biết mình rất để ý người lao công miễn phí ở trong sân, vì vậy không thể làm gì khác hơn là chấp nhận ngồi dậy, nhất quyết không ra mặt, nhưng lại lòng tràn đầy uất ức nên đứng ở cửa sổ nhìn hai gò má cô bị mặt trời chiếu mà hồng lên, thoải mái vui vẻ dọn dẹp lại cái sân hỗn độn.

"Meo ô" Lâm Bắc vì địa bàn mà chiến, đây là khí phách của đàn ông.

Nằm trong ngực "Người làm", Độc Nhân thích thú mắt cũng híp lại thành một đường.

Nhìn mặt nó thích thú như vậy, khoe miệng Tề Thiệu Khải không tự chủ được khẽ nâng lên, ngồi lên tấm ván gỗ ở hành lang, cúi xuống vừa giống như tâm sự với con mèo đang cuộn mình trên đùi, giọng nói thì thầm lại giống như đang làm bầm lẫu bầu ——

"Mày nói, rốt cuộc cô ấy đang suy nghĩ gì."

Trừ một tuần trước, cô trèo lên trên tường chào hỏi, tối hôm qua bọn họ mới coi là thực sự tiếp xúc, nhưng cũng bắt đầu từ tối hôm qua, cuộc sống bình yên của anh cứ như vậy không giải thích được bị cô quấy rầy.

Đầu tiên là đem anh lôi đi ăn bữa tối làm anh không giải thích được đứng ngồi không yên, hôm nay lại tự nhận làm lao công miễn phí, hứng thú giúp anh sửa sang lại sân, coi như dù có là người hàng xóm tốt, nhiệt tình như thế cũng quá kỳ lạ.

"Meo meo ——" Móa! Lâm Bắc là đực, làm sao sẽ biết con cái đang suy nghĩ gì? Hôm nào tôi giúp anh hỏi ý kiến mèo cái một chút.

Híp mắt liếc xéo "Người làm" một cái, Độc Nhân lắc lắc cái đuôi, tiếp tục liếm móng vuốt.

"A. Mày cảm thấy tao hơi rất ngốc sao?" Đường cong đẹp trên khoe môi lại hiện lên, một tay Tề Thiệu Khải khẽ vuốt ve lông mèo, tay kia nhẹ nhàng cầm chân bị thương của Độc Nhân lên quan sát tỉ mỉ, đang suy nghĩ trong nhà hình như không có đồ cứu thương, có thể ra hiệu thuốc mua về giúp nó chữa thương, thì nghe một nghe thấy tiếng kêu gọi quay đầu lại thì một cô gái xuất hiện.

"Độc Nhân! Độc Nhân! Mày đang ở đâu? Tao lấy thuốc tới." Vừa tới cửa nhà đã gọi, khi Đường Dĩ Kỳ cầm theo cái hòm thuốc đến sân, nhìn thấy cái người mà cách đây hai ba giờ sắc mặt rất khó coi nói muốn lên giường tiếp tục ngủ, giờ lại đang ôm con mèo mập ngồi ở hành lang liếc cô, trên mặt lúng túng cười.

"Ách. Anh, anh tỉnh ngủ rồi à?" Hồngбет! Chẳng lẽ do cô làm ồn ?

Căn bản là anh không ngủ!

Có chút ảo não thầm nghĩ, ánh mắt Tề Thiệu Khải bí ẩn nhìn cô, thật lâu không trả lời.

Thế nào ngay cả trả lời cũng không muốn, người đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Trong lòng thầm nhủ, đối mặt với hàng xóm lạnh nhạt như thế, Đường Dĩ Kỳ chỉ có thể nặn ra nụ cười, tự động ngồi xuống bên cạnh anh ta, cầm theo cái hộp thuốc nói."Con mèo nhà anh bị thương, tôi mang thuốc tới để bôi cho nó."

Nghe vậy, Tề Thiệu Khải nhướng mày, nhìn cô một lúc, mặc dù như cũ không có lên tiếng, nhưng lại rất phối hợp cầm chân bị thương của Độc Nhân lên đưa về phía trước mặt cô.

"Meo meo ——" Móa! Lâm Bắc không cần bôi thuốc.

Người làm, anh phản bội tôi!

Không nghĩ anh ta sẽ chủ động phối hợp, lại thấy mèo mập giùng giàng muốn chạy trốn, nhưng bị anh ta khống chế nên chỉ có thể kêu những tiếng thê lương, Đường Dĩ Kỳ không nhịn được bật cười, lại làm cho anh ta nghi ngờ dò xét.

"Cười cái gì?" Hơi nhú lông mày, đây là lần đầu tiên anh chủ động mở miệng.

"Không có gì!" Vừa cười vừa lấy thuốc bôi lên vết thương, Đường Dĩ Kỳ trêu: "Chẳng qua là cười con mèo mập này cũng có một ngày bị người khổng chế." Ha ha, quả nhiên là chủ nhân của mèo mập, chỉ có anh ta mới có biện pháp với nó.

Độc Nhãn là có chút núng nính, nhưng là. Mập?

Nhìn động tác bôi thuốc của cô thật nhanh nhẹn, lại cúi đầu nhìn Độc Nhãn một chút, Tề Thiệu Khải mặt nghiêm túc thận trọng giải thích: "Độc Nhãn tuyệt không mập."

Không mập? Anh ta bị mù à, mắt có cấu tạo không giống người bình thường sao?"Độc Nhãn không mập" lời như thế, anh ta không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng?

Quả thật không thể tin được vào lỗ tai của chính mình, động tác tay của Đường Dĩ Kỳ hơi ngừng lại, ngược mắt nhìn chăm chăm anh ta, lại thấy ánh mắt anh ta trong trẻo lạnh lùng đầy vẻ nghiêm túc, lập tức khóe miệng run run.

Trời ạ —— anh ta không phải nói giỡn, mà là thật lòng thấy con mèo mập này không mập.

". Được rồi! Nó không mập, nó chẳng qua là khổng lồ." Nếu chủ nhân nó không cảm thấy mập, Đường Dĩ Kỳ rất thức thời đổi ý kiến, cúi đầu nhanh chóng giúp con mèo mập này bôi thuốc, quần băng, sau đó nhẹ nhàng xoa đầu nó, vui vẻ cười nói: "Tốt lắm, có thể để nó tự do!"

Nghe vậy, hai tay Tề Thiệu Khải thả lỏng, chỉ thấy Độc Nhãn giống như bị quỷ đánh vội vàng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa tức giận quay đầu lại.

"Meo meo ——" Móa! Mấy người coi thường Lâm Bắc, Lâm Bắc sẽ bỏ nhà đi, tở về kháng nghị.

"Oa —— nó giống như rất tức giận! Chẳng lẽ chạy đi mà không về à?" Nhìn thấy Độc Nhãn như một làn khói chạy trốn không còn thấy bóng dáng nữa, vẫn không quên trước khi đi còn trợn mắt đầy tức giận, Đường Dĩ Kỳ không khỏi bật cười.

"Không có chuyện gì! Ra ngoài đi bộ một lát, đến giờ, sẽ tự động về ăn cơm." Dù sao mười mấy năm qua không phải nuôi già, Tề Thiệu Khải hiểu rất rõ tập tính của loài mèo, vì vậy không lo lắng, nhưng ngược lại không cách nào hiểu được cô.

Thành thật mà nói, thái độ của anh đối với cô rất lạnh nhạt, thậm chí về mặt cũng không có chút thiện cảm, nếu là người bình thường, đã nhanh chóng cách xa rồi, nhưng cô lại giống như hoàn toàn không để ý, còn tự tìm tới cửa giúp anh dọn dẹp lại sân, hơn nữa dù miệng luôn than phiền về Độc Nhãn, nhưng khi thấy nó bị thương thì lại vội vàng mang hộp thuốc sang bôi thuốc băng bó cho nó, thật sự. làm người ta không thể hiểu nổi.

Chỉ là, mặc dù không hiểu cô ấy đang suy nghĩ gì, nhưng có câu, anh vẫn phải nói.

"Cám ơn!" Nhẹ nhàng, Tề Thiệu Khải thấp giọng cảm ơn, vì cô giúp Độc Nhãn chữa thương, cũng vì cái sân trước mắt đã trở nên sạch sẽ gọn gàng.

"Là vì Độc Nhãn, hay là vì tôi miễn phí tiền công?" Nháy mắt, Đường Dĩ Kỳ có ý cười hỏi.

Hiếm khi, ở trước mặt cô Tề Thiệu Khải chịu mở miệng nói chuyện, trong nháy mắt về mặt lạnh lùng biến thành dịu dàng: "Cả hai."

Thình thịch!

Trong nháy mắt hình như nghe được trái tim đập mãnh liệt, Đường Dĩ Kỳ bị đánh về tuấn tú đột nhiên dịu dàng làm cho kinh ngạc, nhịp tim lại không tự chủ được lồi mắt một nhịp, hơi nóng xông lên hai gò má, hoảng sợ cô liên tục không ngừng xoa lên mặt mình.

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Mọi người là thích nhìn cái đẹp, tính háo sắc trong lòng ai cũng có, chẳng qua là giấu được hay không, nhất định không được lộ ra ngoài, làm người ta phát hiện ra, nếu bị gán danh hiệu sắc nữ, chẳng phải là một đời oanh liệt bị hủy trong chốc lát.

Bất quá. Không nghĩ anh ta chỉ cười yếu ớt, suýt nữa hại cô nhất thời mê sắc, mà chảy nước miếng thèm thường.

Chột dạ nói thầm, Đường Dĩ Kỳ không tự chủ lấy tay lau môi, xác định không có chất lỏng khả nghi nào chảy ra.

"Cô. đang làm gì?" Đột nhiên thấy mặt cô đỏ bừng cùng những hành động kỳ lạ, chân mày Tề Thiệu Khải nhíu lại, thật sự không thể nào hiểu được.

"Ha ha ha. Không có, không có gì." Lúng túng cười gượng, cô cười cho qua chuyện, dù thế nào cũng không dám thú nhận vừa rồi bị nụ cười của anh ta làm cho rung động, vội vàng nói sang chuyện khác: "Đừng rồi! Anh ăn chưa?"

Tuy hỏi vậy, chỉ là tối hôm qua sau khi biết anh chỉ có "Sữa tươi từ lạnh", cô dám lấy đầu đảm bảo, trong bếp nhà anh ta nhất định không còn thứ gì khác để ăn —— trừ khi anh ta ăn thức ăn của mèo.

Lắc đầu, Tề Thiệu Khải nghĩ thầm. Đợi cô đi về, có thể anh sẽ uống sữa tươi, sau đó yên tâm tiếp tục ngủ.

Nhưng hiển nhiên, Đường Dĩ Kỳ không biết tính toán này của anh, nhảy lên: "Tốt lắm! Bây giờ đúng lúc là giờ ăn trưa, mẹ tôi đã nấu cơm xong, tôi đi lấy một bát cho anh." Nói chưa xong, đã cầm hộp thuốc lên, hấp tấp chạy ra ngoài.

Thấy mình còn chưa kịp từ chối, đã không thấy bóng dáng cô đâu nữa, Tề Thiệu Khải lần nữa im lặng, đồng thời nhận ra, từ đêm qua tiếp xúc với cô, mới có hai ngày, anh thường xuyên bị rơi vào tình trạng này.

Này. Thật sự không phải chuyện tốt!

Tìm đập mạnh và loạn nhịp, anh cũng không định đóng cửa vào nhà, chỉ là ngồi ở hành lang ngây ngốc.

Không tới năm phút, lại thấy Đường Dĩ Kỳ một tay cầm cái tô còn nóng hổi, khác hẳn với vừa nãy hấp tấp, giờ "Từng bước từng bước", thận trọng đi tới trước mặt anh.

"Này! Mau cầm đi, rất nóng."

Người ta cũng đã mang tới trước mặt, Tề Thiệu Khải chỉ có thể tiếp nhận ý tốt. "Cám ơn."

Sau khi đưa cho anh tô và đũa, lúc này Đường Dĩ Kỳ mới cầm bát của mình, đặt móng ngồi xuống bên cạnh anh, vui vẻ vừa ăn vừa thúc giục. "Mau ăn đi! Mặc dù mẹ tôi nấu không phải cao lương mỹ vị, nhưng là ít nhất so với sữa tươi của anh tốt hơn."

"Sữa tươi không có gì là không tốt." Chẳng biết tại sao, đối với cô, Tề Thiệu Khải không thể đối xử lạnh lùng giống như với người khác, ngược lại không ngừng giải thích hoặc tranh cãi.

Một bên, Đường Dĩ Kỳ ăn vội vàng như hổ đói, cho dù trong đầu có rất nhiều câu để đối lại, nhưng giờ phút này không có thừa miệng để nói chuyện, chỉ có thể phát ra "Y ê a đừng" bày tỏ mình không đồng ý.

Làm như không nghe thấy những ê a kia, Tề Thiệu Khải không giống tướng ăn "Hùng hục" của cô, ngược lại ăn rất từ tốn nhai kỹ nuốt chậm

Thành thật mà nói, tô mỳ nóng này cũng không dùng nguyên liệu cao cấp gì để nấu, cũng không phải ăn xong sẽ xuất hiện tiền nữ xuống nhảy múa, chẳng qua là sợi mì, cải trắng cộng thêm nước cà chua cùng cá ngừ hộp, nhưng làm cho anh ăn xong cảm thấy ấm áp hơn.

"Như thế nào? Ăn ngon không?" Thừa dịp vừa nuốt xuống, Đường Dĩ Kỳ cười hỏi thăm.

"Ăn thật ngon." Nhẹ nhàng, anh thấp giọng thì thầm, cúi xuống nhìn để che dấu điều gì đó.

Mì này, vừa đơn giản lại bình dị, lại làm cho anh nhớ lại mùi vị đã lãng quên.

"Ăn ngon thì ăn thêm một chút, không đủ, nhà tôi còn có một nồi lớn." Vừa nói vừa cúi đầu ăn, hoàn toàn không nhận thấy được vẻ khác thường của người đàn ông bên cạnh.

Khóe miệng khẽ nâng lên, nhìn sân đã được dọn gọn gàng, bỗng dung Tề Thiệu Khải khẽ hỏi thăm: "Vì sao lại muốn sửa sang lại nhà này?"

Anh nghĩ, nhất định cô có nguyên nhân rất quan trọng, nếu không sẽ không kiên trì như vậy.

Nghe vậy, Đường Dĩ Kỳ dừng một chút, từ từ uống một hớp canh, rồi nhìn góc cây lựu, cô chậm rãi nói: "Bởi vì tôi muốn ăn lựu."

"Quả lựu?" Nhìn theo tầm mắt của cô, có cây đang ra trái lựu, chỉ là Tề Thiệu Khải cảm thấy lý do này không đủ sức thuyết phục, hừ nhẹ. "Muốn ăn lựu có thể mua, không cần phí sức như vậy."

"Mua tôi không cần, phải là quả từ cây này ra mới được." Vô cùng kiên trì.

"Tại sao?" Đuôi lông mày khẽ nhếch, anh tò mò.

"Bởi vì gốc cây lựu này có mùi vị tuổi thơ, cũng là hương vị của cha." Con mắt uơu ước, Đường Dĩ Kỳ khẽ cười.

"Cha?"

"Ừ." Khẽ gật đầu, cô nhớ lại tuổi thơ, ánh mắt mơ mơ màng màng. "Khi hai chị em tôi còn nhỏ cha tôi đã qua đời, đối với ông ấy, tôi không có ấn tượng gì, mà bác Trương. chính là chủ cũ ngôi nhà này, từ nhỏ rất thương chị em tôi, trong trí tưởng tượng của tôi hình ảnh người cha, đại khái giống như ông ấy, trong lòng cũng coi ông ấy là cha."

"Bác Trương rất thích trồng cây cỏ, khi ông ấy chăm sóc khu sân vườn này, cây cối tươi tốt, xanh tươi, hơn nữa cây lựu kia cũng luôn ra những quả lựu lớn, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi quả chín, tôi đều sang cùng bác Trương hái về ăn, cho nên vị chua ngọt của cây lựu này chính là hương vị tuổi thơ của tôi, cũng là mùi vị của cha."

Nói xong, cô đỏ mặt, không biết tại sao cô lại nói những điều thầm kín trong lòng này và đó là cũng những cảm xúc thực sự trong tâm của cô.

Yên lặng đưa mắt nhìn cô, Tề Thiệu Khải cũng không nói gì, cúi đầu tiếp tục ăn, nhưng trong lòng rất rõ, bắt đầu từ giờ, sẽ cho cô tự do ra vào sân vườn này.

Trên tấm ván ở hành lang, hai người không nói chuyện với nhau nữa, lẳng lặng sống vai ngồi ăn mì, nhưng trong lòng hai người đều hình thành những điều

khó nói.

"Đứng rồi! Cô đại trong sân này, tôi gần như đã dọn sạch rồi, chiều chúng ta cùng đi đến tiệm cây cảnh mua một ít về trồng nha!" Ăn xong tô mỳ, Đường Dĩ Kỳ ợ lên sau khi đã ăn no, cuối cùng cười lên tiếng.

Cái gì gọi là "Chúng ta" ?

Phát hiện không biết tại sao mình lại bị gộp lại với cô ấy, Tề Thiệu Khải bình tĩnh nhìn cô, mặt không chút thay đổi hỏi: "Tại sao tôi cũng phải đi?"

"Tại sao?" Giống như cảm thấy vấn đề của anh rất ngu xuẩn, Đường Dĩ Kỳ tròn mắt nhìn, vẻ mặt tỏ cáo. "Thứ nhất, sân là của anh, đương nhiên anh phải tự mình đi chọn loại cây mà anh thích về trồng; thứ hai, anh không đi, ai trả tiền? Tôi đã hy sinh miễn phí công sức, anh không thể để tôi tự móc tiền túi chứ? Tôi chỉ là người nhỏ bé, đi làm thuê, rất nghèo nha!"

"." Im lặng, Tề Thiệu Khải tuyệt vọng phát hiện, lý do của cô quá đầy đủ, khiến mình không tìm được lời nào để phản bác.

Chẳng lẽ buổi chiều phải cùng cô đi đến tiệm cây cảnh sao? Anh. chỉ muốn nằm trên giường thôi!

bbs. . cn

"Thật ra thì, anh là trạch nam sao!"

Sau khi bị bắt đến tiệm làm vườn, hơn nửa ôm về một đồng mà chính anh cũng không thể nói rõ là thích hay không thích, chẳng qua là chọn đại cây về trồng. Hơn một tháng sau, vào buổi tối một ngày nọ, khi Tề Thiệu Khải ngồi ở trước máy vi tính nhìn thị trường chứng khoán nước ngoài thì sau lưng trên ghế sa lon bỗng dưng truyền đến một câu như vậy làm anh không biết nên trả lời, hay là tức giận vì bị nhận xét không đúng.

"Trạch nam?" anh quay đầu lại, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm nhìn người đang xếp chân ngồi ở trên ghế sa lon ăn lựu, dùng ánh mắt muốn cô tốt nhất cho lời giải thích.

"Không sai, chính là trạch nam!" Gật đầu thật mạnh, Đường Dĩ Kỳ liếm ngón tay bị nước quả lựu nhuộm thành màu đỏ tươi, cười hi hi nói: "Anh nhìn anh đi, trừ mua thức ăn cho mèo cùng sữa tươi bên ngoài, có thể liên tục mấy ngày nhốt ở nhà không ra cửa, đây không phải là trạch nam thì là cái gì?"

Hơn một tháng quan sát, cô phát hiện anh thật sự là trạch nam tiêu chuẩn, nếu không phải cần thiết, cửa lớn sẽ không ra, cửa sau không gần, có thể so với các thiên kim đại tiểu thư thời xưa, thật sự quá lợi hại.

"Ngày mai cô không cần đến hái lựu ăn." Không nặng không nhẹ lạnh lùng nói một câu, lại đánh trúng điểm yếu.

"Không cần a ——" như bị tên lửa đánh trúng, trong nháy mắt Đường Dĩ Kỳ nhảy bật lên, kêu thảm nhào tới, ôm cánh tay của anh, cũng không quên dùng đầu ngón tay dính nước miếng quẹt lên khóe mắt giả bộ khóc thút thít. "Ồ. Là tôi sai rồi, tôi không nên nói anh trạch, anh chẳng qua là tự bé mà thôi."

Cô cho là cô đổi thành tự bé, anh sẽ vui vẻ sao?

Giấu cợt thầm nghĩ, nhìn khóe mắt có một chút "Huyết lệ" của cô, sau đó lại nhìn xuống một chút đáng lý ra phải trắng không tỳ vết, nhưng giờ lại có mười đầu tay đỏ tươi trên tay áo, Tề Thiệu Khải thật. không còn gì để nói.

"Ách." Theo tầm mắt của anh, Đường Dĩ Kỳ cũng phát hiện "chuyện tốt" mình làm, thật nhanh rút mười ngón tay dính chất lỏng màu đỏ tươi, bộ mặt lúng túng cười gượng. "Ha ha ha. Xin lỗi! Xin lỗi! Tôi không cố ý."

Anh nghĩ, người không thể phạm sai lầm, nếu không thì phải gánh chịu sự sai lầm này.

Nhìn cô mặt không thay đổi, Tề Thiệu Khải thấy rõ chỗ nào là sự thực ——

Anh sai lầm rồi! Từ khi biết cô có tình cảm với cây lựu kia, thì ngầm cho phép cô tự do ra vào sân nhà mình, anh đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.

Người, cũng có tính xâm lược đấy! Khi cô chiếm được sân, không bao lâu sau, liền bắt đầu xâm nhập vào bên trong nhà, lên vào cuộc sống của anh, dùng phương pháp từng bước xâm lược để chiếm hết, trong khoảng thời gian một tháng ngắn ngủi, từ hàng xóm mới, biến thành kéo anh cùng về nhà ăn cơm, hơn nữa cô ta còn mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, gác chân dơ dáy ngồi trên sofa nhà anh mà ăn.

Có thể tất cả những điều trên đều không phải quan trọng, thực ra là anh cảm thấy kỳ lạ, từ trước đến giờ anh lạnh lùng không quá thân thiết với ai, vì sao lại để cô bước vào cuộc sống của anh, chấp nhận bị cô quấy nhiễu, và lại rất kỳ lạ là anh không có chút cảm giác chán ghét nào, không giống mình bình thường, rốt cuộc anh bị làm sao?

Nhiều lông mày, Tề Thiệu Khải vô cùng nghiêm túc tự hỏi.

Thấy anh cau mày, thật lâu không nói gì, Đường Dĩ Kỳ vội vàng thể hiện thành ý. "Đừng như vậy mà! Cùng lắm là tôi cầm quần áo bị dính nhựa lựu đi giặt sạch sẽ, bảo đảm rất sạch sẽ, thế nào?" Nếu như ngay cả như vậy cũng so đo, vậy thì mất nhỏ, mũi quá nhỏ.

"Quên đi!" Tìm không ra nguyên nhân sự bất thường của mình, Tề Thiệu Khải lơ đãng nói nhỏ, không nghĩ tiếp nữa.

"Hắc! Là chính anh nói thôi nha, quần áo này của anh tự mình giặt, không liên quan đến tôi nha!" Vừa nghe quyết định của anh, lập tức Đường Dĩ Kỳ nhanh chóng nói tiếp, không cho anh cơ hội hối hận.

Cái gì không liên quan cô? Cô đang nói cái gì?

Đột nhiên hoàn hồn, đầu tiên Tề Thiệu Khải bị lời của cô làm cho sững sờ, ngay sau đó kịp phản ứng, lạnh lùng liếc cô một cái, chính thức đáp lại lời nói lúc trước. "Đúng, quên đi!"

Thật ra không tính đến khả năng này? Anh còn chưa có nhàm chán đến mức vì một bộ đồ mà so đo với cô.

Thấy anh quay lại với mấy vì tính, Đường Dĩ Kỳ một bên mút đầu ngón tay dính chất lỏng, một bên cũng theo nghiên cứu những con số tùy thời thay đổi trên màn hình cùng đường cong, không tới ba phút, cô không nhận được tò mò hỏi ——

"Anh cả ngày trạch ở nhà, cuộc sống ngày đêm đảo lộn, là vì xem thị trường chứng khoán nước ngoài?"

"Tôi không có trạch!" Lạnh lùng giải thích, anh không muốn làm trạch nam.

"Được rồi! Được rồi! Không trạch thì không trạch." Trả lời rất qua loa, tiếp tục hỏi: "Rốt cuộc là anh làm cái gì? Người phân tích cổ phiếu sao?" Nếu không thì làm sao lại thức đêm nhìn chăm chăm thị trường chứng khoán nước ngoài.

Đối với câu trả lời qua loa của cô, Tề Thiệu Khải âm thầm không vui, nhưng không nói gì cả, nhẹ nhàng hừ một tiếng, rồi mới đáp: "Không làm cái gì cả, đầu tư một chút cổ phiếu cho vui mà thôi."

Chẳng qua là số tiền mà anh chơi có chút lớn, chỉ là cái này không cần nói.

"Oa —— anh chơi một chút chẳng lẽ nói một giây đồng hồ anh sẽ có mấy trăm vạn?" Ôm mặt cổ giả bộ sùng bái, Đường Dĩ Kỳ không nhận được cười trêu chọc.

"." Một giây đồng hồ trên dưới mấy triệu không sai, nhưng mà anh nghĩ dù anh có nói, cô cũng sẽ không tin, chỉ biết coi như chuyện cười.

Thầm nghĩ trong bụng, Tề Thiệu Khải lười phải nói thêm cái gì, nhưng khi nhìn thấy hai gò má của cô có năm vết chất lỏng màu đỏ tươi, bộ dạng buồn cười đó làm người ta phải phì cười, mà đúng là, anh đang nở nụ cười.

"Cô biết giờ cô giống cái gì không?" Khóe môi nhếch lên, anh khẽ hỏi.

"Cái gì?" Ngây ngốc hỏi ngược lại, không biết trên mặt mình "Trang điểm" vài vết màu đỏ.

"Thoa thuốc màu của người Indian." Dứt lời, hướng chỗ "Trang điểm" trên mặt cô nhẹ nhàng lau, sau đó đem đầu ngón tay dính nhựa lựu ngậm vào miệng, lạnh nhạt bình luận, "Mùi vị không tệ!"

"Oa ——" cuối cùng ý thức được mình mới vừa "Tự làm tự chịu", Đường Dĩ Kỳ kinh sợ kêu thảm thiết vội vàng túm lấy áo của anh mà lau, vừa lau nhưng không quên câu gien oán trách. "Sao không nói sớm? Lại còn nói tôi giống như người Indian, thật quá đáng."

Yên lặng không nói gì nhìn chăm chăm cô đang lấy vạt áo của anh thay khăn lau mặt, Tề Thiệu Khải im lặng thờ dài một cái.

Ai Cái áo này của anh coi như vứt đi, tùy cô!

Tay chân luống cuống lau sạch mặt, Đường Dĩ Kỳ nhanh chóng nhìn xung quanh không thấy con mèo mập đâu, lập tức nghi ngờ. "Độc Nhân đâu?"

Từ lúc đến đã không thấy nó, là chạy đi đâu rồi?

"Gần đây cả đêm đều không thấy bóng dáng nó, trời sáng mới về, có thể lại chạy ra ngoài!" Đối với mèo yêu, Tề Thiệu Khải không hạn chế hoạt động, thường xuyên mặc nó tự do đi khắp nơi lêu lổng.

"A!" Đáp một tiếng vô nghĩa, nhìn quanh, thấy sự chú ý của anh lại vào màn hình Computer thị trường chứng khoán, hình như Đường Dĩ Kỳ có lời muốn nói, chần chờ một chút, rốt cuộc quyết định ——

"Ừ. Việc này. Cả ngày anh ở trong nhà, rất nhàm chán, rất buồn bức đi?" Trước tiên phải thả mồi.

Liếc cô một cái là thấy rõ ràng trên trán có khắc hai chữ "Âm mưu", Tề Thiệu Khải không mắc câu. "Không!"

"Oa —— anh cần gì phải một lời liền dập tắt hy vọng của tôi như vậy?" Uất ức tới cực điểm.

Ồ. Nào có bao giờ mới thả mồi lại đòi cá cắn câu ngay, đây là cái lý gì!

Quả nhiên có âm mưu!

Suy đoán trong lòng trở thành sự thật, mầng nhĩ lại chịu đũ "Tập âm" tàn phá, làm anh không nhận đũc nhũ mảy, nhưng mà vẫn cho cô cơ hội thú nhận âm mưu. "Rốt cuộc cô có ý đồ gì, nói đi!"

Vừa nghe cơ hội tới, hai mắt Đường Dĩ Kỳ sáng lên, ngừng kêu gào, cười nịnh hót, thật nhanh nói ra mục đích muốn nhờ anh tới nay. "Ngày kia công ty chúng tôi tổ chức hoạt động thịt nướng, có thể mang theo bạn tham gia, anh cùng đi với tôi chứ!"

"Không đi!" Một giây đồng hồ cũng không do dự, anh nhất quyết cự tuyệt.

"Coi như là giúp tôi một việc, làm ơn!" Chắp tay trước ngực đáng thương cầu khẩn, chỉ kém không quỳ xuống thôi.

"Tại sao?" Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, anh tin số người một mình đến tham gia hoạt động của công ty tuyệt đối không ít, không có lý do gì mà cô không được.

"Ai nha! Nhất thời khó giải thích rồi!" Cong môi ảo não, Đường Dĩ Kỳ nghĩ đến tình trạng bị thâm gằn đây, trong lòng liền đầy oán hận. "Nói đơn giản, chính là trong công ty có một chủ quản, gần đây không biết là bị sét đánh, hay thần kinh có vấn đề, tự nhiên nói muốn theo đuổi tôi, ngày ngày dây dưa không nghỉ, bắt kể tôi công khai, ám hiệu, thậm chí ngay cả nói dối là đã có bạn trai, anh ta cũng không từ bỏ, thật là phiền chết đi!"

Ồ. Mặc dù cô không đào hoa, nhưng loại đào hoa này, cô không muốn a!

Có người thích cô, còn theo đuổi cô?

Chẳng biết tại sao, khi nghe tin này, Tề Thiệu Khải lại sững sốt, cảm giác khó chịu trong lòng, chỉ cảm thấy. cảm thấy căm tức!

Đúng vậy, trong đầu của anh cảm thấy buồn bực, nhưng lại không hiểu tại sao mình lại như vậy.

"Có người đàn ông nào thích cô, cô cứ để cho anh ta theo đuổi a!" Hít một hơi thật sâu, đem về ù đột cùng cảm giác không thích cổ đeo xuống, anh lạnh lùng nói như tảng băng lạnh thấu xương.

Cực kỳ tức giận, Đường Dĩ Kỳ ôm đầu gào khóc. "Tôi thừa nhận là tôi nông cạn, không cách nào tiếp nhận một tên đàn ông đầu trọc, bụng bự, miệng thối cùng hơi chút là động tay động chân a!"

Ồ. Thứ lỗi cô chỉ là một cô gái trẻ bình thường, tu luyện còn chưa cao đến mức có thể thương thức loại đàn ông "Cực phẩm" biến thái như vậy.

Vô thức sờ sờ mặt, biết cô không có hứng thú với người đàn ông kia, cảm giác chán nản trong lòng Tề Thiệu Khải bỗng chốc biến mất, thậm chí khóe miệng còn cong lên, sau đó nghĩ đến cái gì đó, bỗng dưng nghiêm mặt, cau mày hỏi: "Người kia động tay động chân với cô?"

"Phần lớn tôi đều tránh được ~~ chỉ là có lúc rất khó tránh." Than thở, nước mắt rùng rùng ôm lấy anh mà khóc.

"Cầu xin lòng từ bi của anh, đi tham gia hoạt động thịt nướng với tôi, giả vờ làm bạn trai tôi một chút, khiến cái tên đầu trọc biến thái từ bỏ!"Ồ. Cô yêu cầu không nhiều lắm, chỉ có như vậy mà thôi a!

". . . ." Không nói gì nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đột nhiên Tề Thiệu Khải cảm thấy đau đầu.

"Này! Thân là hàng xóm, anh có nghĩa khí hay không?" Thấy anh thật lâu không trả lời, Đường Dĩ Kỳ nóng nảy, mặt đỏ ửng hiếp.

"Cho dù không nói tới nghĩa khí, hai ngày liền tôi mời anh sang nhà ăn cơm, cũng nên báo đáp ân tình này!" Làm người phải biết cảm ơn!

"." Im lặng một hồi, cuối cùng Tề Thiệu Khải mở miệng nói, "Cô chưa từng nghe qua ân tình lớn không lời nào cảm ơn hết được sao? Huống chi chuyện đó không phải ân tình lớn!"

"Quả thật không phải ân tình lớn, chỉ là coi như là ân tình nhỏ nhỏ." Chậm rãi, Đường Dĩ Kỳ mỉm cười. "Thật đúng là ân tình lớn không lời nào cảm ơn hết được, ân tình nhỏ muốn báo, đến lúc để báo đáp rồi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đừng Nên Bỏ Rơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chương thứ tư

Móa! Hôm nay Lâm Bắc rất khó chịu, người làm cùng cô gái nhà bên cạnh đi ăn thịt nướng, nhưng không mang tôi đi cùng.

Móa Moá Móa! Có thịt thơm ngon, tại sao có thể thiếu Lâm Bắc? Lâm Bắc cũng muốn ăn a!

Hừ! Đừng tưởng rằng để lại một tô thức ăn cho mèo mà có thể vỗ về Lâm Bắc, đồ ăn của mèo với thịt nướng thơm ngon béo ngậy mà giống nhau sao?

Không có thịt nướng để ăn, bụng rất đói, không có sức để viết nhật ký, hôm nay dừng ở đây thôi, không viết nữa.

Cuối cùng, Lâm Bắc vẫn còn đầy tức giận kêu lên một tiếng —— Móa!

Bên cạnh khe suối, một ngày nghỉ thành thoi, một chỗ tốt để nghịch nước và nướng thịt, hôm nay cũng không ngoại lệ đông nghìn nghịt người.

Mặc dù đã vào thu, khí trời hơi lạnh, nhưng có không ít du khách cởi giày dép ra để chơi đùa dưới suối, còn khu nướng thịt thì khói dày đặc, bốn phía đều là mùi thịt, mọi người vây quanh chỗ nướng thịt cười đùa, trong những âm thanh ồn ào đó, hình như nhóm bát quái đang nhiệt tình trò chuyện ——

"Dĩ Kỳ, thì ra thật sự bạn có bạn trai rồi!" Có người nói lớn.

"Hay! Hay! Cứ nghĩ là bạn lấy có để từ chối ‘Chân Tự Hải’ (chỉ những người tự cho là mình tốt), không nghĩ là thật, hơn nữa đối tượng còn là đẹp trai nữa." Có người hưng phấn thét chói tai.

"Đúng là đẹp trai, nhưng lạnh lùng, hình như rất khó gần." Xa cách mọi người, ngồi một mình ở bên khe suối nhưng lạnh lùng đẹp trai trắng trẻo, có người quan sát cẩn thận.

"Lạnh lùng khó tiếp cận thì có sao? Người đàn ông này đứng chung một chỗ với ‘Chân tự hải’, mấy người nghĩ xem, sẽ chọn ai làm bạn trai?" Còn có người nói trúng tim đen chỉ ra trọng điểm.

Quả nhiên, trọng điểm đúng là trọng điểm, vừa nói xong, tất cả các đồng nghiệp nữ ngồi xung quanh chỗ nướng thịt đều hiếu liếc nhìn nhau, sau đó trầm miệng một lời nói ——

"Chọn đẹp trai!" Dứt lời, không hẹn mà cùng cười to.

Ha ha ha. Thật sự không phải họ là những người phụ nữ chỉ xem trọng bề ngoài mà không coi trọng phẩm chất, nhưng khi một người đàn ông không có bề ngoài lại không có phẩm chất tốt thì tất nhiên sẽ chọn bên nhìn đẹp mắt rồi.

Mà thật bất hạnh, Tăng Chí Hải —— bởi vì tên họ đọc giống từ con cóc, lại tự nhận mình là con vua, nghĩ tất cả phụ nữ đều thầm thích anh ta, vì vậy bị toàn bộ nhân viên nữ trong công ty âm thầm đặt cho biệt hiệu "Chân tự hải" cho chủ nhiệm bộ phận nghiệp vụ, đúng là người đàn ông không có bề ngoài lại không phẩm chất tốt.

"Mình bị ‘Chân tự hải’ để mắt tới đã đủ thê thảm, mấy người lại lấy chuyện đó ra làm trò cười, có phải là đồng nghiệp tốt hay không?" Trong lòng tức giận, Đường Dĩ Kỳ giận chó đánh mèo đem tất cả các xiên thịt nướng đã nướng chín cho vào bát của mình, không để lại cho họ cái xiên thịt nào.

"Oa —— như vậy thật là quá đáng á."

"Thịt của tôi! Thịt của tôi á."

"Đường Dĩ Kỳ, bọn tôi nguyên rửa bị cô mập."

Đang chuẩn bị ăn một bữa đại tiệc thịt, mắt thấy tất cả chỗ thịt đã nướng chín đều bị cướp đi, liền gào khóc giống như cha mẹ mất.

"Hắc hắc he he, yên tâm! Người ta muốn mang cho bạn trai, mình làm sao mập được." Đang cầm một khay thịt nướng, Đường Dĩ Kỳ cố tình cười ngọt ngào, làm tức chết đồng nghiệp tại chỗ.

"Thật đáng ghét, cô chạy qua chỗ bạn trai mà anh anh em em đi!" Một người nào đó vừa mới chia tay với bạn trai không nhìn nổi, đầy oán giận nhìn cô mà than, thay mọi người làm việc tốt.

Cười ha ha, Đường Dĩ Kỳ vẫy tay các đồng nghiệp, sau đó cầm khay thịt nướng thơm phức tiến về chỗ người đàn ông không nói chuyện với ai, ngồi một mình trên tảng đá bên khe suối.

Thế nhưng, cuộc sống đâu theo ý mình, trời cũng thường thường không nghe thấy mong muốn của con người, cô mới chạy được mấy bước, liền bị một cánh tay ở cuối bàn chặn đường.

"Ách. chủ nhiệm Tăng, có chuyện gì không?" Nhìn người trước mặt, mới ba mươi tuổi đầu bụng đã phệ, làm cho cô tránh còn không kịp người đàn ông này, trong lòng Đường Dĩ Kỳ muốn khóc, nhưng mà trên mặt lại cố nặn ra nụ cười.

Ô. Trời cao đối xử với cô thật bất công, vì sao lại cho cô cái loại hoa đào thối này chứ?

Ai có thể cho cô biết, rốt cuộc "chân tự hải" này thích điểm gì ở cô, cô thì cô nhất định sẽ sửa.

"Đường Dĩ Kỳ, cô có ý gì?" Mặt béo phì bóng nhẫy đỏ bừng, Tăng Chí Hải kích động phun nước miếng hỏi, cảm thấy mình thật mất mặt.

"Cái gì, cái gì có ý gì?" Trong lòng run sợ hồi ngược lại, nhìn thấy anh ta ‘phun mưa xuân’, Đường Dĩ Kỳ lặng lẽ lui về sau một bước, nhưng chạy không thoát số phận, chỉ có thể âm thầm kêu khổ trong lòng.

"Cô còn hỏi tôi? Cô cũng đã là bạn gái của tôi rồi, lại còn mang người đàn ông khác tới tham gia hoạt động của công ty, đây là cố tình làm tôi mất mặt sao?" Nước miếng bay đầy trời, bộ dạng Tăng Chí Hải giống như đang trách cứ người vợ đi ngoại tình.

Bạn gái? Ai là bạn gái anh ta chứ? Cô đâu có dói bụng đi ăn quàng lung tung đâu!

Giống như nghe được chuyện hoang đường, Đường Dĩ Kỳ hoàn toàn sững sờ, không nhìn được kêu lên. "Chủ nhiệm Tăng, anh nói gì vậy? Tôi làm bạn gái anh lúc nào, đến bản thân tôi cũng không biết?" Mẹ ơi! Nghe được câu này, tôi nay nhất định cô sẽ gặp ác mộng.

"Ở công ty tôi đã nói sẽ theo đuổi cô, vậy cô chính là bạn gái tôi rồi." Về mặt anh ta giống như việc nhìn trúng cô là sự ban ơn, Tăng Chí Hải kiêu ngạo nói: "Tôi đường đường là chủ nhiệm nghiệp vụ, không chỉ có nhà, có xe, có địa vị, mỗi năm kiếm được trăm vạn, không thiếu cái gì, đàn ông có điều kiện tốt như tôi, người phụ nữ nào lại không thích? Tôi biết nhất định cô đã thâm mến tôi, mặc dù cô chỉ là một tổng đài viên, trình độ học vấn, thu nhập cũng kém tôi, nhưng cô yên tâm đi! Nếu tôi đã để ý tới cô rồi, cũng sẽ không ghét bỏ cô, nếu cô làm bạn gái tôi."

Mẹ ơi! Bệnh viện tâm thần ở đâu? Mau cử người đến đưa người này về cho uống thuốc, chứng hoang tưởng của anh ta phát tác rồi!

Quả thật không thể tin có người tự yêu mình đến mức này, khoé môi Đường Dĩ Kỳ không khỏi run run, dù sao đối phương cũng là chủ nhiệm nghiệp vụ, mình tốt nhất không nên đắc tội, cố nhịn giấu đi nụ cười châm biếm, cố gắng nặn ra nụ cười ——

"Chủ nhiệm Tăng, điều kiện của anh tốt như vậy, tôi chỉ là một tổng đài viên, thật không xứng với anh, tôi tin người xứng đáng với anh sẽ tốt hơn tôi nhiều, giờ đang chờ anh đi tìm, đừng lãng phí thời gian với tôi nữa!" Ông trời ơi! Làm ơn để cho cô một mình, không cần anh ta ở cạnh!

"Không phải tôi đã nói rồi sao, tuy cô không xứng với tôi, nhưng tôi sẽ không ghét bỏ cô." Bày ra vẻ mặt khoan dung, Tăng Chí Hải rất vui khi cô tự biết bản thân mình ra sao. "Yên tâm đi! Mặc dù hôm nay cô đưa người đàn ông khác tới, làm tôi mất mặt, nhưng chỉ cần cô biết sai mà sửa, tôi có thể tha thứ cho cô."

Cái gì gọi là biết sai mà sửa? Cái gì gọi là anh tha thứ cho cô? Nếu có cuộc thi về việc yêu bản thân mình, chắc chắn cái tên trọc đầu bụng bự này có thể đánh bại tất cả để giành chiến thắng, nhận huy chương!

Trong nháy mắt gân xanh trên trán nổi tung, tâm trạng khó chịu do bị làm phiền tích tụ từ lâu nay giống như núi lửa phun trào, Đường Dĩ Kỳ không còn để ý đến thể diện, nổi giận hét lớn ——

"Anh không ghét bỏ tôi, thì tôi ghét bỏ anh? Cái gì mà anh theo đuổi tôi, tôi chính là bạn gái của anh hả? Vậy anh tới phủ tổng thống tuyên bố thì anh là tổng thống à? Người ta yêu anh mà làm như thế này sao, công khai, ám hiệu trong lời nói, ngay cả bạn trai cũng mang đến, anh còn không hiểu là người ta đang từ chối anh sao?"

"Hơn nữa, xét về diện mạo, vóc dáng, với bộ dáng này của anh tôi đều không ưa, có hiểu không? Không ưa chút nào!" Càng nói càng tức, cuối cùng đã chỉ trích đến ngoại hình.

Với giọng nói tức giận này của cô, làm cho mọi người đều chú ý, nhất là nhân viên cùng công ty thì thầm bàn tán với nhau, thậm chí còn có tiếng cười trộm của một vài nhân viên nữ, Tăng Chí Hải mất hết thể diện, không làm gì được, trong nháy mắt gương mặt chuyển thành màu gan heo, xấu hổ thành tức giận tím tái tay cô, nói những điều làm nhục cô ——

"Cô cho rằng cô là ai? Chỉ là một tổng đài bé nhỏ, tôi để ý tới cô là điểm phúc của cô, thế nhưng còn tỏ ra tự cao như vậy? Cho chút sĩ diện mà đã lên mặt."

"Là thế này phải không?" Bỗng dung, một giọng nói lạnh lùng vang lên, đáng lẽ Tề Thiệu Khải đang ở cách rất xa mọi người, chẳng biết từ lúc nào đã tới bên cạnh hai người, bàn tay thon dài nhìn rất yếu ớt, nhưng kỳ thực lại túm rất mạnh vào cánh tay heo đang cầm lấy tay Đường Dĩ Kỳ, khuôn mặt trắng trẻo lạnh lùng không biến sắc, nhưng ánh mắt lại vô cùng tức giận.

"Oa ——" Tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết vang tận mây xanh, cổ tay giống như bị người đàn ông này bóp nát đau đớn khiến Tăng Chí Hải không tự chủ được buông lỏng tay ra, suýt nữa ngã xuống đất.

Vừa được thả tự do, Đường Dĩ Kỳ nhanh chóng trốn sau lưng Tề Thiệu Khải, đồng thời túm lấy tay áo anh, hốt hoảng kêu lên: "Thiệu Khải, anh buông tay anh ta ra nhanh lên, tôi không sao."

Trời ạ! a! Phù hộ cho "chân tự hải" không có sao, nếu không sẽ bị anh ta kiện về tội gây thương tích, như vậy rất xui xẻo.

Tề Thiệu Khải nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, thấy cô thật sự không sao, lúc này mới lạnh lùng hừ một tiếng, hất tay heo bản thủ ra, lấy thái độ lạnh lùng làm người khác cảm thấy run sợ đề cảnh cáo, "Anh còn dám đụng tới một sợi lông tơ của cô ấy thử xem!"

Mặt bóng nhẫy trắng bệch, Tăng Chí Hải lùi lại đến khi có khoảng cách an toàn, mới can đảm nói. "Anh anh anh. Đừng tưởng rằng anh khỏe hơn tôi, thì tôi sợ anh! Đám đắc tội với tôi, ở công ty cô ấy đừng nghĩ sẽ có thể sống thoải mái."

"Đắc tội với anh thì sao? Có loại nhân viên như anh, công ty của mấy người là nơi chán heo sao? Ở lại để chán heo thì tốt đẹp sao." Châm chọc, mặc dù thường ngày Tề Thiệu Khải lạnh lùng không nói nhiều, nhưng nếu muốn nói những lời độc miệng, thì cũng rất giỏi.

"Này, đủ rồi đó!" Kéo nhẹ ống tay áo của anh, Đường Dĩ Kỳ nói thầm với Tề Thiệu Khải, "Công ty bọn tôi rất tốt, không phải anh muốn hại tôi phải nghĩ việc thật chứ!"

Dứt lời, nhìn "chân tự hải" một cái, không nhìn được bắt đầu cười trộm.

Công ty chăn heo? Chịu thua với suy nghĩ của anh ta.

Nghe cô nói thăm cảnh cáo, Tề Thiệu Khải chẳng nói gì khề hừ một tiếng, sắc mặt không tốt cầm lấy khay thịt trong tay cô để xuống bên cạnh, sau đó không nói gì thêm, kéo cô quay đầu bỏ đi.

Trong lòng biết rõ nếu mình ở lại sẽ rất khó xử, Đường Dĩ Kỳ cũng không phản kháng, ngoan ngoãn đi theo anh, để lại sau lưng đồng nghiệp đang trở mặt xem kịch vui.

Chờ hai người đi xa, không thấy bóng dáng nữa, mọi người mới phục hồi lại tinh thần, chụm đầu thì thầm, bàn luận xôn xao, ánh mắt còn không ngừng hướng tới về mặt lúc đỏ lúc trắng. Tăng Chí Hải quả xấu hổ bỏ đi, lúc đó, những nữ đồng nghiệp qua lại thân thiết với Đường Dĩ Kỳ lại bàn tán sôi nổi, trong lòng vô cùng khâm phục cô——

"Bạn trai Dĩ Kỳ làm tốt lắm, đàn ông nên như vậy."

"Cuối cùng cũng có người làm cho ‘chân tự hải’ phải xấu hổ, chúng ta đã nhìn anh ta lâu rồi."

"Không sai! Không sai."

"Nhờ cái tên chân tự hải này, mà công ty chúng ta thành nơi nuôi heo, nỗi nhục này khó có thể rửa sạch, thật là uất ức a."

Vừa nói xong lời này, các nhân viên nữ không cầm lòng được nước mắt rung rung, vô cùng căm tức nhìn về phía đầu “Heo” kia.

Ô. Một con chuột chết, làm hỏng tất cả, đều là anh ta làm hại!

bbs. . cn

Ồ? Người kia không phải.

"Dừng xe!" Đột nhiên thấy bên kia đường có một bóng người quen thuộc, Ôn Thiệu Hằng nhanh chóng ra hiệu cho lái xe dừng lại.

Vừa nghe thấy mệnh lệnh, tài xế vội vàng phanh xe, bánh xe ma sát trên mặt đường tạo thành âm thanh chói tai, đợi xe dừng hẳn, anh ta căng thẳng quay đầu lại hỏi——

"Tổng giám đốc, đã xảy ra chuyện gì?" Tính cách của tổng giám đốc luôn điềm tĩnh, làm việc luôn rõ ràng, nhiều năm làm việc cho anh ta, chưa bao giờ xảy ra chuyện anh ta bảo dừng xe đột ngột như vậy, rốt cuộc hôm nay làm sao vậy?

"Không có gì!" Trả lời qua loa để lái xe an tâm, Ôn Thiệu Hằng chú ý tới đôi nam nữ đang nắm tay nhau sóng vai bên kia đường.

Không! Chính xác mà nói, là bị người con trai tuần tú, lạnh lùng kia kéo đi.

Chỉ thấy gương mặt tuần tú của người con trai đó mặt mày, vẻ mặt lạnh lùng, nhìn như rất tức giận, nhưng từ đầu tới giờ bàn tay anh ta vẫn nắm chặt tay cô gái kia, chưa từng buông ra; còn cô gái bị anh ta kéo đi nhìn quen quen.

A! Đúng rồi! Cô gái trẻ tuổi này không phải là cô tổng đài trong công ty sao? Mỗi ngày anh vào công ty thì gần như sẽ gặp, chẳng trách nhìn quen quen.

Nhưng rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Thiệu Khải làm sao quen với cô tổng đài trong công ty, hơn nữa quan hệ hình như cũng không tệ lắm!

Như có điều suy nghĩ khi nghĩ tới tính tình lạnh nhạt, không quá để ý tới người khác của bạn tốt, và lại xưa nay chưa thấy anh ta dắt tay cô gái nào, Ôn Thiệu Hằng thích thú nở nụ cười.

Gần đây hơi bận, hôm nay rảnh một chút đi tìm bạn tốt, cũng không biết anh ta luôn ở nhà không ra khỏi cửa lại có thay đổi, nếu không phải hôm nay có chút chuyện trì hoãn, phải lùi lại chút thời gian tổ chức hoạt động nướng thịt để nhân viên trong công ty đoàn kết hơn, sẽ không gặp được chuyện tình thú vị này!

Cảm thấy thú vị, Ôn Thiệu Hằng khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn đôi nam nữ kia càng lúc càng xa, lúc này mới thu hồi ánh mắt, dặn người lái xe Ôn Nhã, "Lái xe đi!"

A. Quyết định! Tối nay phải đi tìm bạn tốt nói chuyện.

bbs. . cn

Tức giận! Anh vô cùng, vô cùng tức giận!

Lúc trước, nghe cô nói bị làm phiền, thậm chí bị động tay động chân thì quả thật trong lòng anh có cảm giác khó chịu cùng căm tức mà không nói ra được, nhưng chưa từng nghĩ đến lúc chính mắt mình nhìn thấy tay heo của người đàn ông kia nắm lấy tay cô, hơn nữa không biết xấu hổ mà nói ra những

chuyện hoang đường làm người ta ghen hòng thì mình lại tức giận tới mức này.

Đúng vậy, tức giận!

Hơn nữa lửa giận tới quá nhanh, như con sóng thần cuốn phăng toàn thân, trong nháy mắt lý trí của anh hầu như không còn, tức giận xông lên phía trước bảo vệ cô ấy, hận không được đem tay heo mập đã chạm tới cô bóp nát.

Đã bao lâu rồi? Đã bao lâu anh mới lại có cảm xúc kích động như vậy?

Đột nhiên ý thức được mình khác thường, Tề Thiệu Khải ngăn ra, đang đi nhanh bỗng dừng lại, lại làm cho cô gái đi sau anh không kịp dừng lại, mặt đâm thẳng vào lưng anh, chỉ nghe thấy tiếng ‘Bịch’, ngay sau đó ——

"Oa!" Tiếng kêu đau thảm thiết vang lên, Đường Dĩ Kỳ "Lấy mũi đánh lưng" đau đến mức mắt nỏ đom đóm, theo bản năng lấy tay che mũi đỏ, nước mắt rùng rùng lên án, "Anh làm gì đột nhiên dừng lại thế?"

Ồ. Thật may là cô không có sửa mũi, nếu không với cú va chạm vừa rồi, sợ rằng xương sụn nhân tạo đã lệch khỏi vị trí.

"Như vậy mà cũng bị đụng? Cô mù sao?" Quay người lại, Tề Thiệu Khải mặt lạnh nhìn cô, nhưng bàn tay thon dài lại buông tay cô ra, nhẹ nhàng cẩn thận kiểm tra, chỉ sợ cái mũi của cô bị thương.

"Làm sao tôi biết anh dừng lại. . . ." Không thể tin được anh ta còn quay lại mắng người, anh ta kiểm tra từ mặt bên trái sang bên phải, miệng của Đường Dĩ Kỳ vẫn giận dữ tố cáo. "Mặc dù mũi của tôi không tính là cao, nhưng cũng không tẹt a! Nếu anh hại tôi thành Mike Jackson, tôi tuyệt đối sẽ nguyên rủa anh cả đời."

Làm như không nghe thấy lời uy hiếp, Tề Thiệu Khải nâng mặt của cô lên nhìn kỹ một lúc lâu, sau đó mới nói: "Yên tâm đi! Cô cùng Mike Jackson vô duyên."

"Tốt nhất là như vậy á!" Tức giận trừng mắt nhìn anh ta, Đường Dĩ Kỳ sờ sờ mũi còn hơi đau, nhớ tới vừa rồi anh ta bảo vệ cô trước mặt ‘chân tự hải’, trong lòng cảm thấy ấm áp, cười vui vẻ nói: "Vừa rồi cảm ơn anh."

Ha ha. Vừa nãy bị anh kéo đi, không kịp nói điều gì, giờ có chút thời gian, vội vàng nói lời cảm ơn, để cho người ta khỏi nói cô là không biết lễ độ.

Cô nhắc lại, trong đầu Tề Thiệu Khải lại hiện lên cảnh tượng Tầng Chí Hải nắm tay cô, gương mặt tuấn tú hơi biến sắc, ngọn lửa tức giận lại bùng lên. "Thường ngày tên đầu heo đó cũng đối xử với cô như vậy sao?"

"Một tháng gần đây mới như vậy, trước kia mục tiêu không phải là tôi." Nhún vai một cái, nói đến "Chân tự hải", Đường Dĩ Kỳ không biết phải làm sao.

"Vì sao gần đây lại chuyển sang cô?" Trong lòng không vui, anh lạnh giọng hỏi.

"Bởi vì ‘mục tiêu’ trước đây bị làm phiền ức quá nên nghỉ việc á!" Thở dài một tiếng, cô cảm thấy bi thương và oán hận.

Ai. Trước kia cô rất thông cảm với "Mục tiêu" bị dây dưa đó, nhưng thật không ngờ, sau khi "Mục tiêu" nghỉ việc, người cần thông cảm lại là mình.

Ồ. Chẳng lẽ cô cũng có kết cục ‘Úc quá nghỉ việc’ sao?

"Đây là quỷ rối tinh đục trong văn phòng!" Không nhịn được cau mày, Tề Thiệu Khải nói: "Sao không phản ánh lên công ty?" Một công ty tốt thì không nên xảy ra chuyện như vậy.

"Thật ra thì nhân viên nữ bọn tôi cảm thấy không hài lòng, cũng không phải là không phản ánh lên quản lý, nhưng nghiệp vụ người ta chối, quản lý liền mở một con mắt, nhắm một con mắt, coi như không biết, chúng tôi chẳng qua là nhân viên thường, cũng không có cơ hội vượt cấp tố cáo với tổng giám đốc." Bĩu môi, Đường Dĩ Kỳ đã sớm biết chuyện sẽ như vậy.

"Công ty nát!" Ba chữ ngắn gọn, Tề Thiệu Khải lạnh lùng bình luận.

"Cũng không thể nói như vậy á!" Gãi đầu, Đường Dĩ Kỳ rất công bằng nói giúp cho công ty. "Trừ ‘chân tự hải’ ra, thì công ty chúng tôi rất tốt, không chỉ có chế độ phúc lợi cùng quy chế đều tốt, tiền lương cũng được, rất nhiều người muốn vào."

Cũng là bởi vì công ty tốt, nên đồng nghiệp kia mới có thể nhẫn nhịn lâu như vậy, cuối cùng không chịu nổi mới nghỉ việc; đau lòng, nhưng giờ đổi thành mình rồi, nhưng là. xin thứ lỗi cô không có khả năng chịu đựng giống đồng nghiệp đó, mới có một tháng đã không chịu được.

Ai. Sau khi bùng nổ, chắc sau này ở công ty sẽ không thể sống yên rồi.

Nghĩ như vậy, Đường Dĩ Kỳ xụ mặt xuống, sắc mặt thảm thương.

"Công ty của cô tên gì?" Rõ ràng không đồng ý với cô, Tề Thiệu Khải hừ một tiếng rồi hỏi thăm.

Anh nghĩ, hôm nào rảnh rồi sẽ hỏi Ôn Thiệu Hằng, xem ai là người quản lý công ty nát này, lại đi dùng tên heo mập đó, còn mặc cho nhân viên nữ bị quấy rầy.

"Công ty bọn tôi là ‘điện tử tiếp đực’!" Mặc dù nhìn ra anh ta xem thường, nhưng Đường Dĩ Kỳ vẫn nói tên công ty.

"Điện tử tiếp đực"? Sao cảm thấy cái tên này hình như đã nghe qua, cảm giác rất quen tai.

Nhiều lông mày, Tề Thiệu Khải im lặng suy nghĩ, nhưng vẫn không nghĩ ra sao lại cảm thấy quen, cuối cùng không nghĩ nữa, nhìn xuống khuôn mặt buồn bã của cô, không nhịn được hỏi thăm: "Sao vậy?"

"Ài. Hôm nay tôi làm lớn chuyện như vậy, xem ra sau này sẽ bị cái tên ‘chân tự hải’ gây khó dễ rồi." Thở dài, vẻ mặt đau khổ trong lòng buồn bực.

Đầu năm nay kinh tế sa sút, công việc không dễ tìm, cộng thêm công ty cũng rất tốt, cô không muốn bởi vì cái người đáng ghét đó mà nghỉ việc, nhưng nếu cứ cứng chống đỡ, sẽ không tránh được bị ‘chân tự hải’ ăn.

Ai ai ai! Vì cơm gạo mà khom lưng, đây chính là cuộc sống a!

Vừa thấy cô tính tiếp tục làm việc ở công ty kia, Tề Thiệu Khải tức giận, nghĩ đến tên đầu heo kia sẽ tiếp tục quấy rầy cô, sắc mặt càng thêm khó coi, tức giận yêu cầu, "Sao phải ở lại để bị người ta quấy rối? Nghỉ việc đi!"

Rốt cuộc cô có hiểu là phải bảo vệ chính mình hay không?

"Nghỉ việc thì anh nuôi tôi sao?" Tức giận lườm anh ta một cái, Đường Dĩ Kỳ bĩu môi than thở, "Hiện tại công việc cũng rất khó tìm!"

La lên! Nói so hát nghe đơn giản hơn nhiều, giống như hấn, người không cần ăn thịt, người hoạt động về đêm cũng không cần nhìn sắc mặt của ông chủ, một chút cũng không biết sự cực khổ của những người đi làm á!

"Tôi." Hai chữ ‘nuôi cô’ thiếu chút nữa thốt ra, anh kinh ngạc với suy nghĩ này của mình.

Anh có suy nghĩ sẽ nuôi cô, thậm chí còn cảm thấy nếu chuyện này có thể trở thành sự thật, loại cảm giác này cũng không tệ.

Ông trời! Anh. thật ra bị sao vậy?

Cho là anh ta bị mình là cho sợ không dám nói lời nào, Đường Dĩ Kỳ không nhịn được cười ha ha, an ủi vỗ vỗ vai anh. "Đừng khẩn trương! Nói giỡn thôi! Nếu tôi có nghỉ việc thật, cũng không muốn anh nuôi tôi đâu!"

Ha ha ha. Hai người họ không quen không biết, chẳng qua là quan hệ hàng xóm, dù anh ta có đồng ý, cô cũng không dám!

Trong lòng vừa sợ vừa kinh ngạc, nhưng không cách nào thừa nhận mình vừa rồi là thật tâm, Tề Thiệu Khải cố tình làm vẻ lạnh lùng nhìn cô, như không có chuyện gì xảy ra nói sang chuyện khác. "Có đói bụng không?"

Gần trưa rồi, vừa rồi lại không được ăn thịt nướng, chắc cô đói bụng.

"Đói! Rất đói!" Ôm bụng, cô gật đầu, hơn nữa còn không quên bổ sung, "Anh kéo tôi ra khỏi hoạt động nướng thịt, hại tôi không được ăn lấy nửa miệng, để bồi thường tổn thất, bữa trưa anh mời nha!"

Vốn cũng tính mời cô!

Khóe môi khẽ nâng lên một chút, Tề Thiệu Khải cười thân nhiên, không nói gì dắt tay cô đi, hành động này rất tự nhiên.

Mà Đường Dĩ Kỳ ngây ngốc đi theo anh một lúc lâu sau, mới giật mình phát hiện.

Sao anh ta lại dắt tay cô, còn rất tự nhiên nữa? Lúc trước vì kéo cô rời khỏi khu nướng thịt, cầm tay cô là đương nhiên, nhưng giờ không cần thiết nha?

Muốn rút tay về? Nhưng tự nhiên rút tay ra, hình như không được hay lắm.

Thôi! Thôi! Coi như ông trời bồi thường cho cô vì bị tên heo mập kia cầm tay, giờ để cho cô ăn đậu hũ trai đẹp, như vậy không tồi!

Huống chi, người này còn rất đẹp trai nữa, coi như cô được lời rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đừng Nên Bỏ Rơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương thứ năm

Lâm Bắc thật sự khó chịu, người làm cùng cô gái hàng xóm còn chưa về, làm cho Lâm Bắc một con mèo cô đơn chờ bọn họ mang quà về, kết quả chờ tới giờ cũng không thấy bóng dáng đâu cả.

Móa! Bọn họ quên Lâm Bắc rồi sao? Chẳng lẽ hôm nay Lâm Bắc nhất định phải chết đói ở nơi này trong căn phòng cũ nát này sao?

Chuyện nhỏ? Còn có một tô lớn thức ăn mèo, Lâm Bắc không chết đói?

Móa! Không phải Lâm Bắc từng nói, thức ăn mèo không an ủi được Lâm Bắc sao.

Lâm Bắc vì lòng tự tôn, hôm nay tình nguyện dù đói bụng cũng không ăn thức ăn cho mèo, không phải là không thể chờ bọn họ mang đồ ăn về, chỉ là bụng càng lúc càng đói, Lâm Bắc có thể đói chết hay không? Có cần viết di chúc hay không?

Móa! Chết vì đói thật sự là làm nhục uy danh của Lâm Bắc, tức chết mất!

Đang giữa hoạt động nướng thịt thì bỏ về sớm, hai người đành đi nhờ xe về thành phố, thấy có người muốn mời khách, Đường Dĩ Kỳ không muốn làm cho đối phương đau lòng, không chút khách khí cô ý chọn một nhà hàng cao cấp mà thường ngày cô tuyệt đối không bước chân vào, muốn nhìn thấy vẻ mặt ai đó khi nhìn bảng giá trên thực đơn chắc sẽ rất thú vị.

Đáng tiếc, cô đã thất bại, từ lúc vào nhà hàng ngồi xuống, đến lúc mở thực đơn gọi món, vẻ mặt người con trai đó không chút thay đổi, ngay cả lông mày cũng chưa từng nhú lại.

Được rồi! Nếu như không phải là nhà anh ta có tiền, không coi chút tiền này đáng là gì, thì chính là anh ta rất hào phóng với cô, mặc kệ nguyên nhân gì, dù sao cô cũng có một bữa ăn ngon lành, trong lòng cảm thấy rất vui!

Trong bụng thầm nghĩ, Đường Dĩ Kỳ không nhịn được cười trộm.

"Đang cười cái gì?" Mắt đang nhìn thực đơn ngược lên, chỉ thấy một người đang cười, không biết là có chuyện gì vui, Tề Thiệu Khải không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

"Không có a!" Không ngừng lắc đầu phủ nhận, nhưng ánh môi đỏ thắm vẫn như cũ cong lên.

"Xem ra tâm tình của cô rất tốt." Khóe miệng của anh cũng cong lên, hiển nhiên cũng bị lây tâm tình tốt của cô.

"Được ăn bữa tiệc lớn, dĩ nhiên tâm trạng tốt rồi." Không chút phủ nhận, mắt Đường Dĩ Kỳ cũng cười híp lại.

Ăn bữa cơm thôi, có thể vui như vậy sao?

Tề Thiệu Khải cảm thấy cô dễ dàng hài lòng thì lắc đầu bật cười, giọng nói lạnh lùng từ trước đến giờ không tự chủ hơi mềm mỏng lại.

Thấy cô vui vẻ, chẳng biết tại sao mà tâm trạng Tề Thiệu Khải cũng phấn chấn lên, kêu phục vụ tới để gọi thức ăn, hơn nữa còn thêm một chai rượu đỏ.

Không lâu, từng món được đưa lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện —— dĩ nhiên, phần lớn thời gian đều là cô nói anh nghe, nhưng không khí vẫn luôn vui vẻ, có thể nói là khách và chủ đều vui.

Cứ như vậy trò chuyện, ăn, cuối cùng món chính cũng ăn xong, điểm tâm ngọt được mang lên—— Tiramisu (một loại bánh ngọt tráng miệng nổi tiếng ở Ý), trong nháy mắt hai con mắt của Đường Dĩ Kỳ phát sáng, chờ phục vụ đi xuống, cô lấy miếng thật to ăn.

"Đúng rồi! Có chuyện tôi rất ngạc nhiên nha!" Nuốt miếng Tiramisu xuống mà trong miệng vẫn còn hương vị ngọt ngào, tranh thủ thời gian Đường Dĩ Kỳ hỏi: "Anh chơi cổ phiếu kiếm được rất nhiều sao?"

Chưa từng thấy anh ta ra ngoài làm việc, nhưng tiền bạc lại không lo thiếu, làm cho người ta không thể không thắc mắc.

"Cũng tạm, nuôi được bản thân mình." Hình như cảm thấy ngạc nhiên, tự dung sao cô lại hỏi tới vấn đề này, Tề Thiệu Khải trả lời cho qua, không nói rõ, quả thật anh kiếm được không ít.

Không! Nếu với tiêu chuẩn của người bình thường, phải nói là rất nhiều, vô cùng nhiều, nhiều đến mức cả đời cô kiếm tiền cũng không đạt được con số này.

"Ai. Thật tốt!" Đường Dĩ Kỳ xúc một miếng Tiramisu thật lớn cho vào miệng, mắt đầy ghen tị.

"Ở nhà nhàn hạ chỉ click chuột, hạ lệnh, mà tiền cứ chảy vào túi, còn bọn tôi 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều, còn phải để ý tới sắc mặt sếp, mỗi tháng mới có được chút tiền lương?" Ô. Cuộc sống thật là không công bằng a!

"." Không nói gì, Tề Thiệu Khải không muốn giải thích cho cô hiểu, người đầu tư cổ phiếu không giống như cô nghĩ "Ở nhà nhàn hạ chỉ click chuột, hạ lệnh", mà là mỗi ngày đều phải tìm một đồng tài liệu, nghiên cứu tin tức tài chính mới nhất, sự thay đổi cổ phiếu cổ phần, nhanh chóng phán đoán chuẩn xác khi nào nên mua vào lúc nào thì bán ra.

Mặc dù trời sinh đối với con số anh vô cùng nhạy bén, lúc ở đại học đã biết đầu tư, nhưng cũng tốn rất nhiều tâm huyết, mới có con mắt chính xác như

hôm nay, đảm bảo việc đầu tư của mình không thất bại.

"Anh nói, nếu tôi cũng chơi cổ phiếu, có thể kiếm được một chút hay không?" Bỗng dưng, cô thích thú hỏi.

"Cô có hiểu báo cáo tài chính là gì không?" Lạnh lùng, Tề Thiệu Khải hỏi ngược lại.

"Ách. Không hiểu!" Bị hỏi làm cho ngây người.

"Cô biết cái gì là so tăng giảm không?"

"Không, không biết."

"Cô biết cái gì gọi là giao hàng kết toán, cái gì là trừ quyền trừ tức, cái gì là kẻ đầu cơ, đầu tư cổ phiếu, cái gì vừa lưu động phần trăm." Mặt không đổi sắc một hơi đọc lên một chuỗi dài danh từ căn bản mà người đầu tư nên hiểu, ngay cả thờ Tề Thiệu Khải cũng không thờ gấp.

Thoáng chốc, Đường Dĩ Kỳ nghe được nghẹn họng trở mắt nhìn, hơn nữa mỗi một danh từ anh nói ra, đầu cô liền quay cuồng, hơn nữa càng quay cuồng càng mất tự tin, cuối cùng chỉ có thể xấu hổ mặt đỏ lên, kêu đau cầu xin tha, "Oa —— van xin anh, đừng nói thêm nữa."

"Ngay cả những điều cơ bản nhất cũng không hiểu, cô học người ta chơi cổ phiếu cái gì? Chuẩn bị đào hố chôn mình sao?" Giọng nói giễu cợt, Tề Thiệu Khải không chút nề tình.

"Thật xin lỗi, tôi sai rồi! Tôi biết tôi sai rồi." Che mặt gào khóc, khóc thảm thấy mình vô dụng.

Ô. Cô thừa nhận là trời sinh cô đã quản lý tài chính rất kém rồi, nhưng anh ta có cần đã kích cô như vậy không?

Lúc này Tề Thiệu Khải mới cười, đưa tay vuốt chỗ tóc xoà xuống mặt cô. "Người đầu tư phải hiểu quản lý tài sản, nếu không hiểu, học sẽ biết, nhưng tuyệt đối không thể chưa hiểu rõ đã lao đầu vào chơi, như vậy dù có nhiều tiền cũng không đủ để bồi thường, biết không?"

Kinh ngạc khi phát hiện anh ta trông thế nhưng lại làm cho người ta cảm giác rất dịu dàng, rất cưng chiều khi xoa đầu mình, Đường Dĩ Kỳ ngẩn người ra, hai gò má trắng mịn lại không thể không chế đỏ lên.

Không phải anh ta luôn lạnh lùng sao? Sao lúc này đột nhiên lại dịu dàng với cô như thế? Làm cho cô thấy thẹn thùng a!

"Biết, biết rồi!" Nhỏ giọng lâu bầu, rất sợ bị anh ta phát hiện ra mình đỏ mặt, nhịp tim nhảy 100 lần khác thường, Đường Dĩ Kỳ chỉ có thể cúi đầu xuống ăn món điểm tâm ngọt để che giấu khuôn mặt ửng hồng của mình.

Hai ba cái, cô đã ăn sạch phần bánh Tiramisu của mình, cuối cùng, ánh mắt thêm thường không tự chủ được nhìn về phía bánh Tiramisu đối diện mà anh vẫn chưa đụng tới.

Nhìn thấy bộ dạng tham ăn của cô, khóe môi Tề Thiệu Khải mỉm cười, tự động đem phần điểm tâm ngọt của mình đẩy tới trước mặt cô. "Cô ăn đi!"

"Ô. Anh thật là một người tốt, xin cho tôi hôn lên ngón chân của anh, để tỏ lòng biết ơn của tôi!" Hai tay nắm chặt cảm động, mắt Đường Dĩ Kỳ ứa lệ nhìn anh, chỉ vì một miếng bánh ngọt có thể làm cho cô bán đi nhân cách, không chút xấu hổ mà nói ra những lời nịnh bợ đáng xấu hổ như vậy.

Tại sao lời nói ghê tởm như vậy, cô có thể nói ra một cách thuận miệng?

Tề Thiệu Khải nghĩ mãi không ra, nhưng bị chọc cho bật cười, uống rượu đỏ vừa nhìn cô ăn điểm tâm ngọt, không nhận được tò mò hỏi: "Cô thích ăn Tiramisu à?"

"Không chỉ là Taramisu, chỉ cần món điểm tâm ngọt có chocolate, tôi đều thích ăn!". Cô rất bận rộn, vừa ăn vừa trả lời!

Thì ra là như vậy!

Gật đầu, thừa dịp cô đang mải mê ăn Tiramisu, Tề Thiệu Khải vẫy tay gọi phục vụ, nói nhỏ mấy câu, chỉ thấy phục vụ gật đầu liên tục rồi nhanh chóng lui xuống, mà anh thì khẽ cười, vừa uống rượu đỏ vừa nhìn bộ dạng vui vẻ thích thú khi ăn của cô.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cô cũng đem nốt đĩa Tiramisu thứ hai ăn sạch, vui vẻ cười giống như con mèo, đúng lúc đó, Tề Thiệu Khải bỗng cảm khăn giấy lên nghiêng người về phía trước.

"Anh, anh định làm gì." Bị gương mặt đẹp trai của anh càng lúc càng tiến lại gần, Đường Dĩ Kỳ hơi bối rối kêu lên, vẫn còn chưa nói xong, cảm thấy hoa mắt, bên môi bị người ta nhẹ nhàng lau qua, sau đó anh ta ngồi ngay ngắn lại vị trí của mình.

"Dính." Mím cười lắc lắc khăn giấy dính chocolate, giống như chuyện giúp cô lau miệng là chuyện đương nhiên.

"Oh.cám ơn!" Lấp bắp nói cảm ơn, mặt cô đỏ lên lúng túng kháng nghị. "Anh có thể bảo tôi, tôi có thể tự lau được rồi!"

Muốn chết! Anh ta có biết hành động đó khiến con gái mặt hồng tim đập, thậm chí hiểu lầm hay không.

Nghe vậy, Tề Thiệu Khải bỗng đứng ngẩn ra.

Đúng a! Rõ ràng cô ấy có thể tự mình làm, vì sao anh lại có cử chỉ thân mật như vậy với cô? Từ trước đến giờ anh không chủ động đụng vào người khác, có thể nói là chán ghét, nhưng vì sao đối với cô, lại là trường hợp ngoại lệ?

"Anh không nên có hành động dịu dàng như vậy đối với con gái!" Thành thật khuyên bảo, Đường Dĩ Kỳ nhắc nhở. "May mà đối tượng là tôi, nếu không anh sẽ bị người ta hiểu lầm là anh đối với người ta có tình ý rồi."

Chẳng biết tại sao, nghe cô nói như thế, Tề Thiệu Khải lại cảm thấy có chút không vui. "Vậy sao cô không hiểu lầm?"

"Ách. Anh muốn tôi hiểu lầm?" Đường Dĩ Kỳ há hốc mồm hỏi ngược lại. Quái! Chuyện gì xảy ra với người này vậy? Hình như cô không hiểu lầm, anh ta không vui!

Thật ra thì cô cũng là con gái, với cử chỉ thân mật vừa rồi của anh, cô cũng xấu hổ, chẳng qua là ngượng ngùng không dám thừa nhận mà thôi a!

"." Không biết nên nói gì, chính xác mà nói, là Tề Thiệu Khải vẫn chưa hiểu trái tim mình, quyết định nói sang chuyện khác. "Phải về thôi?"

"Được!" Dù sao lau hết dầu, com nước no nê rồi, có thể về nhà ngủ bù, thật là tốt.

Gật đầu một cái, Tề Thiệu Khải phát tay, lát sau, phục vụ tới tính tiền đồng thời, còn đưa túi giấy đựng hai hộp đồ ăn.

"Thưa ông, đây là đồ ông đã dặn." Cười thân thiết, người phục vụ trẻ tuổi cung kính đem túi giấy đưa cho anh ta.

"Cám ơn." Gật đầu nói cảm ơn, Tề Thiệu Khải lấy thẻ vàng từ ví da đưa cho phục vụ.

"Xin chờ một chút, lập tức sẽ quay lại." Cầm thẻ tín dụng, phục vụ rất nhanh lui xuống đi cà thẻ tính tiền.

Chờ phục vụ rời đi, Đường Dĩ Kỳ nhìn túi giấy trên bàn, tò mò hỏi: "Là cái gì vậy?"

"Một chút điểm tâm chocolate, cho cô." Đem một hộp bên trong túi đưa cho cô, Tề Thiệu Khải từ từ nói.

Món điểm tâm chocolate? Cho cô sao?

Đường Dĩ Kỳ lặng đi một chút, sau đó vui vẻ nở nụ cười rục rịch, vui vẻ nói, "Cám ơn!"

Ha ha. Không nghĩ sau khi anh ta biết cô thích điểm tâm chocolate, lại đặc biệt bảo nhà hàng mang lên cho cô, làm cô vừa được ăn vừa được mang về, thật sự làm cho người ta rất cảm động.

"Ừ." Khẽ gật đầu đáp nhẹ một tiếng, chẳng biết tại sao, Tề Thiệu Khải cảm thấy có chút ngượng ngùng.

"Vậy còn cái túi trong tay anh là cái gì?" Cô cười, tò mò lại hỏi.

"Cái này a." Nụ cười đáng yêu, Tề Thiệu Khải đặc biệt cung chiêu vật nuôi. "Đây là muốn mang về hối lộ Độc Nhãn."

A. Một phần thịt bò bít tết cao cấp, Độc Nhãn sẽ rất thích.

Trời! Một con mèo còn được ăn ngon như vậy, chả trách Độc Nhãn lại mập không ra hình mèo nữa, thì ra là do anh ta gây ra!

Đang lúc Đường Dĩ Kỳ cười trộm, phục vụ đã quay lại, đem thẻ vàng cùng hóa đơn trở lại.

Thấy thế, Tề Thiệu Khải cất thẻ vàng, nhanh chóng ký tên lên hoá đơn, đứng dậy chuẩn bị cùng cô về thì, cảm thấy có người đang chăm chú nhìn mình, theo bản năng anh quay đầu lại nhìn về phía sau.

Là cô ấy!

Một đôi mắt trong như nước mùa thu ở trong trí nhớ rất lâu rồi không ngờ giờ lại xuất hiện trước mắt, trong nháy mắt nụ cười trên môi Tề Thiệu Khải biến mất.

Hình như chủ nhân đôi mắt đó cũng không còn ngờ sẽ gặp anh, khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu trong thoáng chốc biến sắc, đôi môi đỏ mọng hé ra rồi khép lại vài lần hình như muốn gọi người nào đó, nhưng cuối cùng tất cả thanh âm biến mất ở trong miệng, chỉ có thể im lặng nhìn anh.

"Sao vậy?" Đứng ở bên cạnh, Đường Dĩ Kỳ thấy anh giống như bị niệm chú đứng im nên đứng bất động rất lâu, không khỏi cảm thấy kỳ quái buộc phải hỏi thăm, đồng thời ánh mắt cũng theo hướng tầm mắt anh nhìn quét tới.

Oa — một cô gái xinh đẹp nha!

Mặc dù bản thân cũng là nữ, nhưng Đường Dĩ Kỳ vẫn kinh ngạc khi nhìn thấy cô gái quyến rũ kia, không nhịn được nói nhỏ: "Anh quen? Muốn qua chào hỏi không?"

"Không cần!" Lạnh lùng, mặt anh không chút thay đổi nói, sau đó lại tự động dắt tay của nàng, nhanh chóng đi ra khỏi nhà hàng.

"Hả? Thật không cần à." Không nhìn được liên tiếp quay đầu lại, Đường Dĩ Kỳ thầm cảm thấy anh ta có chút kỳ lạ, nhưng không biết lạ ở chỗ nào, cảm thấy mờ mờ, cuối cùng vẫn là bị anh kiên quyết kéo đi.

Mà bên trong nhà hàng, cặp mắt đẹp kia vẫn nhìn theo bóng dáng hai người đi xa, không rời mắt.

Đêm đó, ở nhà Tề Thiệu Khải có một khách không mời mà đến.

"Tại sao lại đến đây?" Nhìn chằm chằm người con trai không mời mà tới này, Tề Thiệu Khải nói thầm.

Anh định tìm Ôn Thiệu Hằng hỏi chút chuyện, định nói chuyện qua điện thoại thôi, không ngờ chưa kịp gọi điện, cái tên con trai nói nhiều này lại tới trước.

"Sợ cậu chết đói, nên mang đồ ăn tới." Bị đối xử lạnh nhạt, nhưng Ôn Thiệu Hằng không phật lòng, vẫn xách hai túi đồ ăn to đi vào bếp.

Mặc kệ anh ta, Tề Thiệu Khải lại chăm chú vào màn hình máy tính nghiên cứu websites trên báo ẩm thực giới thiệu, vẻ mặt rất tập trung.

Lát sau, Ôn Thiệu Hằng trở lại phòng khách thì thấy Độc Nhãn phe phẩy cái đuôi kiêu ngạo chặn trước chân mình.

"Meo meo ——" đường này là tôi mở, nhà này là nhà tôi, nếu muốn đi qua nơi này, mang thức ăn ngon ra đây.

Thấy thế, Ôn Thiệu Hằng cũng biết tính nết của Độc Nhãn, lập tức bật cười móc ra miếng thịt khô đã chuẩn bị sẵn, ý đồ lấy lòng "Lão Đại" trong nhà này.

Vậy mà Độc Nhãn chỉ liếc mắt nhìn, bằng ánh mắt khinh thường xoay người bỏ đi.

"Meo meo!" Móa! Lâm Bắc này là tên ăn xin sao, miếng thịt khô tầm thường này mà có thể lấy lòng tôi sao? Không phải thịt bò bít tết cao cấp giống chiều nay người làm mang về cho tôi, Lâm Bắc tôi nhất định không chấp nhận.

"Tôi. bị ghét bỏ rồi sao?" Nhìn nó chẳng thèm ngó ngang tới, dùng đũa bỏ đi, Ôn Thiệu Hằng cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

Trời ơi! Vì sao anh lại có cảm giác bị con mèo mập này coi thường?

Nghe thấy tiếng than, Tề Thiệu Khải quay đầu lại liếc nhìn miếng thịt trên tay anh ta, nghiêm túc gật đầu."Bị ghét bỏ là đúng rồi."

Buổi chiều Độc Nhãn mới được ăn thịt bò bít tết cao cấp, đương nhiên, miếng thịt trong tay anh ta quá tầm thường rồi, chẳng trách Độc Nhãn không thèm ăn.

Bị nói như thế, Ôn Thiệu Hằng im lặng cắt miếng thịt đi, nhớ tới cảnh tượng lúc mở tủ lạnh ra, khuôn mặt tao nhã không khỏi đắm chìm suy nghĩ, quyết định bắt đầu bằng lời nói khách sáo."Trong tủ lạnh nhà cậu tích trữ sữa tươi ít hơn trước rất nhiều, có phải gần đây ăn uống 'bình thường' rồi sao?"

Cái gì mà "bình thường"? Mặc dù gần đây thường bị Đường Dĩ Kỳ kéo sang nhà cô ấy ăn cơm, cho nên mua sữa tươi ít đi, nhưng. trước đây không bình thường sao?

Mặt Tề Thiệu Khải không chút thay đổi liếc anh ta một cái."Ồ công ty cậu nhàn quá, không có chuyện gì làm sao?" Đường đường là một tổng giám đốc, giờ còn muốn quản cả đồ ăn trong tủ lạnh nhà anh sao, có hơi quá rảnh rồi không.

"Yên tâm đi! Công ty phát triển không ngừng, cách khả năng phải đóng cửa còn một đoạn khá xa, vốn đầu tư của anh rất chắc chắn, không cần phải lo lắng." Khẽ mỉm cười, Ôn Thiệu Hằng giả bộ nghiêm túc.

Ai lo lắng?

Biết anh ta cố ý xuyên tạc câu nói của mình, Tề Thiệu Khải liếc anh ta một cái, nhưng nếu đã nhắc tới đề tài này, đúng lúc anh cũng có chuyện muốn hỏi."Thiệu Hằng, cậu nghe qua công ty 'điện tử tiếp đức' chưa?"

Chỉ thấy anh vừa hỏi xong, Ôn Thiệu Hằng không nói gì, thật lâu sau, lấy vẻ mặt không biết nên khóc hay cười trả lời, "Nghe qua."

"Công ty này ai là tổng giám đốc vậy? Nhận xét người đó như thế nào?" Không nhận thấy vẻ mặt khác thường của bạn tốt, Tề Thiệu Khải tiếp tục hỏi.

Hiếm thấy, từ trước đến giờ Ôn Thiệu Hằng luôn bình tĩnh giờ liếc mắt nhìn anh, giọng nói trầm xuống hỏi ngược lại: "Tổng giám đốc tên gọi Ôn Thiệu Hằng, cậu cảm thấy anh ta như thế nào?"

Lần này, người không nói gì dối thành Tề Thiệu Khải.

Không ngờ ban ngày anh nói công ty nuôi heo, công ty nát đúng là. Ai! Không còn gì để nói.

"Thiệu Khải, xin cậu đừng quá đáng như vậy." Võ trún, Ôn Thiệu Hằng ngồi phịch trên ghế sa lon than thở: "Tôi biết cậu không muốn nhúng tay vào chuyện buồn bán của công ty, không quan tâm tới điều đó cũng được, nhưng một nửa cổ phần trong công ty là của cậu, ít ra cậu cũng nên nhớ tên công ty chứ!"

Ai Đối với người bạn tốt này, anh thật không biết nên nói gì. Anh chỉ có thể nói, mình là một chính nhân quân tử, nếu không với thái độ này của bạn tốt, anh đã chiếm lấy cổ phần trong công ty, chỉ sợ người này cũng không quan tâm, nói chung là vĩnh viễn không bao giờ biết.

Anh chỉ giúp một chút tiền ban đầu cho bạn thôi, những thứ khác liên quan gì tới anh?

Thăm nghĩ trong bụng, Tề Thiệu Khải liếc xéo giễu cợt, "Mấy năm nay tôi còn tưởng cậu kinh doanh điện tử, không ngờ là nuôi heo."

"Nuôi heo?" Tức giận cười trách cứ, Ôn Thiệu Hằng cảm thấy điều anh ta nói chắc chắn có liên quan tới chuyện buổi sáng, lập tức nghiêm mặt nói: "Nói rõ ràng!"

Vì vậy, dưới yêu cầu đó, Tề Thiệu Khải lạnh lùng kể lại chuyện sáng nay ở buổi nướng thịt, cả chuyện Đường Dĩ Kỳ bị quấy rối tất cả đều nói ra hết.

"Có chuyện này sao?" Ôn Thiệu Hằng cảm thấy kinh ngạc, có người quấy rối nhân viên nữ trong công ty mà anh lại không hề hay biết.

"Sao tôi phải lừa cậu?" Trùng trùng nhìn anh ta, giọng nói của Tề Thiệu Khải rất lạnh. "Tóm lại, cậu muốn xử lý tên heo mập đó thế nào thì tùy, nhưng tôi không muốn thấy Đường Dĩ Kỳ bị quấy rối nữa, nếu không. Hừ! Tôi sẽ tìm người phụ trách."

Điều hiển nhiên, cái "Người phụ trách" dĩ nhiên là nói anh rồi.

Cười gượng, Ôn Thiệu Hằng nghiêm túc gật đầu. "Yên tâm đi! Chuyện này tôi sẽ xử lý."

Đừng nói đây là vì yêu cầu của bạn tốt, mà là vì chính mình nữa, tuyệt đối không cho phép trong công ty có chuyện quấy rối nhân viên nữ.

Gật đầu một cái, Tề Thiệu Khải thấy chuyện của mình đã được giải quyết, bắt đầu hạ lệnh đuổi khách. "Không còn việc gì nữa, cậu có thể về được rồi."

Lợi dụng xong thì đuổi người ta về, thật quá đáng nha!

Vì người con trai trước mặt im lặng, Ôn Thiệu Hằng lại như cũ ngồi ở trên ghế sa lon không nhúc nhích, lại còn rất nhàn hạ thoải mái bắt đầu tán gẫu. "À, tại sao cậu lại quen với cô tổng đài ở công ty chúng ta? Xem ra tình cảm khá tốt nha!"

A. Tốt tới mức ra mặt bảo vệ cô ấy, thật sự làm cho người cảm thấy kỳ lạ.

Thấy anh ta cười tới mức kỳ dị, Tề Thiệu Khải không chịu được trùng trùng liếc, lạnh lùng nói ra hai chữ. "Hàng xóm!"

"Té ra là hàng xóm, thật là vừa khéo!" Nụ cười càng thêm tươi, khiến người khác rất chướng mắt.

"Cậu cười cái gì?" Tức giận, Tề Thiệu Khải lại lờm anh ta.

"Không có gì, chẳng qua là." Dừng lại, Ôn Thiệu Hằng từ cười ranh mãnh chuyển thành ảm áp dịu dàng. "Tôi chỉ là vui về. Thay cậu cảm thấy rất vui."

Ai tính tình Thiệu Khải quá mức lạnh lùng, gần như chưa bao giờ muốn kết giao với ai, ngay cả ban đầu anh biết anh ta cũng vì thái độ đó mà cho rằng anh ta là người khó gần kiêu ngạo, trừ thỉnh thoảng chia tở làm bài mà gặp nhau bên ngoài, thường ngày ở trên lớp học có gặp, nhiều lắm là cũng chỉ là quen biết sơ sơ, không có qua lại gì.

Không ngờ sau lại vì xảy ra một chút việc, vào lúc tuyệt vọng không có ai giúp đỡ, Đối với việc anh ta đưa tay ra giúp thì không còn là quen biết sơ sơ nữa.

Từ lúc đó trở đi, anh mới hiểu Tề Thiệu Khải nhìn thì lạnh lùng, nhưng bên trong lại ảm áp dịu dàng, hơn nữa hết lần này tới lần khác chủ động gần gũi, mặc dù lần nào cũng bị ghét bỏ, nhưng anh hiểu bạn tốt là "Miệng không nói điều thật lòng".

Sau này học xong, muốn trở về nước gây dựng sự nghiệp lại không có vốn, bạn tốt sau khi biết được không nói nhiều, trực tiếp gom một khoản tiền lớn cho anh, vì vậy anh lại càng cảm động, trong lòng quyết chí về Đài Loan lập nghiệp, và "Tiếp đức điện tử" ra đời, thành công, kiếm ra nhiều tiền rồi, mà tình nghĩa giữa hai người vẫn như cũ không thay đổi hình thức "Mặt nóng dán móng lạnh", kéo dài suốt tới nay.

Thành thật mà nói, ngoài mặt Thiệu Khải lạnh lùng cự tuyệt người khác, trong tim cũng tạo thành một bức tường dày, từ chối bước ra, cũng không cho người khác tiến vào, để tránh mình và người khác sinh ra tình cảm quá sâu, hơn nữa đã mấy lần bị thương, làm cho anh ta càng khép mình lại bức tường ngăn cách càng dày hơn.

Nhưng giờ, trong khoảng thời gian trở về Đài Loan, hình như anh ta có chút biến chuyển, đã có một đối tượng làm cho anh ta quan tâm, như vậy rất tốt, thật sự là rất tốt!

A. Anh thật rất vui khi thấy bạn tốt có sự thay đổi tốt như vậy.

"Cậu thật phiền phức." Hiểu rõ ý trong lời nói của anh ta, Tề Thiệu Khải hơi không được tự nhiên nói khẽ, nhưng có chút ầm ập ở trong lòng.

Thấy anh ta không được tự nhiên nhưng lại cố tỏ ra như không có chuyện gì, Ôn Thiệu Hằng muốn cười phá lên, hơn nữa khi lướt qua màn hình máy tính thấy websites món ăn thì cười càng tươi hơn.

"Cậu từ khi nào mà có hứng thú với chocolate, sao tôi lại không biết?" Nhìn! trên websites là giới thiệu điểm tâm ngọt chocolate, còn có thể đặt hàng trực tuyến nữa!

"Liên quan gì tới cậu?" Xấu hổ thành giận, gương mặt tuấn tú của Tề Thiệu Khải giờ có một chút hồng, không khách khí lần nữa đuổi khách. "Tôi rất bận, cậu mau cút đi!"

Bạn cái gì? Bạn đặt hàng điểm tâm ngọt chocolate sao?

Trong bụng thầm cười nhạo, Ôn Thiệu Hằng không có ngốc mà nói ra, chỉ là vội vàng giơ hai tay lên làm bộ đầu hàng, cười đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng, khi Ôn Thiệu Hằng tới cửa thì giống như nhớ ra điều gì, bỗng đứng quay đầu lại mặt nghiêm túc. "Thiệu Khải."

"Lại chuyện gì?" Tối nay anh cảm thấy mình bị cười đủ rồi, tốt nhất cái người chủ chăn heo này đừng có lại cười điên loạn nữa.

"Xế chiều hôm nay tôi nhận được một cuộc điện thoại." Thờ dài, Ôn Thiệu Hằng hình như đang suy nghĩ có nên nói hay không, cuối cùng cảm thấy nên để người trong cuộc quyết định.

"Là Trầm Tương Vân gọi tới, hỏi số điện thoại của cậu, tôi muốn nói cho cậu biết, để cậu quyết định có muốn cho hay không." Nhớ ngày đó, cú ngã rất mạnh của anh ta là do người con gái này ban tặng!

Trầm Tương Vân, một cái.tên đã từ lâu không gọi.

Tề Thiệu Khải hơi ngần ra, sau đó vẻ mặt lại trở lại lạnh băng, mặt không chút thay đổi hỏi ngược lại: "Cậu với cô ấy vẫn còn liên lạc sao?" Nếu không vì sao lại biết số điện thoại của anh ta?

"Không có liên lạc, nhưng cậu cũng biết, Đài Bắc nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, đương nhiên thỉnh thoảng vẫn có gặp, hai bên đều chung bạn bè, cô ấy muốn biết số điện thoại của tôi cũng không phải là việc khó gì." Ôn Thiệu Hằng trả lời.

"Tốt nhất là không cho!" Lắc đầu cự tuyệt, Tề Thiệu Khải cảm thấy cô ấy đã là chuyện quá khứ, không hứng thú nhắc lại.

"Tôi hiểu!" Mím cười gật đầu, Ôn Thiệu Hằng vẫy tay, đi về.

Sau khi nhìn anh ta rời đi, Tề Thiệu Khải lại quay lại với mấy vi tính, nhìn trên màn hình nhiều loại điểm tâm ngọt vị chocolate, nhấp chuột không ngừng, còn khẽ cười, sớm đem ba chữ "Trầm Tương Vân" vứt ra sau, quên hết sạch.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đừng Nên Bỏ Rơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương thứ sáu

Ai. Đồi lúc Lâm Bắc cũng không thể không khâm phục chính mình, thật sự là chàng mèo đào hoa, sát vô số mèo cái, mèo cái quý gối dưới chân Lâm Bắc bạch mao (lông trắng), xếp hàng từ đây đến tòa nhà “Đài Bắc 101” khóc lóc cầu xin được Lâm Bắc yêu. Móa! Người nào cười? Đứng ra!

Được! Không ai đứng ra thừa nhận chứ gì? Vậy Lâm Bắc tiếp tục kể chuyện.

Tối hôm qua, bạn của người làm tới, cứ nghĩ với miếng thịt khô là có thể mua chuộc được Lâm Bắc, Lâm Bắc xem thường, sau khi làm cho anh ta thấy xấu hổ, Lâm Bắc liền đi tuần tra địa bàn.

Không ngờ lúc đi tuần, thấy Tiểu Mi cùng Ginny đang đánh nhau rất gay cấn.

Mặc dù trong lòng Lâm Bắc có chút tình cảm với Tiểu Mi, nhưng Ginny cũng rất được, mỗi người mỗi vẻ, làm cho Lâm Bắc rất khó xử, không biết nên chọn bên nào, phiền não mà gãi đầu đến mức lông trên đầu sắp rụng hết.

Móa! Bộ dạng đẹp trai cũng là một cái tội a!

Sau khi gây chuyện trong buổi nướng thịt, mặc dù biết sau này sẽ bị hấn ta tới kiểm chuyện, nhưng không ngờ ngay ngày hôm sau đã tới kiểm cô rồi.

Ồ. "chân tự hải", nguoi thật quá đáng quá rồi!

Ngay cả trong lòng đang uất ức, Đường Dĩ Kỳ cũng chỉ có thể nghiêm mặt, ngoan ngoãn đứng đó để cho anh ta mắng chửi——

". Chính cô nói, điện thoại là do cô chuyển hay sao? Làm cho đối tác phải chờ lâu như vậy, làm mất lòng đối tác, người ta sẽ cho rằng công ty chúng ta không có thành ý, nếu như không hợp tác nữa, sẽ tổn thất bao nhiêu, cô có đền bù được không." Nước miếng giống như cánh hoa rơi không ngừng bắn tới mặt cô, Tăng Chí Hải mặt đỏ tía tai vỗ bàn hét lớn, nói chuyện cực kỳ khó nghe, hoàn toàn mất đi phong thái một chủ nhiệm.

"Chủ nhiệm Tăng, về chuyện này, tôi đã sớm chuyển tới bộ phận nghiệp vụ, tôi không biết vì sao bên bộ phận nghiệp vụ lại không nhận được, tôi nghĩ trong chuyện này có vấn đề gì đó." Trên mặt đầy nước miếng, Đường Dĩ Kỳ chỉ có thể thừa dịp hấn không chú ý len lén lau đi, cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười, lễ phép giải thích rằng mình đã chuyển điện thoại rồi.

"Câu này của cô là có ý gì? Ám chỉ tôi có ý gây chuyện với cô à?" Tay heo mập lại đập mạnh xuống bàn, Tăng Chí Hải hét lớn, mặt béo phì đỏ bừng, có vẻ đã chuyển từ xấu hổ thành tức giận.

"Chủ nhiệm Tăng, tôi không có ý đó."

"Trong lời nói của cô có ý đó, còn nói là không có? Đừng tưởng có thể đẩy trách nhiệm cho người khác, nếu vì chuyện này mà công ty bị tổn thất, cô nên chuẩn bị thu xếp đồ đạc chờ nghỉ việc đi."

Tiếng mắng chửi không ngừng, chắc nửa giờ cũng không dừng lại, Đường Dĩ Kỳ dù có giải thích cũng không được chấp nhận, chỉ có thể đứng im để bị mắng; mặc dù đồng nghiệp xung quanh biết rõ 'chân tự hải' lấy chuyện này làm cái cớ, muốn gây khó khăn để thừa dịp báo thù; trong lòng khinh thường, nhưng lại không có cách gì, chỉ có thể lén thông cảm với Đường Dĩ Kỳ qua ánh mắt.

Cô vất vả rồi, cố gắng nhịn đi!

Đồng nghiệp nữ im lặng an ủi, dùng ánh mắt để ủng hộ.

Nhịn một chút sóng êm gió lặng, lùi một bước biển rộng trời cao, vì miếng cơm manh áo, tôi nhẫn nhịn!

Cẩn rằng chịu đựng, nắm chặt hai quả đấm, nhưng chữ nhịn trên trán Đường Dĩ Kỳ bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Đang lúc bên này gào thét, bên kia cẩn rằng chịu đựng, bỗng dưng, từ cửa công ty đi vào là mấy vị quản lý cấp cao, trong đó cao nhất dĩ nhiên là chủ công ty chần heo. Ách, không phải, là tổng giám đốc.

Mới vào công ty, đã bị tiếng mắng chửi làm cho chú ý, theo hướng âm thanh Ôn Thiệu Hằng nhìn tới, ngay sau đó sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng quát

"Xảy ra chuyện gì?"

"Tổng, Tổng giám đốc!" Hoàn toàn không biết người đứng đầu công ty xuất hiện từ lúc nào, mọi người ở đây bao gồm cả Đường Dĩ Kỳ và Tăng Chí Hải, rồi rít kêu lên.

Mấy vị chủ quản vây quanh, Ôn Thiệu Hằng chậm rãi đi về phía trước, liếc nhìn về mặt lúc trắng lúc xanh của Tăng Chí Hải, sau đó nhìn trộm Đường Dĩ Kỳ vài lần, nhớ tới lời "cảnh cáo" của Tề Thiệu Khải, không hỏi xem hai người tranh cãi gì nữa, chỉ nhẹ nhàng khiển trách——

"Ở đại sảnh công ty cãi nhau, còn ra thế thống gì? Quản lý Trương." Ánh mắt liếc về phía quản lý nghiệp vụ đứng bên cạnh, thấy người đó mồ hôi đầm đìa, chậm rãi nói: "Tôi nhớ là chủ nhiệm Tăng là cấp dưới của anh, có vấn đề gì mà cần phải ở đại sảnh đồ mặt tía tai quát mắng nhân viên, bảo anh ta báo cáo lại cho anh, sau đó anh tới giải trình cho tôi."

Nói xong, anh nhìn khuôn mặt căng thẳng của Đường Dĩ Kỳ, không nói gì nữa bỏ đi, cùng với một đám người quản lý rồi rít đi theo vào thang máy.

Thấy tổng giám đốc và mọi người biến mất trong thang máy, chỉ còn lại quản lý bộ phận nghiệp vụ, nét mặt xanh mét, nổi giận hắng giọng nói——

"Tăng Chí Hải, trước mặt tổng giám đốc cậu làm cho tôi mất mặt, tốt nhất cậu nên có đầy đủ lý do để giải thích rõ ràng!" Tức giận trách móc, không thèm nhìn anh ta, đứng đưng bỏ đi.

Tăng Chí Hải thế nào cũng không nghĩ tới sự việc sẽ bị các vị quản lý cấp cao nhìn thấy, mặt béo phì lập tức thảm hại tới khó coi, sau đó tức giận trợn mắt nhìn Đường Dĩ Kỳ, một bên lại cố gắng vất óc nghĩ xem nên giải thích thế nào, đồng thời vội vã đuổi theo, để lại phía sau các đồng nghiệp nữ cùng Đường Dĩ Kỳ nhìn nhau

"Thảm! Chắc chắn lần này 'chân tự hải' lại thêm mắm thêm muối, đem tất cả tội đồ lên đầu cô rồi." Một người nào đó không ngừng lo lắng.

"Ai. 'lúc đến phải gánh trách nhiệm, không có gạo nấu canh khoai lang', nhìn làm đi!" Đường Dĩ Kỳ bắt đầu dĩ than thở, cô đã làm tốt công việc lại bị đổ oan. Bây giờ thì phải chuẩn bị chờ nghỉ việc, dù sao cô cũng không thể xông tới trước mặt tổng giám đốc, bắt chước người xưa chặn khiếu mà kêu oan được!

Nghe vậy, mọi người chỉ có thể vỗ vai cô đồng tình, bày tỏ an ủi.

Cười gượng, Đường Dĩ Kỳ nhún vai một cái trở về chỗ ngồi của mình, đồng nghiệp nữ nhìn nhau, không biết nên nói gì, tất cả chỉ có thể quay về chỗ của mình. Hai tiếng đồng hồ sau đó, Tăng Chí Hải lại đỏ mặt tía tai xông tới chỗ Đường Dĩ Kỳ, nhưng khác với lúc trước không còn nhe nanh múa vuốt quát mắng nữa, mà là xấu hổ biến thành tức giận rồi lại không dám nói thẳng ra.

"Đường Dĩ Kỳ, cô được lắm! Cô thật giỏi!" Cẩn rằng nghiêng lợi, giọng Tăng Chí Hải cảm hận nói nhỏ.

"Hả?" Hoàn toàn không biết anh ta nói nhắm cái gì, Đường Dĩ Kỳ không hiểu gì hết. "Chủ nhiệm Tăng, tôi làm sao?"

"Làm sao?" Cả người tức giận tới mức run lên, anh ta gầm nhỏ, "Cô dám vượt cấp để đi tố cáo với tổng giám đốc, nói tôi quấy rối nhân viên nữ, xem như cô lợi hại!"

Ghê tởm! Hắn ta định đem chuyện không chuyển điện thoại, cố ý thêm mắm thêm muối để nghiêm trọng hóa lên, đem tất cả sai lầm đổ cho Đường Dĩ Kỳ, trước mặt quản lý nghiệp vụ nói những điều khó nghe về cô, mong rằng cô sẽ bị phạt, không ngờ khi quản lý qua báo cáo lại, tổng giám đốc chỉ nhẹ nhàng nói đôi tác là một người biết phân rõ phải trái, nên chuyện vừa rồi bỏ qua, bộ phận nghiệp vụ tự kiểm điểm, còn việc ở đại sảnh quát mắng cô tổng đài, làm xấu đi hình tượng công ty, cuối cùng còn nói bóng gió tới tin đồn, nói anh ta quấy rối nhân viên nữ, yêu cầu phải quản lý tốt cấp dưới của mình.

Bị lãnh đạo trực tiếp ám chỉ như vậy, mặt mũi quản lý tự nhiên tối sầm đi, sau khi trở về bộ phận nghiệp vụ, lập tức dạy dỗ hắn ta một trận, hắn ta biết, từ nay hắn ta khó mà lên chức được.

Mà tất cả những điều này, đều là do cô gái kia làm hại! Nếu không phải cô ấy vượt cấp đi tố cáo, thì làm sao một tổng giám đốc bận rộn công việc, lại có thể biết chuyện này.

Nghĩ như vậy, Tăng Chí Hải tức giận nhìn cô chằm chằm.

Cô vượt cấp đi tố cáo với tổng giám đốc?

Ngạc nhiên chỉ vào mình, quả thật Đường Dĩ Kỳ quá ngạc nhiên, không biết giải thích thế nào đành kêu lên. "Anh đang nói cái gì vậy?"

"Đừng có giả vờ! Coi như tôi thua trong tay cô, coi như cô giỏi!" Mặt béo phì đỏ bừng, hắn ta tức giận gầm nhẹ, thở phì phò rồi quay đầu đi, cũng không biết là tới đánh đòn phủ đầu, hay tới để nhận thua.

Đường Dĩ Kỳ tròn mắt há hốc miệng, đầu óc mờ mịt, không thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra, ngược lại những đồng nghiệp nữ thân thiết lại âm thầm, sau lưng "chân tự hải", hưng phấn vây quanh, riu rít trò chuyện——

"Oa ha ha. cuối cùng ‘chân tự hải’ cũng đá phải cửa sắt rồi." Có người vui sướng khi anh ta gặp họa.

"Hay! Hay! Xem sau này anh ta còn dám làm loạn với đồng nghiệp nữ không." Có người phấn chấn vung nắm tay lên.

"Oa ——tổng giám đốc vừa đưa ra công văn, thông báo sẽ thành lập hội phụ nữ, về sau nhân viên nữ nào bị đối xử không công bằng, có thể đến đó khiếu nại." Có người nhận được công văn của công ty, không nhìn được thông báo với mọi người.

"Mẹ ơi! Đó không phải ‘điều khoản chân tự hải’ sao." Có người hưng phấn cười to.

"Ha ha ha. Dĩ Kỳ, cô làm tốt lắm a." Còn có người vỗ tay, khen Đường Dĩ Kỳ.

"Ha ha ha." Rõ ràng không có làm gì, lại bị đồng nghiệp tưởng mình vì nhân viên nữ mà biểu tình, Đường Dĩ Kỳ chỉ có thể ngơ ngác, ngây ngô cười, không biết nên nói cái gì.

Mọi người đang vui mừng khôn xiết, thì một nhân viên giao hàng ôm thùng giấy tới, gọi tên Đường Dĩ Kỳ ra ký nhận.

Nghe thấy thế, Đường Dĩ Kỳ vội vàng lách người ra ký nhận, chờ nhân viên giao hàng đi về, nhìn chằm chằm trên thùng giấy có viết tên mình, lòng tràn đầy nghi ngờ.

Quái! Là ai gửi đồ đến công ty cho cô?

Gãi gãi đầu, không nghĩ ra là người nào, cô liền mở thùng giấy ra, chỉ thấy bên trong còn có hộp giấy, mở hộp giấy ra, ở bên trong đó là một chục.
Đứng vậy! Một chục, không nhiều không ít 12 viên chocolate nhân kem.

Chỉ cần là điểm tâm ngọt có chocolate, tôi đều rất thích a!

Một chút điểm tâm ngọt chocolate, cho cô.

Bỗng dưng, trong đầu chợt nhớ lại cuộc nói chuyện với Tề Thiệu Khải ở trong nhà hàng, trong lòng Đường Dĩ Kỳ cảm thấy ảm áp, không kìm được khẽ cười.

A. Cô nghĩ, cô biết là ai gửi rồi.

"Oa —— là ai vậy, còn đặc biệt gửi chocolate nhân kem tới công ty cho cô ăn?" Một đám đồng nghiệp nữ đứng ở cửa xúm lại, nhìn thấy bên trong hộp giấy là món điểm tâm ngọt thì roi nước miếng hăm mộ hỏi tới.

"Ách. Bạn, bạn bè thôi!" Chẳng biết tại sao, khi nói hai chữ "bạn bè" thì cô lại nói lắp ba lắp bắp.

"Bạn bè?" Mọi người nghi ngờ nhìn cô, sau đó lộ ra nụ cười tà ác, trằm miêng một lời ép hỏi: "Bọn tôi không tin! Là bạn trai, đúng không? Đúng không?"

"Không phải mà!" Lúng túng phủ nhận, mặt Đường Dĩ Kỳ đỏ lên, nhưng trong lòng lại có chút ngọt, có chút vui, chút xấu hổ, chút thẹn thùng, chút sợ, và có chút.

Ai! Tóm lại rất nhiều cảm xúc, nhưng nói chung là —— vui sướng!

Đúng vậy! Cô vô cùng vui sướng!

"Còn nói không đúng? Không phải thế, thì sao lại cười ngọt ngào đến thế?" Có người tinh nghịch làm động tác lấy tay che mặt, trong lời nói chỉ toàn là chế nhạo giễu cợt.

Vừa nói vừa làm động tác đó, làm tất cả bật cười, cười đến mức làm cho Đường Dĩ Kỳ càng xấu hổ, không biết giải thích ra sao, cuối cùng đành phải sử dụng tuyệt chiêu

"Ăn chocolate nhân kem đi mọi người!" Nhét vào miệng mỗi người một miếng, xem họ làm thế nào để cười tiếp?

Nhưng mà, khoảng thời gian sau đó, cứ cách một giờ thì lại có nhân viên giao hàng đưa tới các loại điểm tâm ngọt chocolate khác nhau, đầu tiên mọi người cười do hăm mộ dần dần chuyển thành ca ngợi, mà "người thu món" đầu tiên là trong lòng tràn đầy vui sướng sau biến thành run rẩy không nói nổi điều gì, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ.

Thật quá khoa trương!

Màn đêm buông xuống, đèn đường đã sáng, người bình thường đều đang nhanh chóng kết thúc công việc của mình, để trở về nhà nghỉ ngơi, nhưng có một người giờ mới tỉnh giấc, bắt đầu một ngày mới.

Chỉ thấy anh ta uể oải đồ đầy thức ăn mèo vào tô cho Độc Nhãn, mình mới vào bếp, không lâu sau, trở lại phòng khách trên tay đã cầm một ly sữa tươi.

Vừa uống sữa tươi, anh ta vừa đi tới trước máy vi tính, nhớ tới đêm qua mình đã nỗ lực cả đêm, khoe miệng không khỏi hiện lên nụ cười thoải mái.

A. Hôm nay chắc cô ấy đã ăn rất vui vẻ rồi!

Thăm nghĩ trong bụng, nhớ đến một khuôn mặt nào đó cười sung sướng, anh rất vui, đang muốn vào lại trang đó xem có món gì mới không, lúc đang thấy có một điểm tâm ngọt chocolate có thể đặt hàng thì ——

Đô đô —— đô đô ——

Bỗng dưng, chuông điện thoại di động vang lên, phá hư sự yên tĩnh trong phòng, anh khẽ nhú mào, cầm điện thoại di động lên nhìn, thấy trên màn hình hiện số lạ.

Không phải Ôn Thiệu Hằng gọi, vậy là ai?

Trong bụng nghi ngờ, thấy số lạ nên không có ý định nghe, anh chậm rãi uống sữa tươi không để ý tới, nhưng, đối phương cũng là người kiên trì, tiếng chuông không ngừng vang lên khoảng ba mươi lần, anh uống xong cốc sữa tươi trong tay, cuối cùng mới chịu nghe ——

"Uy?"

Giọng nói lạnh lùng, không mang theo một chút tình cảm, làm cho người bên kia im lặng thật lâu, mãi không nói câu gì, Tề Thiệu Khải cảm thấy khó hiểu, đang định tắt máy thì đột nhiên bên kia lên tiếng ——

"Thiệu Khải."

Giọng nói như xa lạ như quen thuộc vang lên, làm Tề Thiệu Khải ngẩn ra.

Làm sao cô ấy biết số của anh?

Là Ôn Thiệu Hằng nói sao?

Không! Không thể nào! Thiệu Hằng hiểu rõ anh, nếu anh từ chối, Thiệu Hằng sẽ không nói ra, như vậy cô ấy làm sao biết được? Mà gọi cho anh làm gì?

Phút chốc, trong lòng có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng cuối cùng lại chỉ hỏi một câu. "Có chuyện gì?"

Đầu bên kia điện thoại hình như không ngờ phản ứng của anh lại lạnh nhạt như vậy, nên im lặng không biết nói gì, một lúc lâu sau, mới nhẹ nhàng nói, "Có thể. ra ngoài gặp mặt không?"

"Tôi không cảm thấy điều đó là cần thiết." Lạnh giọng cự tuyệt, Tề Thiệu Khải không muốn nhớ lại quá khứ.

"Thiệu Khải, không cần. không cần lạnh lùng như vậy với em. Em chỉ muốn. gặp anh một lần." Hình như cảm thấy bị tổn thương, giọng nói nghẹn ngào yếu ớt nói thêm "Em. thật sự em rất muốn nói chuyện một chút với anh, em đang ở công viên nhỏ gần ngõ nhà anh, em sẽ. sẽ chờ anh tới, gặp lại sau."

Sau khi nói hai chữ "Gặp lại", thì liền cúp máy, không cho anh có cơ hội từ chối.

Tề Thiệu Khải nhìn chằm chằm điện thoại, cảm thấy không vui, cô ấy có thể chờ ở công viên gần nhà anh, nhất định là đã điều tra chỗ ở của anh, tạm thời bất luận làm thế nào mà cô ấy biết được địa chỉ và số điện thoại của anh, nhưng anh chắc chắn, nếu không đến chỗ hẹn, thì không lâu sau, tiếng chuông cửa sẽ vang lên.

Mà anh không muốn cho cô ấy vào nhà anh một chút nào, ngay cả đứng ở cửa cũng không muốn.

Nghĩ vậy, sắc mặt Tề Thiệu Hải càng thêm u ám, sau đó lấy áo khoác, tiến thẳng tới công viên nhỏ ngoài ngõ.

bbs. . cn

"Em. Em đang ăn cái gì thế?" Tay run run chỉ vào em trai đang ngồi trên ghế sofa ăn cái gì đó, vừa mới tan sở về đến nhà Đường Dĩ Kỳ đã cảm thấy cực kỳ hoảng sợ.

Ồ. Xong rồi! Xong rồi! Nếu cô không nhìn nhầm, đồ em trai đang cầm trên tay, ăn trong miệng, là một loại nào đó mà cả chiều hôm nay cô nhận mời cả tay.

"Bánh ngọt chocolate!" Hoàn toàn không biết trong lòng chị gái mình đang hoảng sợ, Đường Tuấn Trung vui vẻ lại còn cắn một miếng bánh ngọt chocolate cỡ to nữa, cười rất vui vẻ.

"Chị, người bạn nào của chị mà tốt vậy, hôm nay gửi rất nhiều điểm tâm ngọt cho chị, làm cả nhà có lộc ăn." Ha ha. Nhân tiện "em thay mặt chị nếm", anh được ăn trước.

"Rất nhiều?" Giọng nói run run như sắp khóc, cô run lên, thật sự run.

Ồ. Không thể nào!

Hôm nay ở công ty nhận được điểm tâm ngọt, đã nhiều đến mức các đồng nghiệp "Ăn không hết, còn mang về" mới có thể hết, không ngờ về đến nhà còn có "Ngạc nhiên" này chờ cô.

"Đúng a! Thật sự rất nhiều." Gật đầu thật mạnh, cười bổ sung, "Loại nào phải để lạnh, em đã cho vào tủ lạnh rồi; không cần lạnh, em để dưới bếp."

Ha ha, hôm nay nhận được điểm tâm ngọt với số lượng nhiều, đủ cho cả nhà họ ăn trong mấy ngày, khuyết điểm duy nhất chính là toàn bộ đều là vị chocolate, không có nhiều vị để thay đổi.

Sau một hồi không nói gì, khoe miệng Đường Dĩ Kỳ giật giật, không nói câu nào liền đi thẳng xuống bếp. Sau đó, tiếng mở tủ lạnh, kéo cửa tủ vang lên, không bao lâu sau ——

"Không ——"

Bỗng dưng, một tiếng thét thảm thiết vang lên, Đường Tuấn Trung sợ tới mức nhảy dựng lên, tưởng có một trận thảm án giết người, đang định chạy xuống xem thử, thì thấy chị gái chạy từ bếp lên, lao ra ngoài cổng.

"Chị ấy bị quỷ đánh à?" Nhìn thấy chị gái vừa kêu thảm thiết rồi chạy như điên ra ngoài, Đường Tuấn Trung tròn mắt há hốc mồm, không nhận được buồn cười nói thầm. Sau đó nhìn miếng bánh ngọt chocolate trong tay, tiếp tục ăn, rất vui vẻ!

Mặt khác, Đường Dĩ Kỳ sau khi chạy ra khỏi nhà, xông thẳng tới nhà hàng xóm tìm "Đầu sỏ", nhưng không ngờ, hàng xóm lại khoá cổng, làm cho cô nhấn chuông rất lâu mà không ai lên tiếng ra mở.

Đi? Chẳng lẽ anh ta không ở nhà?

Không thể nào a! Cô hiểu rất rõ, gần như cả ngày anh ta ở trong nhà, không có việc gì thì sẽ không bước chân ra khỏi cửa, trừ khi là.

"Đi mua đồ sao?" Theo bản năng, cô lăm lăm, hơn nữa nghĩ đến cái người lười kia chắc sẽ không đi xa, thường thường chỉ ra cửa hàng ngay ở đầu ngõ mua đồ, không suy nghĩ gì cô liền tiến thẳng tới đầu ngõ, định chặn đường.

Vậy mà, khi cô đi tới đầu ngõ, còn chưa có bước vào cửa hàng tạp hoá, thì thấy ở công viên nhỏ đối diện có hai bóng người đang đứng, trong đó một người nhìn khá quen

Đi? Đó không phải là Tề Thiệu Khải sao? Anh ta đang nói chuyện với ai vậy?

Chưa từng thấy bạn bè nào của anh ta tới, nhất thời Đường Dĩ Kỳ không khỏi sững sốt, không hiểu tâm trạng lúc này của mình là gì, theo bản năng cô đi qua đường, lén lút đến gần hai người, nhưng khi càng lại gần, gần tới mức có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô gái kia thì cô kinh ngạc đứng im tại chỗ, chỉ có thể ngây ngốc nhìn

Kia, đó không phải là cô gái xinh đẹp gặp ở nhà hàng sao?

bbs. . cn

"Làm sao cô có điện thoại, địa chỉ của tôi?" Trong góc tối của công viên, Tề Thiệu Khải nhìn chăm chăm vào người đã rất lâu rồi không gặp, câu nói đầu tiên không phải là thăm hỏi, mà là lạnh lùng chất vấn.

Hình như biết trước anh sẽ có thái độ đó, cô gái xinh đẹp phong thái nhẹ nhàng—— Trầm Tương Vân mỉm cười chua chát, giọng khàn khàn khẽ nói, "Ôn Thiệu Hằng không muốn nói, em chỉ có thể. chỉ có thể thuê thám tử điều tra."

"Cô điều tra tôi?" Lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, Tề Thiệu Khải có cảm giác bị xâm phạm quyền riêng tư.

"Thật xin lỗi! Em biết nhất định anh sẽ không vui, nhưng em không còn cách nào khác." Biết anh không vui, tay Trầm Tương Vân không tự chủ nắm lấy cánh tay của anh, vội vàng giải thích.

Cụp mắt xuống, nhìn đôi tay mảnh khảnh đang ôm tay mình, Tề Thiệu Khải không nói câu gì, nhưng lại nhếch môi cười khẩy.

"Ôi, xin lỗi!" Nhận thấy anh cười khẩy, Trầm Tương Vân lúng túng vội vàng rút tay về.

Cô hiểu, giờ ngay cả đụng anh cũng không cho cô đụng vào.

"Nói đi! Rốt cuộc tìm tôi làm gì?" Đi thẳng vào vấn đề, anh không có tâm trạng lãng phí thời gian mà ở đây tán gẫu.

"Thiệu Khải, xin anh đừng đối xử với em như vậy, em chỉ muốn nói chuyện một chút với anh." Nắc lên một tiếng, khéo mắt Trầm Tương Vân rơi xuống một giọt lệ, không chịu đựng được sự lạnh nhạt của anh.

"Chúng ta còn gì để nói sao?" Nhìn nước mắt lăn trên khuôn mặt xinh đẹp kia, Tề Thiệu Khải khó hiểu hỏi ngược lại.

Chuyện với cô ấy đã qua nhiều năm rồi, hai người cũng lâu không có liên lạc, ai cũng đã có cuộc sống mới, nếu không phải vô tình gặp ở nhà hàng, anh không nghĩ có cơ hội gặp lại nhau.

"Có! Đương nhiên là có!" Không chút do dự, Trầm Tương Vân đau khổ nói, "Những năm gần đây, em không thể quên được anh."

"Cả chuyện kia nữa sao?" Giống như là nghe được chuyện thú vị, Tề Thiệu Khải ngược lại còn cười, nhưng là cười chế nhạo.

Anh vừa nói xong, sắc mặt Trầm Tương Vân trắng xanh, vẻ mặt vừa ngượng ngùng vừa lúng túng, môi khẽ run không biết nên nói gì.

Cô có thể nói gì? Nên nói gì bây giờ? Lúc trước là cô có lỗi với anh, côkhông biết phải nói gì!

"Thôi! Chuyện cũng đã qua." Cảm thấy mình như người gây nên tội, Tề Thiệu Khải không muốn nói thêm gì nữa, chỉ lạnh nhạt nói: "Tôi từ trước tới giờ vẫn sống tốt, cô hãy quên chuyện kia đi! Về sau chúng ta không nên gặp nhau nữa, không hẹn gặp lại." Dứt lời, chuẩn bị đi.

"Đừng đi!" Thấy anh muốn bỏ đi, Trầm Tương Vân vội kêu to, nắm chặt cánh tay anh lần nữa, nước mắt rơi xuống, giọng run run vừa khóc vừa kể, "Em, em bị chồng đánh!"

Là báo ứng sao?

Lựa chọn lúc trước của cô, lại làm cho cô nhiều năm qua không thể nói được với người ngoài về việc bị bạo hành gia đình, đây chính là thấy chết mà không được cứu, bỏ anh, nên gặp báo ứng sao?

Định bỏ đi, nhưng nghe thấy điều đó Tề Thiệu Khải liền dừng lại, nhìn cô đứng đó khóc, lúc sau, bàn tay anh nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, lên tiếng——

"Tôi rất thông cảm, nhưng bạo lực trong nhà nên đến đồn cảnh sát báo mới phải, tôi không phải cảnh sát, thật xin lỗi!"

"Không thể! Hai nhà chúng ta đều có máu mặt trong thương trường, loại tai tiếng này sao có thể truyền ra ngoài." Lắc đầu, cô chỉ muốn một chút áp áp từ anh.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, Tề Thiệu Khải gần như hiểu rõ tâm tư của cô, giọng nói bình tĩnh nhưng vô tình chậm rãi nói: "Cô không nên tìm sự an ủi ở tôi, giữa chúng ta đã là quá khứ! Cô hiểu không? Quá khứ, không thể quay lại được!"

Quá khứ.

Đúng a! Ngay từ lúc cô bỏ anh, chuyện của bọn họ đã trở thành quá khứ, tại sao sau nhiều năm không gặp, cô còn nghĩ rằng có thể nói lại chứ?

Tất cả đã là quá khứ.

Nhìn khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng trước mắt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, Trầm Tương Vân hiểu ra, không khỏi nghẹn ngào, không nói gì, vừa khóc vừa bước đi.

Anh quá vô tình sao? Không! Chỉ là anh không thể quên quá khứ thôi!

Thầm nghĩ, đưa mắt nhìn bóng lưng của cô rời đi, Tề Thiệu Khải chuẩn bị đi về nhà, nhưng lúc xoay người lại, một khuôn mặt thanh tú đập vào mắt, làm anh kêu lên——

"Dĩ Kỳ!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đừng Nên Bỏ Rơi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương thứ bảy

Móa! Lâm Bắc đã nói rồi mà, đẹp trai quá là một cái tội, đến mức lông đầu của Lâm Bắc đã trở lóc, để tránh mất đi bờm sư tử, phải bảo người làm đi mua thuốc giúp Lâm Bắc, Lâm Bắc hạ quyết tâm quyết định.

Mặc dù Ginny rất lẳng lơ, vẫn liếc mắt đưa tình quyến rũ Lâm Bắc, nhưng Lâm Bắc nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy có tình cảm với Tiểu Mi hơn, cho dù muốn tranh cãi, Tiểu Mi cũng dùng cảm hơn, cho nên không thể làm gì khác hơn là đau lòng cự tuyệt Ginny.

Mặc dù trong cuộc đời Ginny không có được Lâm Bắc là tổn thất rất lớn, nhưng không sao, Lâm Bắc sẽ đem thuộc hạ Viên đại tướng —— Đào Ba giới thiệu cho cô ấy, mặc dù Đào Ba không thể so được với một cộng lông của Lâm Bắc, nhưng trên thế giới này, có con mèo nào có thể vượt trội hơn Lâm Bắc chứ?

Cuối cùng, như thường lệ, không khỏi nói tục một từ—— Móa!

"Dĩ Kỳ!" Nhìn thấy cô, Tề Thiệu Khải ngạc nhiên, cảm thấy trong cơ thể có một luồng hơi ấm, thổi đi hơi lạnh, làm toàn thân ấm áp, làm cho anh chỉ có thể nhìn chăm chăm cô.

Vì sao? Vì sao vừa thấy cô, thì giống như đông đi xuân tới, trong lòng cảm thấy ấm áp?

Vì sao? Vì sao vừa thấy cô, những ưu phiền, buồn bực trong lòng đều tan biến, chỉ còn cảm giác vui mừng?

Vì sao? Vì sao để cho cô lại gần, ba ngày hai bữa quấy nhiễu cuộc sống của mình nhưng anh lại không cảm thấy ghét bỏ?

Vì sao? Vì sao khi biết cô bị quấy rối, mình lại tức giận như vậy, tâm trạng phập phồng, thậm chí còn can thiệp vào, còn ra lệnh cho bạn anh quản lý tốt công ty, nếu không sẽ tìm anh ta hỏi tội?

Vì sao? Vì sao khi biết được cô thích ăn đồ ngọt vị chocolate, thì vội vàng lên mạng đặt hàng, gửi tới cho cô thưởng thức?

Vì sao? Vì sao không thích người khác đụng vào mình, nhưng lại cho cô là ngoại lệ, không tự chủ dắt tay cô, lau miệng cho cô, làm ra chuyện mà “các cô gái sẽ hiểu lắm”?

Đây tất cả tất cả, rõ ràng, rõ ràng đều chứng minh một sự thật.

Hiểu được cảm xúc của mình, vẻ mặt hoang mang của Tề Thiệu từ từ chuyển sang tỉnh ngộ, lấy tay che mặt, nhưng vẫn không giấu nổi sự xấu hổ, cười gượng.

Ông trời! Anh hiểu được trái tim mình rồi.

Biết được tình cảm của mình, trong lòng anh càng thêm vui vẻ, thấy cô còn đang đứng ngây tại chỗ, liền đi tới trước mặt cô, khẽ cười, nhẹ nhàng hỏi, "Tại

sao lại ở đây?"

"Ách." Không dám thừa nhận mình vì muốn tìm anh mà tới, Đường Dĩ Kỳ vội vàng nói dối. "Tôi, tôi giờ mới tan ca, đúng lúc đi qua đây."

"Thì ra là như vậy!" Anh cười khẽ, không nghi ngờ gì, bàn tay rất tự nhiên nắm lấy tay lạnh cóng của cô. "Mới mùa thu, tay chân đã lạnh thế này rồi, đến mùa đông thì làm thế nào?"

Anh ta, anh ta quan tâm tới cô?

Đường Dĩ Kỳ ngơ ngác nhìn anh, không ngờ miệng anh có thể nói ra những lời ấm áp như thế, bởi vì quá kinh ngạc, vẫn chưa rút tay về, cứ mặc kệ cho anh nắm.

"Làm sao vậy?" Hình như cảm thấy khuôn mặt ngốc nghếch của cô rất thú vị, làm Tề Thiệu Khải bật cười.

Lắc lắc đầu, cô không trả lời câu hỏi của anh, mà thốt ra——

"Người vừa rồi anh nói chuyện, không phải là người chúng ta gặp hôm trước ở nhà hàng sao?" Vừa nói xong, Đường Dĩ Kỳ cảm thấy hơi hận thầm rên một tiếng.

A—— cô ấy hỏi điều này làm gì?

"Cô đã nhìn thấy?" Bình tâm lại đôi chút, ngay sau đó anh sắc mặt không đổi hỏi ngược lại.

"Thật xin lỗi! Tôi không nên hỏi" Rất xấu hổ, trong lòng cô lại có chút thất vọng, lại có chút chua chát, vội vàng xoay người định bỏ đi, nhưng bị anh kéo lại, lúng túng lằng bằng, "Giữ lại làm gì?"

Cô ấy hỏi, chứng tỏ cô ấy để ý à?

Trầm ngâm suy nghĩ, Tề Thiệu Khải nhìn cô không chớp mắt thấy cô cứ nhìn trái nhìn phải, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, anh nhẹ nhàng gạt đầu." Đúng, chính là cô ấy."

Thì ra là thật!

Vậy thì vì sao lúc ở nhà hàng cô hỏi anh có muốn qua chào hỏi không anh lại bảo không cần; nhưng giờ lại "Vụng trộm sau lưng cô" hẹn hò với người ta, rõ ràng có tật giật mình mà!

Len lén thăm oán trách, chẳng biết tại sao, Đường Dĩ Kỳ cảm thấy rất khó chịu, nhưng vẫn gượng cười. "Cô ấy là thế nào với anh? Anh làm gì để người ta phải khóc vậy? Như vậy thật không hay nha!"

"Bạn gái cũ. Cô ấy khóc liên quan gì tới tôi? Tôi có làm gì đâu?" Trả lời mà mặt không chút biểu cảm, Tề Thiệu Khải cảm thấy bất mãn vì bị cô đổ lỗi lên đầu mình.

Anh có lỗi gì? Chẳng lẽ từ chối bạn gái cũ đến tìm sự an ủi từ anh, là bảo anh có lỗi sao?

Người này cái gì cũng không biết, vậy mà dám vu oan cho anh.

"Bạn gái?" Bởi vì đáp án làm người ta ngạc nhiên, cô bị chấn động trở mắt hỏi lại.

Không thể nào? Cái người lạnh như băng, không quan tâm tới chuyện gì, mà cũng có bạn gái?

"Là bạn gái 'cũ'!" Liếc mắt nhìn, Tề Thiệu Khải nhắc lại không quên bổ sung thêm từ còn thiếu, hơn nữa còn cố tình nhấn mạnh. "Bạn gái cũ từ nhiều năm trước, đã lâu không còn liên lạc rồi."

"A!" Bởi vì thực sự quá kinh ngạc, Đường Dĩ Kỳ chỉ đáp một tiếng, trong đầu từ từ tiêu hoá sự thật này.

Bạn gái nha! Mặc dù đã là quá khứ, nhưng với tính cách đó của anh ta mà cũng đã có bạn gái!

Trạch nam thật ra thì không quá trạch, cũng từng yêu, thật nên cảm thấy vui mừng thay hắn, nhưng vì sao khi biết được sự thật này, hơn nữa chính mắt thấy anh ta và bạn gái cũ ở chung một chỗ, rõ ràng là rất xứng đôi, cô lại cảm thấy không vui, thậm chí trong lòng còn có cảm giác chán nản chua xót?

Bạn gái cũ lâu không liên lạc đột nhiên gặp nhau ở nhà hàng, giờ lại còn tìm đến, nhất định là nhớ lại tình xưa, muốn nói lại đây.

Ghét! Vì sao mãi cảm thấy cay cay, khoé mắt nóng nóng

"Tôi, tôi muốn uống cái gì đó nóng nóng, anh có muốn không?" Đột nhiên ý thức được mình sắp khóc, Đường Dĩ Kỳ cúi đầu không muốn anh phát hiện ra, vội vàng lấy cốc đi mua đồ uống để rời khỏi đây, che giấu phản ứng kỳ lạ của mình.

"Không"

"Được! Tôi mua giúp anh!" Không đợi anh ta trả lời, Đường Dĩ Kỳ liền ngắt lời, ngay sau đó chạy thật nhanh tới cửa hàng tạp hoá, để lại người con trai đứng một mình ở đó với tâm trạng u ám tức giận cùng chán nản.

Đáng ghét! Chuyện gì xảy ra với cô ấy vậy?

Một phút trước còn hỏi về bạn gái cũ của anh, chớp mắt bỏ anh lại, chạy đi mua đồ uống, tính làm cái gì thế?

Còn nữa, chuyện giữa anh và Trầm Tương Vân, cô ấy không muốn biết và không để ý tới chuyện này sao? Sao ngay cả hỏi cô ấy cũng không hỏi?

Đúng rồi! Lúc ở nhà hàng, anh giúp cô lau miệng thì cô cũng chỉ bảo anh không nên có hành động ân cần như thế, còn nói may mà là cô, nếu không anh sẽ bị hiểu lầm.

Tất cả lời nói hành động này, có phải chứng minh là cô không để ý đến anh như một người đàn ông hay không, cho nên cô mới không hiểu lầm, không có hứng thú?

Nghĩ đến khả năng này, Tề Thiệu Khải càng thêm bức mình, trong lòng nổi nóng, trong khoảng thời gian ngắn thất thần, vì thế, anh không biết có người đàn ông bên thui, gầy gò giống như kẻ lang thang đang nhẹ nhàng tiến lại sau lưng anh, khi biết được thì đã không kịp ra tay, nơi hông có một vật bén nhọn ấn vào.

"Tiền! Mau, mau lấy toàn bộ tiền trên người ra đây!" Dấu lưỡi dao sắc nhọn, kẻ lang thang thờ gấp nói ra những lời uy hiếp hơi thở mang theo mùi hôi thối, đưa bàn tay khô gầy run run ra đòi tiền.

Cảm nhận được lưỡi dao sắc bén đè ở ngang hông kia giống như muốn chọc thủng áo khoác, có thể làm anh bị thương, sắc mặt Tề Thiệu Khải càng trắng trẻo bệch, toàn thân cứng đờ không thể nhúc nhích, giống như rơi vào trong con ác mộng của nhiều năm trước, tới giờ vẫn không thoát ra được.

bbs. . cn

Trời ơi! Tại sao vừa nghe thấy anh ta có bạn gái. được rồi! Là bạn gái cũ, tâm trạng của cô lại khó chịu như vậy, thậm chí mắt còn cay cay sắp khóc nữa?

Rõ ràng cô không thuộc loại mít ướt mà!

Bên trong cửa hàng tạp hoá, Đường Dĩ Kỳ chọn hai chai nước rồi ra quầy tính tiền, trong lòng suy nghĩ lung tung, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót.

Tại sao lại như vậy?

Nghiêm túc mà nói, anh ta chỉ là hàng xóm của cô thôi, dù anh ta có quay lại với bạn gái cũ, cô cũng không có tư cách gì mà cảm thấy khó chịu, chứ đừng nói gì đến ghen.

Khoan đã! Ghen? Cô ghen? Ăn dấm với cô gái kia?

Trong đầu cô đột nhiên một tiếng nổ ầm, giống như là có bom nguyên tử o nổ vậy, cả người quá kinh ngạc mà hóa đá.

Ông trời! Cô. cô ghen!

Điều đó không phải là nói cô đối với anh ta. đối với anh ta.

"Oa ——chuyện xảy ra, sao mình lại không biết, tới giờ mới đột nhiên giật mình a." Ôm đầu, Đường Dĩ Kỳ hoảng sợ kêu thảm thiết, chính mình không thể tin được thế nhưng sự thật là như vậy.

Sau quầy thu ngân, một nhân viên trẻ tuổi mới đi làm, bị tiếng kêu thảm thiết của cô làm cho hoảng sợ, giọng nói run run cẩn thận nhắc nhở, "Cô, cô gì ơi, tổng cộng. tổng cộng bốn mươi đồng." Ôi. Mới ngày đầu tiên đi làm, anh lại rơi vào chuyện này, gặp phải người điên nha?

Nghe tiếng, Đường Dĩ Kỳ tỉnh táo lại, ngẩng đầu lên phát hiện ánh mắt của nhân viên nhìn mình rất kỳ lạ, lúc này mới phát hiện ra mình đang vò mọi thứ xung quanh. Thoáng chốc gương mặt đỏ lên, lập tức cuống quýt trả tiền, cầm đồ uống chạy ra khỏi cửa hàng, để không kéo dài sự xấu hổ.

Chạy ra khỏi cửa hàng, cô vẫn chưa thể tiếp nhận được sự thật, cúi đầu chậm rãi đi về phía trước, hi vọng tới chỗ Tề Thiệu Khải anh ta sẽ không nhận ra sự bất thường trên khuôn mặt cô.

Ai. Rốt cuộc là từ lúc nào mà cô đã yêu người đàn ông lạnh nhạt chỉ biết ru rú ở nhà vậy?

Là từ lúc anh đồng ý cho cô sửa sang lại sân sao? Hay là khoảng thời gian cô suốt ngày chạy sang nhà anh ăn lượ, lại còn nói chuyện với anh nữa? Hoặc là lúc anh thay cô trút giận, dạy dỗ "chân tự hải"? Hay là tiếp xúc nhiều với anh, bất tri bất giác này sinh tình cảm?

Tóm lại, bất kể bắt đầu từ lúc nào, thì kết quả cũng giống nhau, đó chính là —— cô, thích anh ta!

Phát hiện ra điều này, Đường Dĩ Kỳ có chút chán nản tự lẩm bầm. "Mặc dù mình thích người ta, nhưng không biết người ta có thích mình hay không đây? Hiện tại bạn gái cũ đã xuất hiện, mình thật sự là Ai! Lo lắng cho tương lai của mình a."

Thở dài, càng nghĩ càng cảm thấy mình yếu thế, cô xụ mặt xuống, lê từng bước tới công viên.

Đi tới đi lui, theo bản năng cô ngẩng đầu nhìn về phía góc tối, thì thấy xa xa Tề Thiệu Khải đang đứng chờ cô, nhưng vẻ mặt lại kỳ lạ, thân hình cứng đờ như đá không nhúc nhích.

Đi? Đã xảy ra chuyện gì?

Khó hiểu, trực giác mách bảo cô là có chuyện, liền nheo mắt nhìn thật kỹ, thì nhìn thấy rõ phía sau lưng anh có bóng người lác lác, thậm chí còn đưa bàn tay dơ bẩn lên kiểu "Mau đưa tiền" thì cô bỗng xanh mặt, kinh ngạc không chớp mắt

Có người. Nhìn thấy bọn họ!

Tề Thiệu Khải tuy đang bị lưỡi dao sắc bén uy hiếp nhưng vẫn cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn về phía này, lập tức bình tĩnh nhìn về phía ánh mắt đó, thì thấy đôi mắt mờ to như chuông đồng của cô đầy vẻ hoảng sợ.

Cô ấy biết mình bị uy hiếp, phải không?

Ánh mắt trong veo nhưng lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, cổ họng Tề Thiệu Khải co thắt khô khốc, thậm chí lòng bàn tay cũng đã ướt đầm mồ hôi.

Đúng vậy! Anh đang khẩn trương, không phải khẩn trương vì sau lưng có người cầm dao uy hiếp gây bất lợi cho anh, mà là hồi hộp xem cô sẽ phản ứng ra sao?

Bàn tay nắm chặt, không dám xia đến tiếng thúc giục sau lưng đang đòi tiền, trong lòng anh đang rối như tơ vò, vừa lo lắng cô sẽ không để ý tới nguy hiểm mà chạy tới, cũng sợ cô sẽ vì sợ hãi mà bỏ chạy, trong khoảng thời gian ngắn, không hiểu mình rốt cuộc muốn cô ấy làm gì, cũng chỉ có thể nhìn cô, không nói gì.

Trong giây phút hai ánh mắt giao nhau, chỉ thấy Đường Dĩ Kỳ hoảng sợ tới xanh mặt, sau đó sắc mặt tái nhợt rồi xoay người, chạy như bay rồi đi không quay đầu lại.

Nhìn thấy phản ứng đó của cô Tề Thiệu Khải run người, giống như ngã xuống vực sâu, trái tim băng càng lạnh hơn, chỉ cảm thấy điều này cũng giống như xưa.

Cô ấy bỏ chạy!

Vào lúc anh phát hiện tình cảm của mình, biết được mình đã thích cô, định yêu thêm lần nữa, để cô chiếm một vị trí quan trọng trong trái tim anh, nhưng cô lại bỏ anh mà chạy đi, để cho anh lại lần nữa cảm nhận mùi vị đau khổ chua xót, thật mỉa mai a!

A. Đây là lần thứ mấy rồi hả?

Đúng rồi! Nếu tính cả lần này, thì đây là lần thứ tư bị người con gái quan trọng trong lòng anh bỏ rơi.

Từ nhỏ đến lớn, trải qua nhiều năm như vậy, gặp nhiều cô gái khác nhau, nhưng cuối cùng vĩnh viễn đều giống nhau —— anh. đều là bị bỏ!

A. Như vậy cũng tốt! Như vậy cũng tốt.

Ít nhất. Ít nhất cô ấy được an toàn.

Im lặng cười đau khổ, ngực giống như là đánh một phát, trên vết thương đã liền sẹo lại lần nữa bị bật ra máu chảy đầm đìa, đau đến mức cả người run rẩy.

Run rẩy.

"Ít, ít kéo dài thời gian đi, mau đưa tiền ra đây!" Thấy anh mãi không có phản ứng gì, kẻ lang thang không nhận được lấp bắp quát trách móc, tay cầm dao run run, cảm thấy lo sợ.

Muốn tiền có gì khó? Cái khó kiếm nhất trên đời này chính là trái tim.

"Toàn bộ cho ông đấy." Tay khẽ run, anh đem toàn bộ tiền trong ví đưa cho kẻ lang thang, sau đó lấy tay che mặt, phát ra tiếng cười khê, không thèm để ý tới kẻ kia.

Cô bỏ anh, một lần nữa anh lại bị bỏ rồi. Lần nữa bị vứt bỏ rồi.

Ha ha ha. Trong chuyện tình cảm, anh luôn là người bị đá, cho tới giờ điều đó cũng không thay đổi. Chưa bao giờ thay đổi.

Tìm Vì sao lại đau thế? Anh nên sớm quen, không phải sao?

"Móa! Cướp được rồi!" Tiếng cười của anh làm cho tên cướp hoảng sợ, từ xưa đến nay cầm dao đi cướp chưa từng gặp qua người nào bị cướp mà không có phản kháng gì, còn cười khi bị cướp nữa, lúc đầu thấy kinh ngạc, nhưng sau đó cảm thấy vui mừng khi người bị cướp không chống cự, anh ta vội vàng cầm tiền cướp được nhét vào túi quần, không cảnh giác, cũng không để ý tới xung quanh, đúng lúc đó——

"Tên cướp đáng chết, xem ta đây!" Bỗng dưng, một tiếng quát lớn vang lên.

Nghe tiếng, tên cướp kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy một bóng người chạy tới đập vào đầu hắn, không kịp tránh, lập tức chỉ nghe một tiếng "Phanh" kèm theo đau đớn, trước mặt bỗng tối sầm, tiếng "Phanh" thêm lần nữa rồi đột nhiên ngã xuống đất hôn mê không dậy nổi.

"Ha...! Dám cướp à, thêm một phát nữa —— chết nè!" Nhìn thấy trên trán tên cướp nổi một cục u, ngã xuống đất miệng sùi bọt mép, lúc đấy Đường Dĩ Kỳ mới cầm cục gạch trong tay ném sang bên cạnh, nhìn về phía anh, ân cần hỏi: "Anh không sao chứ? Có bị thương không?"

Nghen ngào nhìn chuyện vừa xảy ra, Tề Thiệu Khải kinh ngạc chỉ lắc đầu, nỗi đau trong lòng tự nhiên tiêu tan, không tin được vào mắt mình. "Cô. Cô không chạy sao? !"

Này, chuyện gì xảy ra? Không phải cô đã bỏ chạy sao, vì sao lại quay lại? Là anh bị hoa mắt, vì quá đau lòng mà sinh ra ảo giác sao?

Cô phải đi rồi chứ, không phải sao?

"Này, tôi là cái loại người không có nghĩa khí sao?" Tức giận lườm anh một cái, Đường Dĩ Kỳ tức giận giải thích, "Ta chỉ là cố ý đánh lạc hướng, rồi lượm cục gạch từ phía sau đánh lên tên cướp, làm hắn trở tay không kịp."

Kinh ngạc nhìn cô, tiếng thở phì phò cùng giọng nói dứt khoát truyền vào tai anh, làm anh ngơ ngẩn, trong ngực như có dòng nước ấm chảy qua, trái tim bị đóng băng giờ tan chảy ra.

Thì ra là cô ấy không đi. Cô ấy không bỏ anh lại.

Cô ấy chạy đi là để tìm cách cứu anh. Là vì cứu anh a.

Anh không bị bỏ, không có bị bỏ, không có. Không có.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh cô cầm cục gạch ra sức mà đập, giống như không đánh ngã tên cướp thì sẽ không dừng tay, trái tim Tề Thiệu Khải nhói đau, nói——

"Ai kêu cô quay lại? Cô có biết như vậy rất nguy hiểm hay không? Nếu thất bại, bị tên cướp khống chế, như vậy thì phải làm thế nào?" Cực kỳ tức giận gào lên, anh vừa giận vừa sợ, hoàn toàn không dám nghĩ đến tình cảnh đó.

"Tôi không có bị gì, tên cướp cũng bị tôi đánh bất tỉnh rồi mà!" Cảm thấy làm việc tốt mà không được cảm ơn, cứu người còn bị người mắng, Đường Dĩ Kỳ phồng má phản bác. "Hơn nữa, thấy anh bị cướp, tôi làm sao có thể mặc kệ mà không giúp chứ?"

"Chỉ sợ ngộ nhờ, nếu tên cướp không có bị cô đánh bất tỉnh thì sao?" Tức giận lại gào lên, sắc mặt Tề Thiệu Khải tái xanh.

"Nhưng hắn ta đã bất tỉnh rồi!" Hai tay chống nạnh "Nếu như không bất tỉnh, vậy thì đánh tới khi nào bất tỉnh thì thôi a! Hai chúng ta chẳng lẽ không đánh nổi một mình hắn sao?"

Cô ấy nói gì vậy? Thật là khiến người ta. khiến người ta.

Không biết phải cãi lại kiểu gì, Tề Thiệu Khải chỉ có thể nhìn chăm chăm cô, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm, ánh mắt cảm tức dần dần chuyển sang dịu dàng, giọng nói luôn trong trẻo lạnh lùng dần dần khàn đi, lăm lăm một mình nhưng giống như hỏi cô, "Cô không bỏ tôi."

"Nè! Anh muốn tôi phải nói mấy lần nữa?" Lại lườm anh một cái, Đường Dĩ Kỳ giận mắng, "Anh bị sợ đến ngớ ngẩn sao? Dĩ nhiên tôi không thể bỏ rơi anh!"

Thấy bạn bè gặp nạn mà chạy trốn, đâu phải con người?

Trong lòng xao động, nức cay cay, như muốn được đảm bảo, Tề Thiệu Khải khàn khàn hỏi: "Cả đời cũng không bỏ?"

Cả đời? Tại sao cô cảm thấy anh hỏi câu này, giống câu mà mục sư sẽ hỏi trong lễ đường "Con bằng lòng không?" ...Chấp nhận cả đời sao?

Oa —— Đường Dĩ Kỳ, không nên suy nghĩ lung tung! Vừa mới phát hiện mình thích người ta, đã nghĩ tới chuyện cùng người ta vào lễ đường sao? Đừng nằm mơ nữa, mau tỉnh lại!

Bị tưởng tượng của mình làm cho xấu hổ đỏ mặt, trong lòng Đường Dĩ Kỳ xấu hổ lại sợ anh phát hiện, vì vậy cố ý vỗ vai anh như hai anh em, cười nói: "Yên tâm! Làm bạn bè cả đời, tuyệt đối không bỏ!"

Nghe vậy, Tề Thiệu Khải cảm động cười, nhẹ nhàng cầm tay nhỏ bé của cô.

A. Là cô ấy nói, cả đời không bỏ, anh sẽ không buông tha cô, còn bạn bè. . . . Anh không định lấy thân phận này mà gặp gỡ cô.

Tay bị nắm trong lòng bàn tay anh thật ấm áp, tim Đường Dĩ Kỳ đập loạn xạ, mặt càng hồng hơn, lắp bắp mãi mới nhắc nhở, "Anh, anh đừng làm hành động này, sẽ bị hiểu lầm."

Ôi. Anh mà cứ tiếp tục như vậy, thật sự cô sẽ hiểu lầm anh có ý với cô mất.

Hiểu lầm? Đây không phải là hiểu lầm, mà là anh thật sự thích !

Nhưong mày, Tề Thiệu Khải cười rất tươi, đang định mở miệng nói rõ tình cảm của mình, thì, tiếng còi xe cảnh sát cùng với một loạt ánh đèn từ xa lao tới, anh không nói nữa, ánh mắt nghi ngờ nhìn cô.

"Tôi, lúc tôi tới chỗ khúc cua vòng lại đây, tiện thể báo cảnh sát luôn." Tay nhỏ bé vẫn bị anh nắm chặt, tim Đường Dĩ Kỳ vẫn chưa đập lại bình thường, lắp bắp giải thích.

"Cô thật bình tĩnh." Tề Thiệu Khải mỉm cười, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Đi? Anh ta, anh ta hôn mình? Mặc dù chỉ là trên trán, nhưng. nhưng vẫn là hôn nha!

Trở mắt nhìn gương mặt tuần tú đang cười rất tươi trước mặt, bởi vì Đường Dĩ Kỳ quá kinh ngạc mà mất hồn, quên không hỏi, đến lúc nhớ ra thì xe cảnh sát đã chạy tới, mấy cảnh sát xuống xe hỏi quá trình xảy ra vụ việc.

"Chắc! Lại là anh ta!" Một trong số những cảnh sát khi nhìn thấy mặt kẻ bị đánh ngất nằm trên đất thì lắc đầu chắc một tiếng, thấy hai người bị hại hình như không hiểu thì cười giải thích, "Tên này thường xuyên lui tới đồn cảnh sát, vì thiếu tiền hít thuốc phiện, thường xuyên đi ăn trộm, không ngờ hôm nay cũng bị bắt."

Thì ra là vậy!

Cuối cùng Tề Thiệu Khải cùng Đường Dĩ Kỳ hiểu ra.

Mặc dù không đồng tình với hành động phạm pháp, hận không thể trực tiếp đập tên cướp vào tù, nhưng phải làm theo đúng trình tự pháp luật, cảnh sát còn gọi xe cứu thương đem tên cướp bị Đường Dĩ Kỳ đánh bất tỉnh vào bệnh viện, sau đó còn nhẹ nhàng mời bọn họ đến đồn cảnh sát lấy lời khai, chờ mọi chuyện hoàn tất, thì cũng mất một tiếng sau hai người họ mới từ đồn cảnh sát đi về.

"A ——" vừa ra khỏi đồn cảnh sát, Đường Dĩ Kỳ vận lưng, bộ mặt đau khổ lắm bầm oán trách, "Không ngờ người bị hại cũng phải ở đồn cảnh sát lâu như vậy, mệt chết người!"

Nghe vậy, Tề Thiệu Khải khẽ mỉm cười, tay xoa đầu cô, dịu dàng an ủi nhưng không nói gì.

Anh ta, anh ta lại làm hành động mập mờ với cô.

Hai gò má mềm mại nhanh chóng ửng hồng, Đường Dĩ Kỳ lén nhìn khuôn mặt tuần tú đang mỉm cười của anh, nhiều lần định nói nhưng ngượng, cuối cùng chỉ có thể cắn môi, mặt ửng hồng tim đập nhanh, cúi đầu đi thẳng.

"Đi chậm một chút!" Nhẹ nhàng kéo cô lại, Tề Thiệu Khải lại nắm lấy tay cô, cố tình đi chậm, không muốn nhanh chóng kết thúc cuộc đi dạo này.

Trời! Người đàn ông này thật quá đáng lắm rồi, muốn nắm tay liền nắm tay, xoa đầu cô, thậm chí còn. còn hôn lên trán cô, đây quả thực. thực là trêu chọc người mà!

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Kỳ cảm thấy chán nản, hơi dùng lực để tránh: nhưng anh cũng nhận thấy được cử động của cô, nắm chặt tay hơn, không để cho cô thoát khỏi tay anh.

"Làm sao vậy?" Đôi mắt trong veo nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô, Tề Thiệu Khải nghiêng đầu mỉm cười hỏi.

"Không nên thế này!" Đột nhiên dậm chân, cô nhìn anh, vẻ mặt nghiêm túc khác thường làm người khác không hiểu gì.

"Cái gì không được, hả?" Ánh mắt dịu dàng nhìn cô, anh mỉm cười hỏi.

"Anh, anh luôn đối xử với tôi như thế này, tôi. tôi sẽ hiểu lầm!" Khuôn mặt nhỏ nhắn giờ càng đỏ lên, Đường Dĩ Kỳ vừa lúng túng vừa xấu hổ, nhưng vẫn lắp bắp nói rõ, muốn anh hiểu.

"Tại sao phải hiểu lầm?" Đuôi lông mày nhếch lên, Tề Thiệu Khải mỉm cười hỏi ngược lại: "Như vậy không tốt sao?"

"À?" Sừng sốt, há hốc mồm cứng lưỡi nhìn chằm chằm anh, thật lâu mà không biết nói gì.

Cô không nghe lầm chứ? Anh anh anh. anh ta là. có ý giống điều cô nghĩ sao? Phải không?

Thấy mặt cô đàn ra, mặt Tề Thiệu Khải khẽ ửng hồng, có chút không được tự nhiên rồi nghiêm túc hỏi: "Cô không muốn sao?"

"Anh anh anh." Kinh ngạc không nói được nên lời, tay Đường Dĩ Kỳ chỉ anh, rồi lại chỉ vào mình, chỉ qua chỉ lại nhiều lần, cuối cùng mới nói được một câu: "Anh, anh có. . . . ý này sao?"

Nghe vậy, anh liếc mắt nhìn khuôn mặt ửng hồng như lá phong, anh xấu hổ khẽ "Ừ" một tiếng, sau đó lúng túng tuy mắt mở, nhưng lòng thu lại, căng thẳng chờ đợi câu trả lời của cô.

Là. . . . Là thật! Khi hiểu được lòng mình, vốn cho rằng chỉ mình thâm mến, không ngờ anh cũng. . . . cũng có ý với cô!

Cuối cùng hiểu được không phải tình cảm từ một phía, mà là từ hai phía, Đường Dĩ Kỳ cảm thấy choáng váng, khoan khoái, toàn thân nhẹ như muốn bay lên, trên mặt ngây ngốc không ngừng cười ngây ngô, cộng thêm nhìn thấy khuôn mặt vốn lạnh như băng của anh giờ cũng biết xấu hổ lúng túng, trong lòng rất vui sướng, rốt cuộc nhào vào trong lòng ấm áp, hai cánh tay ôm chặt lấy anh không buông, tiếng cười vui mừng vang lên trong đêm không dứt.

Bị cô bất ngờ nhào vào rồi ôm lấy anh, Tề Thiệu Khải đã hiểu tấm lòng của cô, môi khẽ nở nụ cười, nhưng anh còn cố ý hỏi: "Câu trả lời là gì?"

Biết rõ còn hỏi, rõ ràng là muốn cô lúng túng, ngượng ngùng đây!

Khuôn mặt càng đỏ lên, Đường Dĩ Kỳ ngượng ngùng liếc anh một cái, cuối cùng không nhịn được phá lên cười, gật đầu lớn tiếng nói, "Đúng, chúng ta là một đôi!"

"Rất tốt!" Không còn phải kìm nén nữa, Tề Thiệu Khải vui mừng cười cảm động, nhìn cô đang cười, anh không thể không chế được tình cảm trong lòng, từ từ cúi đầu phủ lên đôi môi đỏ mọng đang hé mở, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn, ngọt như mật.

Một nụ hôn vừa cẩn thận lại dịu dàng, cũng không cần vội, cũng không dễ dàng dừng lại, chẳng qua là liếm mút đôi môi đỏ mọng, như một đứa trẻ trên tròng bảo bối của mình.

Một lúc lâu sau, Tề Thiệu Khải phải cố gắng hết sức mới ép mình rời khỏi đôi môi ngọt ngào kia; còn Đường Dĩ Kỳ thì đã mềm nhũn chân, cả người mềm nhũn ngã vào lòng anh, vẫn chưa hoàn hồn.

Cứ như vậy, hai người im lặng ôm nhau cảm nhận giây phút ngọt ngào này, một lúc lâu sau, cô mới rời khỏi ngực anh, thẹn thùng cười với anh ——

"Chúng ta đi về thôi!"

"Ừ!" Mím cười đáp lại, Tề Thái Khải lại dắt tay cô, chậm chậm đi về phía nhà mình, cô không còn có ý định rút tay về nữa, ngược lại còn nắm chặt tay anh hơn, không muốn buông.

Hai người vừa đi vừa nói những chuyện trên trời dưới biển, bất kỳ đề tài nào cũng có thể nói, bởi vì nói chuyện gì không quan trọng, cái chính là người bên cạnh mình là người mình yêu.

Suốt đường đi, hai người nói, cười, trò chuyện, cho đến lúc Tề Thiệu Khải đột nhiên nhớ tới một chuyện, lập tức hỏi——

"Đúng rồi! Tên đầu heo kia còn gây khó khăn cho em không?" Nếu có, anh sẽ đi tìm người nào đó tính sổ.

"Không có! Không có!" Vội vàng lắc đầu, Đường Dĩ Kỳ cười meo meo muốn anh yên tâm "Nói đến chuyện này cũng thấy kỳ lạ, có thể nói là người gặp họa được phúc!"

"Như thế nào?" Tô mò hỏi.

"Ai nha! Cũng là bởi vì a." Rất nhanh, cô đem chuyện xảy ra ở công ty nói một hồi". Cho nên 'chân tự hải' coi như là bị giám sát, mà ở công ty cũng thành lập hội phụ nữ, tổng giám đốc muốn nắm" Nói xong lời cuối cùng, còn hoan hô vì tổng giám đốc sáng suốt nữa.

"Vậy thì tốt!" Ánh mắt lóe lên, môi hé nụ cười, Tề Thiệu Khải cực kỳ hài lòng.

A.Xem như người khác biết điều, để ý tới lời nhắc nhở của anh, cũng đã xử lý việc đó.

Nghe vậy, Đường Dĩ Kỳ cười hi hi gật đầu, nói đến chuyện của công ty, làm cho cô nhớ ra nguyên nhân đi tìm anh, vội vàng hỏi: "Hôm nay ở công ty em nhận được rất nhiều điểm tâm ngọt vị chocolate, là anh đặt hàng phải không?"

"Đúng a!" Thăng thần thừa nhận, anh còn giả bộ không thèm để ý tới, nhưng lại giống như một đứa trẻ muốn được khen thưởng: "Ăn ngon không? Nếu em thích, anh lại lên mạng đặt thêm."

"Ngần vạ lần không được!" Nghe thấy anh định đặt thêm, Đường Dĩ Kỳ đỏ mặt hơi lạnh, cuống quýt ngăn cản: "Anh đã đặt quá nhiều, em không có ăn nhiều như vậy nha!"

"Vậy sao." Ánh mắt buồn bã, rõ ràng là thất vọng.

Thấy được tâm trạng của anh, biết người con trai này muốn lấy lòng mình, chẳng qua là làm hơi quá nên phản tác dụng, Đường Dĩ Kỳ muốn cười nhưng

sợ làm tổn thương tới tấm lòng của anh dành cho mình, đành phải ôm lấy cánh tay của anh, giọng nói trách móc nhưng giống như làm nũng vậy, "Em cảm thấy anh bắt đầu nuôi em giống như Độc Nhân vậy!"

Nếu anh còn tiếp tục đặt hàng điểm tâm ngọt vị chocolate cho cô ăn, một ngày nào đó, dáng người cô sẽ giống như Độc Nhân bây giờ.

Nghe vậy, rốt cuộc Tề Thiệu Khải cười thoải mái. "Nuôi em giống Độc Nhân sao? Đây cũng là một ý kiến hay."

"Độc Nhân bị anh nuôi thành quá mập, em không muốn như vậy nha!" Cười to cự tuyệt.

"Nói vậy! Độc Nhân béo vừa phải." Kiên trì cho rằng vật nuôi yêu quý của mình không có mập.

"Ha ha ha. Cầu tạo con mắt của anh nhất định có vấn đề."

"Không có."

"Ha ha ha. Nhất định có rồi."

Thoáng chốc, chỉ thấy dưới bầu trời đêm, hai người sánh vai đi bên nhau, cãi nhau trò chuyện xen lẫn tiếng cười đùa giữa trời gió lạnh, không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đừng Nên Bỏ Rơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương thứ tám

Móa! Thời gian này Lâm Bắc bận cùng Tiểu Mi hàng đêm đêm xuân hoan hỉ, không có thời gian coi chừng người làm, không ngờ nhân lúc đó cô gái hàng xóm đến quyến rũ người làm của Lâm Bắc!

Chỉ có thể nói bây giờ, giống cái, bọn họ đều như hổ như sói, nhìn thấy giống đực liền nhào tới ăn sạch sành sanh, Lâm Bắc thật thương người làm nhất định là việc kia bị cô gái hàng xóm làm rất mạnh, giống như hai ngày nay Tiểu Mi luôn luôn cưỡng ép Lâm Bắc, Lâm Bắc rất rất hiểu.

Chỉ là như vậy cũng tốt á! Ít nhất Lâm Bắc cũng thích cô gái hàng xóm, bị cô ấy ép so với bị cô gái khác ép dù sao cũng tốt hơn, tốt hơn cả cái cô gái suốt ngày tới đứng ngoài cửa.

Móa! Cô gái kia Lâm Bắc không thích, cô ta cùng cô gái hàng xóm nếu hai người chọn một, Lâm Bắc ta quyết định giao người làm cho cô gái hàng xóm.

Đi thôi! Cô hàng xóm, Lâm Bắc sẽ đem người làm trung thành giao cho cô, thỏa sức mà ăn sạch sành sanh, không cần để ý tới cô gái kia.

Cuối cùng, Lâm Bắc muốn dành cho cô gái kia một từ —— Móa!

Từ khi nói rõ tình cảm với nhau, bắt đầu qua lại với nhau, Đường Dĩ Kỳ cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới, bởi vì ở công ty, cô không còn bị "Chân tự hải" quấy rầy, gây khó khăn nữa, công việc lại thuận lợi ổn định; ngay cả về mặt tình cảm, cùng Tề Thiệu Khải cũng rất tiến triển, hai người rất ngọt ngào, mỗi ngày đều cười không ngừng. Cuộc sống hạnh phúc như thế, khiến Đường Dĩ Kỳ có lúc hoài nghi có phải mình nằm mơ không.

Bắt quá ở nơi này quá ngọt ngào, nhưng thỉnh thoảng vẫn có một chút gây nhiễu.

Hôm đó, vừa đúng là ngày nghỉ, Tề Thiệu Khải vẫn như cũ từ thứ hai tới thứ sáu làm cú hoạt động về đêm, nhưng ngày nghỉ sẽ làm việc và nghỉ ngơi một cách bình thường, cùng Đường Dĩ Kỳ có một chút thời gian bên nhau, sáng sớm cùng nhau đi dạo chợ hoa, cho đến tận trưa, hai người mới trở về, mang theo nhiều chậu hoa nở vào mùa đông, cười vui vẻ vừa đi vừa tán gẫu như hai người già.

"Hoa cỏ trong sân nhò có em chăm sóc, anh cảm thấy chúng phát triển tốt hơn nhiều rồi." Khẽ cười, Tề Thiệu Khải không hiểu vì sao hôm nay cô còn kéo anh đi chợ hoa mua nhiều hoa cỏ về làm gì.

"Ai nha! Anh không phải hiểu à!" Nghiêng người liếc mắt một cái, Đường Dĩ Kỳ cần nài nói liên miên giải thích, "Mùa đông cũng đến rồi, hoa cỏ trong sân nhà anh đều là thực vật mùa hè, một khi trời lạnh, cũng chỉ là một mảnh khô vàng, rất xấu. Hôm nay những thứ chúng ta mua đều là hoa mùa đông, trồng trong sân, dù ngày có lạnh, còn có màu sắc rực rỡ, nhìn thấy tâm tình thật tốt a!"

Nghe vậy, Tề Thiệu Khải không khỏi mỉm cười, không nói gì thêm, nhưng cung chịu vuốt vuốt tóc của cô.

A. Anh yêu sự trong sáng hoạt bát này của cô, tính tình lại rất đáng yêu.

"Ghét! Đừng làm rối tóc của người ta á!" Nũng nịu chống đối, cô cười muốn tránh, nhưng vẫn là bị bàn tay anh làm rối mái tóc dài đen, làm cô giận đến mức định lấy gậy báo thù. "Đáng ghét, xem em lợi hại!"

"Ha ha ha." Bị hành động của cô làm cho bật cười, Tề Thiệu Khải cũng không bỏ qua cơ hội ôm ấp yêu thương này, nhanh tay lẹ mắt ôm cô vào ngực, hơn nữa thừa dịp cúi đầu nhanh chóng ấn xuống một nụ hôn.

"Đừng, không thích, bị người ta nhìn thấy mất mặt lắm!" Khi môi anh rời ra, Đường Dĩ Kỳ nhanh chóng lấy tay che môi, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ nũng nịu nói.

Cô vẫn cho rằng tính tình của anh lạnh lùng lạnh nhạt, nói chuyện yêu đương nhất định cũng sẽ không nóng không lạnh, không ngờ sự thật lại không phải như vậy!

Ô. Từ lúc hai người bắt đầu mối quan hệ mới này, động một chút là anh đụng cô, hôn cô, hơn nữa thường bắt kẻ thời gian, địa điểm đều hành động bất ngờ, làm cô những lúc đó vừa thẹn vừa lúng túng, rất sợ bị người nào đó nhìn thấy.

Nói tóm lại có thể kết luận, đó chính là —— người đàn ông này rất khó hiểu a!

Cô nũng nịu kháng nghị khiến Tề Thiệu Khải không khỏi bật cười, mặc dù không trả lời, nhưng bàn tay lại ôm thật chặt eo nhỏ của cô, bộ mặt vui vẻ hướng ngó nhỏ đi tới. Vậy mà vừa đi được một đoạn, chào đón họ là một bóng người ở trước cửa nhà khiến nụ cười của anh ngay lập tức đông cứng.

"A!" Đồng thời Đường Dĩ Kỳ cũng nhìn thấy cô gái đứng ở cửa, không khỏi khẽ hô lên một tiếng, sau đó vẻ mặt hốt hoảng bất an nhìn anh, không biết nên làm thế nào cho phải.

Đúng vậy! Cô gái xinh đẹp ở cửa chính là ——Trầm Tương Vân chính là điều gây phiền nhiễu trong cuộc sống ngọt ngào của bọn họ.

Cô ta thường xuyên tới cửa nhà Tề Thiệu Khải, cho dù Tề Thiệu Khải luôn lạnh nhạt lịch sự mời cô ta về, không được mấy bữa, cô ta lại tới, hơn nữa luôn đi kèm đám đáng yêu, bộ dạng vừa nhìn đã thương, khiến Đường Dĩ Kỳ luôn cảm thấy bất an.

"Thiệu Khải." Đau xót kêu tên Tề Thiệu Khải, trong mắt Trầm Tương Vân chỉ có anh, gần như Đường Dĩ Kỳ đứng bên cạnh không tồn tại.

"Em, em về nhà trước thì tốt hơn." Đường Dĩ Kỳ có chút bối rối, xoay người định về nhà.

"Không cần!" Nhanh chóng kéo cô lại, Tề Thiệu Khải đều nhìn thấy tất cả biểu hiện trên mặt cô, mỉm cười dịu dàng, hơn nữa còn mở cửa sắt ra cho cô vào. "Trước hết em đi vào chờ anh, rất nhanh thôi."

Anh hiểu được cô bất an điều gì, sợ hãi những thứ gì, mà anh tuyệt đối sẽ không để cho cô cảm thấy bất an khi qua lại với mình, như vậy sẽ không công bằng với cô.

Bị anh đẩy mạnh vào bên trong cửa sắt, Đường Dĩ Kỳ không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi vào, trước khi vào nhà, còn không yên tâm quay đầu liếc mắt nhìn, lại lấy anh cười tươi, lập tức theo bản năng cũng cười đáp lại, sau đó mới vào nhà.

Thấy cô đã đi vào bên trong phòng, nụ cười trên môi Tề Thiệu Khải biến mất, mặt không thay đổi nhìn Trầm Tương Vân, lạnh lùng nói: "Tôi cho là tôi đã nói rất rõ ràng, giữa chúng ta đã không còn gì, cô nghe rõ chứ? Không còn gì!"

Từ khi nói chuyện tại công viên nhỏ, cứ tưởng rằng mình đã nói rất rõ ràng, hai người sẽ không gặp lại nhau nữa, không ngờ mấy hôm sau, cô ta lại tới, lại còn hai, ba ngày lại tới, cho dù anh đuổi thế nào, nói tuyệt tình thế nào, thì cô ta cũng không chịu buông tha.

"Vi cô gái đó sao?" Đầu ngón tay run run chỉ vào bên trong nhà, Trầm Tương Vân khóc lóc hỏi.

Trong khoảng thời gian gặp lại anh này, cô thường xuyên nhìn thấy hai người bọn họ ở chung một chỗ, nếu cô gái kia không xuất hiện, anh sẽ quay lại với cô chứ?

"Không liên quan tới Dĩ Kỳ!" Sắc mặt khó coi, Tề Thiệu Khải cứng rắn nói: "Chúng ta đã chia tay, không còn liên lạc! Tôi không phải nơi tránh gió cho cuộc hôn nhân bất hạnh của cô, cô đừng có quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, mời về, đừng có quay lại đây."

"Nhưng mấy năm nay, em vẫn không quên anh, em yêu anh mà." Ôm anh, Trầm Tương Vân lẩm bẩm khóc.

"Cô chỉ thích bản thân mình thôi!" Lạnh lùng, anh hất tay cô ta ra, nói ra những lời tàn khốc mà tuyệt tình. "Thành thật mà nói, nếu không phải hôn nhân của cô không hạnh phúc, nếu không phải chúng ta không khéo vô tình gặp nhau ở nhà hàng, cô có thể nhớ tới tôi sao? Còn có thể nghĩ đến tìm tôi sao? Sẽ không! Cô chỉ biết hưởng thụ cuộc sống phú quý vui vẻ, sớm đã tôi quên rồi, không hề để tâm đến suýt chút nữa tôi đã chết oan uổng rồi, nói không chừng ngay cả tên tôi có khi cô cũng không nhớ nữa."

"Em Em" Bị những lời nói sắc bén làm cho nghẹn lời, nhớ tới sự kiện của nhiều năm trước, Trầm Tương Vân cảm thấy rất xấu hổ lại hỏi hận, cũng không còn cách nào cứu vãn.

"Cuộc hôn nhân này là do cô lựa chọn, cô nên tự mình gánh chịu, đừng tìm kiếm sự an ủi ở tôi, cô đi đi!" Lạnh khốc lại chân thật nói ra sự thật, hi vọng cô ta đổi mặt, đừng trốn tránh nữa.

"Em không đi! Không đi ——" Bỗng dưng, cô ta thất thanh kêu gào, cả người nhào vào ngực anh ôm chặt không buông. "Thiệu Khải, mấy năm nay em thật sự rất khổ. Thật sự rất khổ. đối với em anh là người đàn ông tốt nhất, van xin anh ở bên em lần nữa! Nếu là bởi vì em đã có chồng, thì

em có thể ly hôn em có thể ly hôn để sống cùng một chỗ với anh"

"Xin lỗi, tôi đã không còn tình cảm với cô nữa." Đẩy cô ra khỏi ngực mình, Tề Thiệu Khải lạnh nhạt, đối mặt với bạn gái cũ đang khóc lóc cầu xin không có chút cảm giác. "Cô muốn ly hôn hay không là chuyện của cô, tôi không liên quan."

"Em không tin! Năm đó anh đối với em tốt như vậy, làm sao giờ có thể không còn tình cảm nữa?" Bị từ chối nhiều lần, Trầm Tương Vân thẹn quá hóa giận ngang nhiên kêu khóc, đem tất cả sai lầm đổ cho người vô tội. "Là vì cô ta phải không? Là vì người phụ nữ bên trong nhà anh, cho nên anh không chấp nhận em nữa phải không? Điều là do cô ta ngăn cản phải không."

"Tôi đã nói rồi, chuyện này không liên quan tới Dĩ Kỳ!" Cấu kinh trách móc, sắc mặt Tề Thiệu Khải xanh mét, đối với chuyện cô ta cố chấp không chịu hiểu lại còn giận chó đánh mèo, trong lòng rất căm tức, vì vậy không để ý đến tình cảm và thể diện lung lung cảnh cáo. "Cô mau đi đi! Không đi, tôi liền báo cảnh sát, tôi chắc chắn cô không muốn thấy vợ mình lại đi quấy rối đàn ông chứ?"

Đừng trách anh quá vô tình, mà là anh cũng không chịu được cô quấy rầy thêm lần nào nữa rồi.

Thành thật mà nói, anh không hiểu qua nhiều năm như vậy rồi, vì sao chỉ vì vô tình gặp nhau ở nhà hàng, cô liền bám lấy anh như vậy?

Coi như hôn nhân của cô ta không hạnh phúc, bị chồng hành hung, cũng không nên tìm anh chịu trách nhiệm chứ!

Nghĩ như vậy, chẳng biết tại sao, trong lòng Tề Thiệu Khải cảm thấy mơ hồ cảm giác có chuyện gì đó, nhưng lại không nói ra được là chuyện gì?

Mà Trầm Tương Vân vừa nghe thấy nhắc tới chồng mình, bỗng dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi, quả thật không dám tiếp tục dây dưa, giống như con thỏ giật mình hoảng sợ nhảy thật nhanh.

Thấy cô ta cuối cùng cũng chịu rút lui, lúc này Tề Thiệu Khải nhẹ nhàng thở dài, nghĩ đến Đường Dĩ Kỳ vẫn còn ở trong nhà chờ mình, nhanh chóng đi vào nhà, cảm giác khó hiểu trong lòng nhanh chóng biến mất.

"Độc Nhãn, mi nói xem bọn họ đang nói gì?" Núp sau cửa sổ phòng khách lên quan sát đôi nam nữ đang nói chuyện với nhau ở ngoài cổng, Đường Dĩ Kỳ lẩm bẩm hỏi mèo mập.

"Meo meo ——" Móa! Lâm Bắc cũng không phải Thuận Phong Nhĩ, làm sao biết? Ở đây lo lắng, sao không học theo Lâm Bắc với Tiểu Mi, trực tiếp xông ra đánh nhau, gọi người đàn ông kia là ông xã? Không cần phải sợ!

Lấy cái đuôi hung tợn phẩy vào bắp chân cô, Độc Nhãn dùng ánh mắt tà ác nghiêng nghiêng nhìn người phụ nữ này, trong mắt màu xanh lục của mèo tràn đầy khinh thường.

"Này, ánh mắt của mi là sao?" Phát hiện ánh mắt mèo mập đầy vẻ coi thường, Đường Dĩ Kỳ không khỏi chu miệng lên kháng nghị, vẫn không quên trả thù dùng chân chọc nhẹ vào bụng béo của nó.

"Meo meo ——" Móa! Bụng Lâm Bắc là bụng Tề tướng, chọc hồng bụng tôi thì cô đền nổi sao? Liếc mắt một cái, Độc Nhãn không chịu yếu thế nâng chân trước lên cào cô, miêu trảo tung ra vô cùng nhanh chóng.

Thấy thế, Đường Dĩ Kỳ bật cười, cuối cùng rút chân về, lực chú ý lần nữa quay lại trên hai người ngoài cổng.

Cũng không biết bọn họ đã nói những gì, đột nhiên thấy Trầm Tương Vân kích động bỏ nhào ôm lấy Tề Thiệu Khải kêu gào, làm cô thoáng chốc sững sốt, trong lòng tỉnh ghen tuông dâng trào, không còn có tâm trạng để nhìn nữa, nhanh chóng rời cửa sổ tới ghế sofa ngồi xuống, ngăn người ra tìm đập mạnh và loạn nhịp, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

"Meo ô." Giống như hiểu rõ tâm tình của cô, ngoài dự đoán từ trước đến giờ Độc Nhãn kiêu ngạo đã đi tới bên người cô, dùng khuôn mặt mũm mĩm của nó cọ nhẹ vào chân cô.

Móa! Lâm Bắc sẽ huấn luyện người làm thành người chung tình, đừng lo lắng á!

"Độc Nhãn, mi đang lo lắng cho ta sao?" Khom lưng đem đại mèo mập ôm vào lòng, Đường Dĩ Kỳ vuốt ve bộ lông của Độc Nhãn, trong mắt có chút bất an. "Bạn gái cũ của chủ nhân mi vừa xinh đẹp lại có khí chất, nếu cô ấy muốn cướp chủ nhân người thì làm sao bây giờ? Thật sự ta so ra kém cô ấy, một chút lòng tin ta cũng không có a. . . ."

Móa! Chủ nhân Lâm Bắc? Là người làm của Lâm Bắc nhá!

Đầu tiên là kêu vài tiếng khó chịu, sửa cách "nói sai" của cô, bỗng dùng hai chân Độc Nhãn hướng trước ngực của cô đập một cái, sau đó lại phát ra tiếng kêu thỏa mãn.

Ừ, hai cái này của cô không tệ, lớn nhỏ vừa phải, vừa mềm mại lại có co dãn, không thua Tiểu Mi của Lâm Bắc. Lâm Bắc tin chắc về điều này thì người làm cũng có cùng cảm nhận như Lâm Bắc, nếu Lâm Bắc yêu thích mùi của Tiểu Mi, người làm nhất định cũng sẽ thích điều này ở cô, yên tâm đi!

Đường Dĩ Kỳ thật sự không cách nào hiểu được ngôn ngữ mèo của Độc Nhãn, cũng không nhận thấy đôi chân của nó đang đặt trước ngực mình, tự mình lâm vào bất an đến mất hồn, cho đến khi trên sofa bị lõm xuống, hơn nữa còn khê gọi tên cô...

"À? Anh, anh vào từ lúc nào?" Đột nhiên thức tỉnh chỉ thấy khuôn mặt gần sát mặt mình, cô không khỏi sợ hết hồn.

"Mới vừa." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt hơi có chút bất an, Tề Thiệu Khải khẽ hỏi: "Ngay cả anh đi vào cũng không biết, đang suy nghĩ điều gì?"

"Không có, không có a!" Lặng lẽ, tầm mắt nhìn sang chỗ khác, không dám đối diện trực tiếp với anh.

Ai Cô sao lại không biết xấu hổ mà nói ra nỗi bất an cùng ghen tuông đối với Trầm Tương Vân được?

Kia thật mất thể diện!

"Nói dối!" Không cho trốn tránh, đầu tiên Tề Thiệu Khải thở dài một cái, sau đó cầm tay nhỏ bé của cô lên vuốt ve, giọng nói thật nhẹ nhàng: "Dĩ Kỳ, anh biết nhất định em đang bất an, nhưng em yên tâm đi, anh cùng cô ấy đã là chuyện quá khứ, không thể nào nói lại được."

Cho dù cô không nói, anh cũng hiểu được tâm trạng của cô, hơn nữa còn chủ động tìm thuốc an thần cho cô, muốn cô không cần lo lắng!

Nghĩ như vậy, Đường Dĩ Kỳ có chút cảm động, nhưng ngoài miệng vẫn nhịn không được nói: "Cô ấy, cô ấy rất đẹp."

"Vậy thì sao?" Nhướng mi, Tề Thiệu Khải chăm chú nhìn cô. "Anh cảm thấy so với cô ấy em còn đẹp hơn."

"Nói điều!" Học giọng điệu vừa nãy của anh, Đường Dĩ Kỳ bật cười.

A. Cô tin mình không xấu, có thể không biết xấu hổ mà nói mình là một mỹ nhân xinh đẹp thanh tú, nhưng nếu so với bạn gái cũ của anh, bất kỳ người sáng suốt nào cũng đều nói anh nói dối.

"Anh không nói điều, trong mắt anh, quả thật so cô ấy em đẹp hơn." Anh cực kỳ nghiêm túc nói một cách chân thành, hoàn toàn không có một chút nào đùa giỡn.

Thấy anh thực sự nghiêm túc, ngược lại Đường Dĩ Kỳ sững sờ một chút, ngay sau đó gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ và cảm động, làm bộ vỗ vỗ bả vai anh, cố ý trêu: "Được rồi! Em chắc chắn cấu tạo mắt anh có tật, nhưng loại tật này lại lấy lòng em, nên em tuyệt đối không cho anh đến bệnh viện chữa trị đâu."

Không nhịn được bật ra thành tiếng cười, Tề Thiệu Khải kéo cô vào trong ngực ôm chặt, mà Độc Nhãn bị ép chặt đến không chịu nổi giữa hai người, thật nhanh nhảy ra khỏi ngực Đường Dĩ Kỳ, nghe răng trợn mắt đối với hai người và kêu ——

"Meo meo ——" Móa! Hai người các người ở trước mắt Lâm Bắc làm bậy? Lâm Bắc đi tìm Tiểu Mi để cho các người nhìn, chớp mù mắt của các người!

Khó chịu liếc hai người một cái, Độc Nhãn như một làn khói chạy ra ngoài không thấy bóng dáng, bỏ lại hai người không biết xấu hổ đang nhìn nhau bằng ánh mắt nóng bỏng.

Mặc cho mèo yêu rời đi, trên ghế sa lon, Tề Thiệu Khải lẳng lặng ôm cô, giống như đang suy nghĩ gì trầm mặc một hồi, mới chậm rãi nói: "Muốn nghe một chút quá trình anh lớn lên cùng với chuyện của cô ấy không?"

Ngước mắt nhìn anh có vẻ lạnh lùng nhưng hình như đang cố đè nén cảm xúc, Đường Dĩ Kỳ hiểu anh đang muốn mời cô bước vào thế giới nội tâm của anh, lập tức trong lòng không khỏi một hồi kích động, dịu dàng vuốt khuôn mặt của anh, nhẹ giọng mỉm cười, "Nếu như anh đồng ý nói."

Cánh tay ôm cô càng siết chặt hơn, Tề Thiệu Khải tựa như sắp xếp lại suy nghĩ nên trầm ngâm một lát, rồi cuộc thấp giọng mở miệng ——

"Anh là con ngoài giá thú!" Nhanh chóng liếc xuống người trong ngực mình một cái, chỉ thấy cô khẽ mở to đôi mắt kinh ngạc, không có bất kỳ phản ứng nào khác, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói: "Lúc mẹ anh còn trẻ yêu một người ca sĩ, vì muốn ra nước ngoài học tập âm nhạc, đã bỏ rơi mẹ anh, mẹ anh rất yêu ông ấy, cũng vì vậy mà càng hận vô cùng, tám tháng sau khi ông ấy rời đi, mẹ anh chưa cưới nhưng vẫn sinh ra anh."

"Anh. Biết cha ruột là ai không?" Cũng không ngờ thân thế của anh là như thế, Đường Dĩ Kỳ không nhịn được tò mò hỏi.

"Mẹ chưa từng nói cho anh biết, anh cũng không có hứng thú biết." Lắc đầu một cái, Tề Thiệu Khải giống như đang nói chuyện của người khác. "Mẹ vì công việc, từ nhỏ đem anh về nam bộ cho bà ngoại nuôi, một năm không được mấy lần trở về gặp anh, từ nhỏ sống nương tựa vào bà ngoại, tình cảm rất tốt, anh cho là anh có thể bình thường lớn lên như vậy, công việc thuận lợi, tiền lương mỗi tháng có thể mang về hiếu kính bà ngoại, nhưng mà."

Giọng nói bỗng dừng lại, đột nhiên anh không nói nữa, sắc mặt vì nhớ tới chuyện đã qua trở nên trắng bệch, thậm chí hô hấp còn dồn dập, khiến Đường Dĩ Kỳ có chút bận tâm, bởi vì cô biết sau hai chữ "Nhưng mà", hẳn là một đoạn làm anh thương tâm.

"Anh cứ từ từ nói, không nên gấp." Nhẹ nhàng vuốt lưng anh, cô dịu dàng trấn an.

Về mặt cô ấy là quan tâm, Tề Thiệu Khải cảm kích cười một tiếng, hít một hơi thật sâu, tâm tình vững vàng, lúc này mới nói: "Nhưng mà khi anh mười hai tuổi, người cậu gần như đã mất liên lạc đột nhiên mang theo vợ con về nhà bà ngoại, nhà bà ngoại không nhiều phòng lắm, con của cậu chỉ có thể ở cùng phòng với anh, thế nhưng hẳn lại muốn ở một mình một gian phòng, cậu mợ chẳng những không ngăn cản, còn giúp hắn, hi vọng anh biến đi, trong nhà suốt ngày cãi vã không ngừng, cuối cùng nơi đó không còn có chỗ cho anh nữa."

Nghe đến đây, trong lòng Đường Dĩ Kỳ cảm thấy chua xót, bởi vì đại khái cô đoán được chuyện tiếp theo, lại không biết làm như thế nào để an ủi anh.

Mà Tề Thiệu Khải lại khẽ run rồi kể tiếp, thần sắc thẫn thờ lộ ra một nụ cười ——

"A. Em tin không? Chỉ là bởi vì sự phân biệt giữa cháu nội và cháu ngoại, cuối cùng bà ngoại vẫn lựa chọn cháu nội, thông báo với mẹ tới đón người cháu ngoại đã cùng sống nương tựa lẫn nhau mười hai năm với bà đi, trong cuộc đời anh bà là người phụ nữ quan trọng đầu tiên bỏ rơi anh." Giọng nói khàn khàn, đôi mắt ngân ngấn.

Anh nghĩ, vĩnh viễn không quên được ngày đó, bị bà nói "Nơi này không có phòng cho con ở, bà thông báo mẹ con tới đón rồi".

"Thiệu Khải." Giọng nói khàn khẽ gọi, từ thanh âm cùng về mặt của anh, Đường Dĩ Kỳ có thể cảm giác được nỗi thương tâm của Tề Thiệu Khải khi mới mười hai tuổi, lập tức trong mắt cũng không khỏi đỏ, lặng lẽ nắm lấy bàn tay lạnh lẽo, hy vọng có thể cho anh một chút ấm áp.

Cảm nhận được hơi ấm từ cô, Tề Thiệu Khải khẽ run lên, ngay sau đó trở tay cầm chặt tay cô, thấp giọng tiếp tục nói: "Sau đó anh ở cùng với mẹ, mặc dù anh với mẹ không tình cảm lắm, nhưng trong lòng mỗi đứa trẻ luôn khắc cầu tình thương của mẹ, mặc dù mẹ chưa từng đối tốt với anh, khi tâm tình tốt thì coi anh như không khí; tâm tình không tốt say rượu thì đánh chửi anh, mắng anh là đồ nghiệt chủng, không có lương tâm, lòng lang dạ thú ... Trong lời chửi, có lúc anh cũng không rõ bà ấy là đang chửi anh, hay còn đang chửi một người đàn ông khác, bởi vì mẹ anh luôn nói anh càng lớn càng giống người đàn ông đó, mẹ nhìn liền nổi giận."

"Thật là quá đáng! Cho dù có hận cha anh, thì bà ấy cũng nên không trút giận lên anh, mỗi đứa trẻ là một miếng thịt trong lòng người mẹ, tại sao có thể. Tại sao có thể." Quả thật không thể tin được anh bị chính mẹ ruột mình đối đãi như vậy, Đường Dĩ Kỳ đau khổ ôm chặt lấy anh, hốc mắt dần dần nóng lên, rồi lại cố gắng nhịn, sợ mình khóc lên.

Anh không nên bị đối xử như vậy, không nên bị như vậy!

"Đừng vì anh mà buồn, dù sao cũng đã qua!" Ôm thật chặt người trong lòng, Tề Thiệu Khải khẽ hôn lên tóc cô, rồi chậm rãi mở miệng, "Cứ như vậy bị đánh chửi mắng, đến khi anh mười lăm tuổi, sự nghiệp của mẹ anh đột nhiên phát triển, kiếm được không ít tiền, đã có tiền, tự nhiên đàn ông xung quanh sẽ không ít, vì vậy mẹ anh nhận một người trẻ tuổi, lại nói, ánh mắt của anh ta và anh. không, có lẽ nên nói là cùng người đó có chút tương tự."

Khóe miệng cong lên, anh hơi giẽu cợt cười một tiếng, "Sau này người đàn ông kia chê anh chướng mắt, xúi dục mẹ đưa anh ra nước ngoài học, giữa người yêu và con trai, mẹ anh đã chọn người yêu, và người phụ nữ quan trọng trong cuộc đời anh lần thứ hai lại bỏ rơi anh."

Chỉ vì chướng mắt, mà đưa anh ra nước ngoài?

Ngước mắt kinh ngạc mà nhìn anh trong lời nói châm chọc còn ẩn chứa chút bị thương vì bị bỏ rơi, hốc mắt Đường Dĩ Kỳ đã hiện lên một tầng mỏng lệ, nghẹn ngào lắc đầu khẽ nói, "Thiệu Khải, anh, nếu khổ sở, vậy thì anh không cần nói nữa. Không nên nói nữa."

Làm sao bây giờ? Vì quá khứ của anh mà trong lòng cô thật sự rất đau, thật sự rất đau.

"Đừng lo lắng, sẽ kể nhanh thôi." Cười cười, Tề Thiệu Khải lần đầu tiên quyết tâm đem toàn bộ quá khứ của mình nói cho cô hiểu. "Khi anh hai mươi tuổi, mẹ anh chết trong vụ tai nạn máy bay, khi luật sư tìm tới thì anh mới phát hiện, trong di chúc, toàn bộ tài sản cả đời của mẹ anh đều cho anh, không để lại cho người đàn ông kia một chút nào! Đến giờ anh vẫn không biết, rốt cuộc mẹ yêu hay hận anh nữa, anh nghĩ cả đời này anh vĩnh viễn cũng không cách nào biết được."

Nói đến chỗ này, trong mắt anh có phần mờ mịt, đối với tình cảm của mẹ anh vô cùng phức tạp, sau một hồi, Đường Dĩ Kỳ dịu dàng lại thương yêu khẽ vuốt mặt của anh thì anh mới đột nhiên hồi thần, nhìn vào đôi mắt lo lắng của cô, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, không tiếng động chứng tỏ bản thân mình không có việc gì, lúc này mới lại chậm rãi mở miệng ——

"Sau nửa năm mẹ anh mất, anh biết Trầm Tương Vân, dáng dấp cô ấy cực kỳ giống mẹ anh, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy thì anh lại có cảm giác muốn khóc, cũng vì như vậy, anh đối xử với cô ấy khác với mọi người, anh nghĩ là vì trong lòng anh khát khao tình yêu của mẹ, cho nên anh đối tốt với cô ấy, yêu cô ấy, hy vọng người giống mẹ anh có thể yêu anh, sau đó bọn anh sẽ bên nhau suốt đời, nhưng mà."

"Nhưng mà thế nào?" Thấy anh dừng lại, Đường Dĩ Kỳ nghe chuyện xưa mê mẩn rồi, theo phản xạ vội vàng hỏi tới.

Hồi tưởng lại tình cảnh lúc ấy, Tề Thiệu Khải vẫn không tự chủ được thân thể cứng lại, thần sắc thật là căng thẳng.

Mà Đường Dĩ Kỳ cũng nhạy cảm nhận thấy được sự khác thường của anh, lập tức không nói gì, chẳng qua là không ngừng vuốt anh, ôm anh, không tiếng động an ủi, sau đó anh mới từ từ thanh tĩnh lại, cảm kích hôn lên khóe môi cô, thần sắc lúc này mới từ từ khôi phục lại bình tĩnh.

"Một ngày, anh với Trầm Tương Vân cùng nhau đi ra ngoài, cô ấy đi trước làm chút chuyện, anh ở trên đường đợi, ai ngờ bị một đám bang phái côn đồ vây quanh cướp bóc."

"Nha." Kinh sợ thở gấp một tiếng, cô không khỏi có dự cảm xấu.

"Theo bản năng anh phản kháng, những tên côn đồ kia lại bị chọc giận, cầm đao không ngừng vung lên hướng vào anh, mà lúc này, sau khi làm xong việc của mình Trầm Tương Vân quay lại thấy cảnh đó, cô ấy liền xoay người chạy trốn!" Khuôn mặt khiếp sợ, Tề Thiệu Khải trầm giọng nói: "Em tin được không? Cô ấy bỏ chạy! Bỏ lại anh mà chạy!"

Chạy? Nay, điều này sao có thể?

"VẬY. Có lẽ cô ấy đi báo cảnh sát!" Quả thật chính mình không thể tin vào lỗ tai mình, Đường Dĩ Kỳ vô cùng khiếp sợ, cố gắng phỏng đoán.

Có lẽ Trầm Tương Vân biết mình xông lên cũng không giúp được gì, chẳng qua là chịu chết, cho nên trước tiên thoát khỏi nơi đó, chạy tới báo cảnh sát cứu anh, nếu không coi như là người không quen biết, nhìn thấy tình huống đó cũng không thể thấy chết mà không cứu, huống chi là người yêu?

"Nếu đúng như lời em nói, thì giờ đã không có chuyện như thế này rồi." Châm chọc cười một tiếng, anh lạnh nhạt nói: "Trên thực tế là cô ấy bỏ chạy, ngay cả báo cảnh sát cũng không, bỏ lại một mình anh bị bang phái côn đồ chém giết hôn mê ở bên đường, cho đến khi có người đi qua nhìn thấy, mới gọi xe cứu thương đưa anh đến bệnh viện."

Không thể tin được sự thật lại tàn nhẫn như vậy, Đường Dĩ Kỳ phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào, cổ nén nước mắt nắm thật chặt bàn tay anh, vô cùng đau lòng.

Trời ạ! Vì sao trong cuộc đời của anh lại gặp toàn người tàn nhẫn như vậy? Làm người khác phải khổ sở!

"Nếu là như vậy, thì cũng sẽ bỏ qua! Buồn cười nhất chính là, sau khi anh bị đưa vào bệnh viện, ngay cả một lần đến thăm anh xem thế nào cô ấy cũng không đến, thậm chí còn nhanh chóng đáp máy bay về Đài Loan."

"Tại sao cô ấy lại phải làm như vậy?" Hỏi, cô không hiểu Trầm Tương Vân vì sao đối xử với anh như thế.

"Đúng a! Tại sao vậy chứ?" Cười cười, Tề Thiệu Khải tự hỏi tự đáp: "Sau khi anh khỏe lại xuất viện mới biết, ở Đài Loan cô ấy đã sớm có hôn ước, coi như là cuộc hôn nhân thương mại đi! Cô ấy không báo cảnh sát, là sợ cảnh sát địa phương hỏi thăm, sẽ lộ ra tên cô ấy, sợ chuyện cô ấy qua lại với anh bị phát hiện, truyền về Đài Loan thì gia tộc của vị hôn phu sẽ biết được, cho nên không nói gì, liền nhanh chóng đáp máy bay về Đài Loan nhanh chóng kết hôn, và người phụ nữ quan trọng trong cuộc đời anh lần thứ ba bỏ rơi anh."

Giọng nói tuy cứng rắn nhưng vẫn chứa đựng chút đau khổ, khiến cho Đường Dĩ Kỳ không thể nhịn nổi nữa khóc thay cho anh, hơn nữa khóc đến không cách nào ngăn chặn.

"Em khóc cái gì vậy? Đừng khóc! Đừng khóc." Thấy cô khóc, Tề Thiệu Khải nhất thời luống cuống, tay chân luống cuống vỗ nhẹ lưng của cô khuyên nhủ, dụi dụi.

"Em, em thay anh đau khổ. khóc thay cho anh chứ sao." Vui mặt vào trong ngực ấm áp của anh, Đường Dĩ Kỳ khóc đến nói không rõ ràng, thậm chí còn làm ướt một khoảng lớn áo anh.

Giờ cô mới hiểu tại sao khi anh bị cướp, lúc cô chạy quay lại cứu anh thì anh lại mất hồn còn lăm bắm cô không bỏ rơi anh....

Thì ra vì quá khờ như vậy, cho nên khi cô không bỏ rơi anh, đó có một ý nghĩa rất lớn đối với anh.

Trong lòng vô cùng cảm động, Tề Thiệu Khải dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt trên má, ấn trán mình lên trán cô, "Trước kia anh cho là mình không đáng giá được yêu, cho nên những người phụ nữ bên anh, luôn lựa chọn bỏ rơi anh."

"Nói lung tung!" Anh chưa nói xong, Đường Dĩ Kỳ lập tức lại khóc cắt ngang lời anh, khóc đến đầy cả bảy tám cái rãnh nước, mạnh mẽ kêu, "Ai nói anh không đáng được yêu? Em yêu anh, để em yêu anh được không? Để em tới yêu anh."

Hốc mắt ướt át ửng hồng, sống mũi cay cay, nhưng Tề Thiệu Khải lại cảm động cười: "Cám ơn em đã yêu anh. Cám ơn."

"Đồ ngốc! Cái này sao lại phải cảm ơn. Đồ ngốc. Đồ ngốc." Bên cười bên rơi lệ, cô nằm trong lòng anh khóc một trận, nước mắt giống như vòi nước bị hỏng, thế nào cũng không ngừng được.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cô cũng ngừng khóc, lúc này đôi mắt sưng đỏ mới rời khỏi ngực anh, mà Tề Thiệu Khải đối đãi cô giống như trân bảo nhẹ nhàng lau đi những vết nước mắt trên mặt.

"Anh với Trầm Tương Vân không thể quay lại, cho nên không cần cảm thấy bất an, chỉ cần tiếp tục yêu anh, được không?" Con mắt đầy ôn nhu, anh mỉm cười thỉnh cầu.

"Ừ!" Đường Dĩ Kỳ vừa lúng túng lại xấu hổ, nhưng vẫn nặng nề gật đầu cười lên.

Thấy thế, trong lòng Tề Thiệu Khải rung động, không nhịn được lần nữa ôm cô vào trong ngực, mặt anh từ từ cúi xuống, cô chủ động tiến lên đón nhận đôi môi mềm mại đỏ mọng.

Móa! Vẫn chưa xong sao, Lâm Bắc tức chết mất!

Không thấy Tiểu Mi Lâm Bắc về nhà, lập tức lại bị nhìn thấy cảnh này, giận dữ vẫy vẫy đuôi, tức giận chạy ra ngoài.

Móa! Tiểu Mi, em đang ở đâu? Mau trở lại cùng Lâm Bắc, chúng ta không thể thua họ được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đừng Nên Bỏ Rơi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương thứ chín

Móa! Kể từ khi người làm ở chung một chỗ với cô gái hàng xóm, thỉnh thoảng lại cho Lâm Bắc nhìn thấy cảnh thân mật.

Là như thế nào? Cho là Lâm Bắc không có đeo mắt kính, hay vẫn nghĩ Lâm Bắc không có tránh đi? Nếu bàn về thân mật, các người vẫn còn non nớt, so với còn Lâm Bắc kém rất xa á!

Cuối cùng, không khỏi Mọi người đều biết, như vậy liền lớn tiếng—— Móa!

"Thiệu Khải, anh mau đến đây xem đi!" Ngồi ở bên bàn ngoài hành lang, Đường Dĩ Kỳ giống như phát hiện ra cái gì kinh thiên động địa lắm, vội vàng gọi Tề Thiệu Khải ở phòng đối diện, muốn anh nhanh chóng ra ngoài đó xem.

"Sao vậy?" Nghe tiếng, Tề Thiệu Khải vội vàng ra ngoài xem.

"Anh xem kia! Anh xem kia!" Tay chỉ vào góc sân, cô hưng phấn nói. "Độc Nhân cũng có bạn gái rồi!"

Nhìn theo hướng cô chỉ, quả nhiên là thấy Độc Nhân đang quán quýt cùng một con mèo nhỏ, Tề Thiệu Khải không khỏi nở nụ cười. "Như vậy thật là tốt a!"

"Đúng vậy!" Gật đầu cười, ngay sau đó thấy Độc Nhân đang cọ cái mặt mũm mĩm của nó vào bụng mèo nhỏ, Đường Dĩ Kỳ không thể không trêu: "Độc Nhân háo sắc, làm nũng với mèo nhỏ."

"Đó là bản tính đàn ông!" Ngồi xuống bên cạnh cô, Tề Thiệu Khải cố gắng tạo ra bộ mặt tỉnh bơ trả lời.

"Khur!" Xi anh một cái, ngay sau đó Đường Dĩ Kỳ nghĩ đến cái gì đó, hiếu kỳ nói: "Hình như Trầm Tương Vân không còn tới đây nữa?"

"Anh đã nói rất rõ ràng, cô ấy sẽ không quay lại đây." Cố ý vò rối mái tóc dài đen nhánh của cô, Tề Thiệu Khải nhẹ nhàng nói.

Một tuần trước, sau khi bị anh từ chối một cách tuyệt tình, Trầm Tương Vân chưa từng quay lại đây. Anh nghĩ, cô đã chết tâm, sẽ không trở lại quấy rầy cuộc sống của bọn họ, như vậy rất tốt, vô cùng tốt.

"Nè! Anh lại cố ý làm rối tóc người ta!" Nổi cáu, Đường Dĩ Kỳ nũng nịu kháng nghị, tâm tư trong lòng bị anh làm cho quên mất, hoàn toàn quên một phút trước cô vẫn còn đang nói về chuyện Trầm Tương Vân.

Khẽ cười, ngược lại Tề Thiệu Khải rất thích cái tính dễ bị phân tán tư tưởng như vậy, vì vậy lại cố ý trêu cô mấy câu, làm cho cô vừa mắng vừa đánh.

Thoáng chốc, hai người cười giống như đứa trẻ làm náo loạn, lúc sau đã đến trưa, Đường Dĩ Kỳ mới vỗ vỗ vào cái mặt lười biếng của người bên cạnh

"Anh muốn ăn gì vào bữa trưa?" Cười híp mắt hỏi thăm

"Không phải bác gái không có ở nhà sao?" Khó hiểu hỏi ngược lại, anh biết bác gái đã về nam bộ uống rượu mừng nhân tiện thăm người thân, phải 2, 3 ngày nữa mới về.

Hiểu được ý anh, Đường Dĩ Kỳ giả bộ dạng sát thủ quắc mắt trừng mi. "Mẹ em không có ở đây, đương nhiên là em sẽ nấu a! Anh nghĩ em không biết nấu sao? Hừ! Anh muốn ăn sơn hào hải vị gì, cứ việc nói ra, bản tiểu thư liền nấu cho anh!"

Bị cái mặt giả bộ hung ác chọc cho buồn cười, Tề Thiệu Khải muốn ăn không phải là sơn hào hải vị, mà là một món ăn dân dã. "Cá sốt cà chua."

A. Kể từ khi quen cô, sữa tươi trong tủ lạnh nhà anh đã giảm đi rất nhiều, ngược lại cơ hội ngày ăn ba bữa cơm bên nhà cô ngày càng nhiều.

"À! Đơn giản như vậy, quá coi thường em đấy!" Cô làm bộ mặt bị coi thường, thật ra trong lòng thầm kêu "Thật tốt".

Thật là may! Thật là may! Nấu Cá sốt cà chua quá đơn giản, không thành vấn đề, cực kỳ.

Nhìn anh nghi ngờ, Đường Dĩ Kỳ buồn bực. "Anh rất thích ăn Cá sốt cà chua sao?" Mỗi lần nấu món này thì anh luôn ăn đặc biệt nhiều, và đặc biệt vui vẻ, món ăn rất bình thường đơn giản, nhưng anh lại ăn giống như đang ăn sơn hào hải vị vậy.

"Đó là anh hoài niệm mùi vị." Như đang chìm vào quá khứ, Tề Thiệu Khải tim đập mạnh và loạn nhịp lắm bầm nói nhỏ, thấy cô vẫn còn vẻ mặt nghi ngờ, không khỏi nhẹ giọng nói: "Khi còn bé, bà ngoại thường nấu món này cho anh ăn."

Thì ra là như vậy!

Chợt hiểu ra, Đường Dĩ Kỳ tò mò hỏi: "Anh. . . .Sau này anh có về thăm bà ngoại không?"

Lắc đầu một cái, anh thấp giọng nói: "Khi anh ở nước ngoài, thì bà ngoại qua đòi."

Mặc dù anh từng oán bà ngoại lựa chọn cháu nội mà bỏ anh, nhưng anh hiểu khi còn bé bà ngoại thật lòng thương yêu anh, trong lòng cũng rất nhớ quãng thời gian ở bên cạnh bà ngoại.

Nhìn người đàn ông trước mắt lạnh lùng nhưng có chút ưu tư cùng nuối tiếc, Đường Dĩ Kỳ hơi buồn, nhưng trên mặt lại nở nụ cười làm hiện lúm đồng tiền, giọng nói nhẹ nhàng tuyên bố, "Được! Hôm nay chúng ta liền nấu Cá sốt cà chua, chỉ là trong nhà không có sốt cà chua và cá rồi, anh phải đi mua còng em nha?"

"Được!" Về u sầu bị nụ cười trong sáng của cô thay thế đi, Tề Thiệu Khải không khỏi mỉm cười.

Vì vậy hai người nhanh chóng rời khỏi bàn, tay nắm tay chuẩn bị ra cửa mua đồ, trước khi ra cửa còn nhìn Độc Nhãn vẫn còn đang đắm đuối với mèo nhỏ, Đường Dĩ Kỳ không quên cười hi hi dạn dỏ ——

"Độc Nhãn, đừng mãi lo tán tỉnh mèo nhỏ, phải nhớ trông nhà đó!"

Móa! Lâm Bắc là mèo không phải chó, cô nghĩ sao mà bảo tôi trông nhà?

Độc Nhãn khó chịu kêu một tiếng meo meo, không để ý tới hai người kia, thân thể mập mạp hướng mèo nhỏ dè xuống.

"Meo meo ——" Tiểu Mi, chúng ta tiếp tục đi!

bbs. . cn

Tại sao anh không chịu trở về bên cô? Trước kia anh đối với cô thật tốt. Chồng cô bên ngoài ngoại tình, về nhà thì đánh đập cô, cô quá mệt mỏi rồi, chỉ muốn có một người thật lòng tốt với cô.Cô muốn quay lại với anh, nhưng tại sao anh lại từ chối chứ.

Đúng rồi! Nhất định là bởi sự tồn tại của cô gái kia. Chỉ cần cô ta không có ở đây nữa, nhất định anh sẽ trở về bên cô, cùng cô nối lại tình xưa.

Chỉ cần cô ta không có ở đây. Chỉ cần cô ta biến mất.

Dòng xe qua lại không dứt, một chiếc xe màu trắng bạc dừng bên đường, bên trong xe chỗ tài xế ngồi, người phụ nữ vẫn cầm chai rượu Whiskey uống không ngừng, trên khuôn mặt đáng lẽ không chút tỳ vết còn lưu lại dấu vết bị chồng đánh.

Ô. Cô chỉ muốn. . . . Chỉ là muốn được anh yêu. Chỉ là muốn được anh yêu a.

Nước mắt không ngừng tràn ra, khắp mặt ướt át, cô say khướt nức nở, không nhận được lại uống một ngụm rượu lớn nữa.

Cô đang đợi, đợi một đôi nam nữ từ trong siêu thị đi ra. Chờ. Chờ.

A. Đến rồi! Bọn họ đi ra rồi!

Nức nở cười to thành tiếng, cô đạp chân ga, thẳng hướng người con gái đang đi ra kia mà phóng tới!

bbs. . cn

"Đã bảo anh không cần phải mua nhiều điểm tâm ngọt vị chocolate như vậy rồi, mà anh còn mua?" Bên ngoài siêu thị, Đường Dĩ Kỳ nhìn chằm chằm người con trai đang cầm trên tay hai túi lớn bánh ngọt vị chocolate, trên mặt đầy tức giận.

"Em thích ăn, có sao đâu?" Cười khê, Tề Thiệu Khải cảm thấy bộ dạng cô tức giận rất thú vị.

"Cho dù thích ăn, cũng không thể giống như anh mua nhiều như vậy a!" Phùng má, cô oán hận lên án, "Độc Nhãn là vết xe đổ đáng sợ rồi, em không muốn giống như nó, bị anh nuôi mập ú lên."

Độc Nhãn không mập!

Vì yêu mèo mà âm thầm biện hộ, chỉ là trên mặt Tề Thiệu Khải lại là nụ cười."Không sao! Anh ăn cùng em, chúng ta cùng nhau mập."

"Em không muốn mập á!" Bị câu trả lời của anh "có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu" làm cho bật cười, Đường Dĩ Kỳ không nhận được đáp anh một cái, ngay sau đó lại nói: "Xe máy để ở đối diện, anh còn xách hai túi lớn nặng như vậy, nên đứng đây, em qua lấy xe sang."

Vì anh ít khi ra khỏi chu vi hai trăm mét, cho nên không mua xe, vừa nãy họ đi ‘con cừu nhỏ’ của cô.

Gật đầu một cái, Tề Thiệu Khải không phản đối, chẳng qua khẽ dặn dò, "Qua đường cẩn thận một chút."

"Em biết mà!" Cười đáp một câu, mắt thấy đèn xanh sáng lên, Đường Dĩ Kỳ nhẹ nhàng đi sang đường, đến chỗ đỗ xe.

Ngay lúc cô đi được nửa đường, một chiếc xe màu trắng bạc không biết ở đâu lao ra, với tốc độ kinh người đâm vào cô, khiến cho Tề Thiệu Khải đứng chờ bên đường không khỏi đứng tim, vút hai túi thức ăn, thật nhanh chạy tới, đồng thời hét lên những tiếng thê lương——

"Dĩ Kỳ——"

"Phanh!"

Trong tích tắc đấy, mọi động tác giống như chậm lại, anh nhìn thấy cô bị đụng bay lên cao, rồi lại rơi xuống, thời gian giống như là ngưng lại, thế giới yên lặng, tất cả tất cả đều biến mất trong mắt anh, chỉ còn thấy mỗi cô nằm im lặng ở đó.

"Dĩ Kỳ, em. em tỉnh tỉnh. đừng. đừng trêu anh." Run run ôm lấy thân thể mềm nhũn của cô, Tề Thiệu Khải giống như cười lại giống như khóc khẽ gọi, cả người run lên không ngừng.

Đây không phải là thật! Không phải là thật. Một phút trước, cô còn cười và cãi và đùa giỡn cùng anh, chuẩn bị về nhà nấu cơm cho anh ăn, không thể nào giờ lại nằm ở trong ngực anh không nhúc nhích. Cái này không thể nào là thật.

"Dĩ Kỳ, em đừng như vậy. Mau tỉnh lại. Tỉnh lại a." Không thể nào! Cô ấy đã đồng ý cả đời không bỏ rơi anh. Cô ấy đã đồng ý rồi.

"Ai nha! Có người bị đụng rồi, mau gọi xe cứu thương."

"Xe đụng người đâu? Không thể để cho nó chạy, lùi hẳn ra ngoài."

"Móa! Là một phụ nữ, cả người toàn mùi rượu chết ngất ở trên ghế lái, muốn chết cũng không nên liên lụy người khác a."

Thời gian bất động rồi cuộc chậm rãi chuyển động, những lời xì xào xung quanh cùng với âm thanh của xe cấp cứu, như kim châm đâm vào trong tai anh, Tề Thiệu Khải nhìn khuôn mặt không có chút máu của Đường Dĩ Kỳ, rốt cuộc ý thức được đây không phải là mơ, mà là thực tế tàn khốc!

"Không cho phép em được chết. Không cho phép em được chết." Ôm thật chặt thân thể hôn mê bất tỉnh, anh khóc tiếng khóc thê lương "Không cho phép em bỏ rơi anh, có nghe hay không? Không cho phép em bỏ rơi anh."

Phu nhân Thẩm Tương Vân của công ty nổi tiếng Thiệu Đông say rượu lái xe gây chuyện, trước mắt đã bị chồng cô giam lỏng ở nhà, chỉ là dựa vào tin tức đáng tin cậy mà biết, Thẩm Tương Vân bởi vì không chịu được sự bạo hành gia đình, nên mấy năm gần đây trạng thái tinh thần không được tốt, thường xuyên đến khoa tâm thần để điều trị, hôm trước cũng vì bị chồng đánh mới say rượu gây chuyện, nhưng tin tức này lại bị phía nhà chồng cô phủ nhận, trong nhà giàu thì cũng có những bí mật không muốn bị phanh phui.

"Phụt" một tiếng động, màn hình TV tối đen như mực, khiến người trên giường bệnh không nhận được liếc mắt tò cáo "Đầu sỏ gây nên".

"Không có gì hay, đừng xem!" Đêm điều khiển ti vi cất đi, Tề Thiệu Khải lấy canh cá trong bình giữ nhiệt của bà Đường nấu, nhẹ nhàng giục, "Nhân lúc còn đang nóng uống đi, đừng để lạnh."

Từ hôm trước, bà Đường nhận được điện thoại của anh, biết con gái bị tai nạn được đưa đến bệnh viện điều trị, liền lập tức từ nam bộ về Đài Bắc, hai ngày nay không phải ở bệnh viện chăm sóc cô, thì là ở nhà hầm thuốc bổ cho cô.

Nhận lấy canh cá, Đường Dĩ Kỳ vừa uống vừa oán trách."Không được xem TV, em cảm thấy rất nhàm chán!"

"Cảm thấy chán thì nằm ngủ." Biết cô không thể chịu đựng được chán động, Tề Thiệu Khải cẩn thận điều chỉnh đệm lưng gối đầu cho cô, đến tận giờ chỉ cần nhớ lại giây phút cô bị đụng xe, trái tim của anh vẫn như bị lưỡi dao sắc bén xẹt qua, đau đến mức không thở nổi.

May mắn mặc dù cô bị đụng đến hôn mê, nhưng sau khi kiểm tra tổng thể ở bệnh viện, giống như kỳ tích cô không có bất kỳ chấn thương nào nghiêm trọng cả, chỉ là cần phải ở lại bệnh viện để theo dõi ít ngày, làm cho anh hơi an tâm.

"Em mới ngủ dậy mà!" Chu miệng nhỏ lâu bầu, Đường Dĩ Kỳ từng chút từng chút từ từ uống canh, ngay sau đó lại không nhận được hỏi: "Mẹ em đâu?"

"Hai ngày nay bác luôn ở bệnh viện, rồi lại chạy về nhà, anh sợ bác không chịu nổi, nên bảo bác ở nhà nghỉ ngơi, ở đây có anh là đủ rồi." Dịu dàng trả lời, Tề Thiệu Khải ngồi ở mép giường kinh ngạc nhìn cô, trong lòng không hiểu sao lại xúc động.

A. Mặc dù sắc mặt rất tái, tinh thần cũng không quá tốt, nhưng cô ấy còn sống, còn hoạt động, hô hấp, thế là đủ. là đủ rồi.

Mất máu có thể bù lại, tinh thần, thể lực cũng có thể từ từ điều dưỡng, chỉ cần cô ấy không như ngày hôm đó nằm im bất động trong lòng của anh, anh đã đủ hài lòng rồi.

Nhận thấy một cái chớp mắt anh cũng không có mà chỉ nhìn mình, Đường Dĩ Kỳ bỗng dưng nhẹ nhàng cầm bàn tay anh. "Em rất khỏe, không có chuyện gì!"

Hai ngày nay, phát hiện anh luôn nhìn mình giống như chỉ cần một cái chớp mắt, cô sẽ biến mất, làm cho cô một lần lại một lần phải bảo đảm.

Nhẹ nhàng cầm lại tay cô, Tề Thiệu Khải khàn giọng nói nhỏ, "Đúng a! Em không có chuyện gì, em đã nói cả đời không bỏ rơi anh."

Cô không có nuốt lời, thật tốt, thật rất tốt.

Cô thật đã dọa anh chết khiếp, đúng không?

Cảm nhận tay anh đang run lên, trong lòng Đường Dĩ Kỳ như nhũn ra, lảng lảng mặc cho anh nắm tay mình, cho đến một lúc lâu sau, nhớ tới điều vừa thấy trên TV và báo, không nhận được mở miệng hỏi ——

"Việc Trầm Tương Vân."

"Không cần nói tới cô ta!" Nghĩ tới chuyện cô ta thiếu chút nữa đụng chết Dĩ Kỳ, Tề Thiệu Khải lập tức nổi giận. "Trước đây cô ấy đối xử với anh như thế nào, anh cũng không quan tâm, nhưng anh vĩnh viễn không thể tha thứ cho việc cô ta đã làm với em."

"Thật ra thì cô ấy cũng là một người phụ nữ đáng thương!" Nhớ tới tin tức trên TV nói cô ấy bị bạo hành gia đình, Đường Dĩ Kỳ cảm thấy đồng cảm.

Có lẽ vì hôn nhân không hạnh phúc, mới muốn quay lại với mối tình cũ, cộng thêm trạng thái tinh thần không ổn định, cho nên dùng thủ đoạn độc ác như vậy.

Biết cô thương cảm cô ta, Tề Thiệu Khải không chút đồng tình, giọng cảm hận buồn bực nói: "Cho dù cô ta bị chồng hành hạ, cũng không nên có ý đồ làm tổn thương em."

Lúc đó nếu không phải cô mạng lớn, ai biết kết quả sẽ như thế nào? Chỉ là nghĩ thôi anh đã cảm thấy sợ hãi.

"Vậy. anh nghĩ, cô ấy còn tới tìm anh nữa hay không?" Ai. Mặc dù cảm thông cho Trầm Tương Vân, nhưng cô cũng không muốn bị uy hiếp sinh mạng nữa!

"Say rượu lái xe lại đụng bị thương người, đây chính là phạm tội, cộng thêm truyền thông không ngừng đưa tin, anh nghĩ cô ta sẽ không dám tới nữa." Cười lạnh một tiếng, Tề Thiệu Khải lại bổ sung: "Chỉ là nếu cô ta còn dám tới nữa, anh sẽ tuyệt đối sẽ không khách khí, để cảnh sát xử lý."

Nhìn anh phát hỏa, quyết tâm, Đường Dĩ Kỳ nhẹ nhàng "a" một tiếng, sau đó nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt nhìn lên mặt anh, mang một ít ý nghĩ ngọt ngào cùng tò mò hỏi thăm: "Nghe nói sau khi em bị đụng xe bất tỉnh, anh khóc, phải không?"

Ha ha, đây là sau khi cô tỉnh lại nghe được các y tá trong bệnh viện nói, còn bảo anh khóc giống như quỷ gào thét, hại cô không tin vào tai mình.

Chỉ thấy lời vừa nói ra, gương mặt tuấn tú của Tề Thiệu Khải trong nháy mắt sung huyết đỏ bừng, tựa như lúng túng vừa tựa như xấu hổ, thật lâu không đáp.

A đó —— anh đỏ mặt chột dạ, xem ra là thật!

Nghĩ đến anh vì mình trước mặt mọi người mà khóc, Đường Dĩ Kỳ vô cùng cảm động lại thấy rất ngọt ngào, khoa trương than ra một lời hải lòng. "Xem ra anh thật sự rất yêu em!"

"Nói nhảm!" Quần bách trúng mắt nhìn cô, gián tiếp thừa nhận mình quả thật quá yêu cô, Tề Thiệu Khải giả vờ giận uy hiếp, "Em đã đồng ý với anh, cả đời sẽ không bỏ rơi anh đây nha, nếu em dám can đảm không tuân thủ cam kết, anh vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho em đâu!"

"Được rồi! Được rồi! Em biết mà!" Lần đầu tiên trong đời bị người khác uy hiếp ngọt ngào đến như thế, Đường Dĩ Kỳ cười rục rờ như hoa.

"Biết là tốt!" Liếc cô một cái, ngay sau đó dịu dàng kéo cô vào ngực, Tề Thiệu Khải lặng lẽ cười.

A. Đã vậy bọn họ cho dù ai cũng không bỏ rơi được người kia đi, cùng nắm tay nhau đi đến già!

bbs. . cn

Một năm sau, bên trong phòng khách của một khách sạn 5 sao, một tiệc cưới đang chuẩn bị bắt đầu, bởi vì chủ rể không có người thân, cộng thêm không có nhiều mối quan hệ, cũng không có nhiều bạn bè, khi đưa thiệp mời tới uống rượu mừng tất cả đều là bạn bè thân thích của cô dâu.

Bên trong phòng nghỉ ngơi của cô dâu, là đồng nghiệp tốt ở công ty của Đường Dĩ Kỳ —— cô đã gửi thiệp mời cho mỗi người —— họ cũng vui vẻ cùng với cô dâu tám chuyện nói đùa, lòng tràn đầy chúc phúc.

Ngay lúc này, một đồng nghiệp nữ đến muộn như bị quỷ đánh chạy vào phòng nghỉ của cô dâu, trên khuôn mặt ti mi trang điểm lại đầy vẻ khiếp sợ cùng nghi ngờ, nắm tay cô dâu kêu khóc ép hỏi ——

"Dĩ Kỳ, chẳng lẽ cô cũng gửi thiệp cưới cho tổng giám đốc à?" Trời ạ! Trời ạ! Cô không thể tin được có chuyện này a!

"Làm gì có!" Đường Dĩ Kỳ cùng đồng nghiệp nữ trăm miệng một lời, hơn nữa không hện mà cùng xem thường.

A! Muốn diễn tấu hài cũng phải lựa đúng thời gian cùng trường hợp chứ!

"Nhưng mà. Nhưng mà." Ôm đầu, cô vẫn còn trong khiếp sợ chưa ổn định lại.

"Nhưng mà cái gì?" Mọi người lần nữa trăm miệng một lời hỏi.

"Nhưng tôi vừa thấy tổng giám đốc ở bên ngoài mà!" Tay chỉ ra ngoài cửa phòng nghỉ của cô dâu, hết lớn.

Tổng giám đốc? Điều này sao có thể!

Coi như cô không biết xấu hổ gửi thiệp mời cho tổng giám đốc, với thân phận này của mình, nhiều lắm là gửi phong bao lì xì thôi, làm sao có thể tới tham gia tiệc cưới?

"Cô nhìn nhầm rồi!" Ha ha cười khan, Đường Dĩ Kỳ không thể nào tin nổi.

"Là thật, không tin mọi người ra ngoài mà xem!" Lời nói chắc chắn, chỉ kém không có chém đầu gà.

Nghe vậy, các đồng nghiệp vội vàng chạy ra xem, ngay sau đó không nói hai lời, toàn bộ xông ra ngoài.

Mặc dù Đường Dĩ Kỳ cũng muốn đi ra, nhưng ngại vì mình là cô dâu, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở bên trong phòng nghỉ ngơi, mong mọi người nhanh chóng vào thông báo cho cô biết chuyện gì.

Quả nhiên, chỉ lát sau, các đồng nghiệp lại chạy vào, hơn nữa còn ôm đầu đi vòng vòng, la hét chói tai——

"A —— tôi không thể tin được, tổng giám đốc thật sự có ở đây."

"Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra a."

"Chúng ta có thể ngồi cùng bàn với tổng giám đốc, đến gần quan được ban lộc à."

"Tổng giám đốc ngồi cạnh tôi, tôi nhận trước."

"Nói vậy! Đó là chỗ của tôi."

"Là tôi! Là tôi."

"Không! Là tôi mới đúng."

Trong phòng nghỉ của cô dâu, một cuộc tranh giành vị trí ngồi bắt đầu, làm cho cô dâu khiếp sợ há hốc mồm, nói không nên lời.

Mặt khác, bên ngoài phòng nghỉ của cô dâu, ở đại sảnh tiệc cưới, chỉ thấy Ôn Thiệu Hằng vui vẻ cười cùng chúc phúc lời kéo nói chuyện với chú rể ——

"Thiệu Khải, chúc mừng anh!"

"Cám ơn!" Ngày đại hỉ, tâm tình của Tề Thiệu Khải vô cùng tốt, nở nụ cười thật to.

"Không ngờ anh cũng có ngày hôm nay." Nhạo báng giễu cợt, nếu là một năm trước kia, Ôn Thiệu Hằng không cách nào tưởng tượng với cá tính lạnh nhạt của người bạn này sẽ yêu người khác, thậm chí còn kết hôn.

"Cậu nói cái gì?" Tề Thiệu Khải không nhận được liếc ngang trừng người, ngay sau đó vừa cười vừa quay đầu khẽ kêu, "Độc Nhân?"

"Meo meo!" Từ dưới bàn thật nhanh chui ra, hôm nay bộ lông của Độc Nhân được chải đặc biệt bóng loáng, trên cổ còn có đeo nơ.

Ôm lấy Độc Nhân mập mạp, Tề Thiệu Khải nhét nó vào trong ngực bạn tốt. "Hôm nay cậu phụ trách chăm sóc Độc Nhân, cứ việc ăn uống thỏa mái, đừng quên cho nó ăn." Dứt lời, xoay người đi về phía phòng nghỉ của cô dâu.

A. Đã đến lúc, nên dắt cô dâu ra ngoài tiếp khách rồi.

Đây là ý gì?

Mất thấy chú rể chạy lấy người, Ôn Thiệu Hằng thật là dở khóc dở cười, chỉ có thể lắc đầu tự lẩm bầm. "Minh là khách, thế nào lại thành vú em cho vật nuôi?" Đã vậy anh còn đưa một bao lì xì lớn, thật là thiệt thòi.

"Meo meo ——" Móa! Lâm Bắc cũng không muốn bị anh chăm sóc, nếu không phải nể mặt mũi anh, anh còn lâu mới có vinh dự được chăm sóc Lâm Bắc đấy!

Bị người làm bỏ rơi, Độc Nhân tràn đầy khó chịu, hướng mặt anh mà dùng miều trào, vì vậy mà bộ đồ bị làm hỏng, mà chủ nhân bộ đồ lại không dám có ý kiến gì, vẫn phải chăm sóc con mèo mập trong lòng này thật tốt, chỉ có thể âm thầm kêu khóc.

Ai. Giờ đây người không bằng mèo a!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đừng Nên Bỏ Rơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Kết thúc

Móa! Kết thúc còn nhìn cái gì? Không cần nhìn á!

Hỏi Lâm Bắc kết cục? Móa! Mình không có mắt để nhìn sao?

Tôm tép? Không nhìn thấy? Không nhìn thấy thì nghe!

Nghe chưa? Trong nhà có phải đang có tiếng than khóc hay không? Nói đến cái này, Lâm Bắc không nhịn được bội phục mình, Lâm Bắc dụng tâm dạy dỗ, người làm kia phải học Lâm Bắc âm thanh dụ hoặc giống cái, một thứ âm thanh tuyệt vời, rung động đến tâm can, làm xiêu lòng vô vàn mèo cái, nghĩ đến sau này sức quyến rũ cũng giống với Lâm Bắc, thật sự là rất có tiền đồ!

Chỉ là mới học được một nửa mà thôi, về sau Lâm Bắc sẽ dạy hết cho người làm, nhưng hiện tại không nói nữa, bởi vì Lâm Bắc rất bận, muốn nhanh chóng đi giải quyết một chuyện.

Tiểu Mi, Lâm Bắc dăng trào hứng thú, muốn tìm Tiểu Mi thân mật một cái á!

Đứng rồi! Đứng rồi! Quan trọng nhất một câu nói không thể quên, để Lâm Bắc kêu một lần cuối cùng —— Móa!

【 Hết trọn bộ 】

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đừng Nên Bỏ Rơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.